

Моят Любим

Ейдриън Ибънс

Ейдриън Ибънс

Моят Любим

М е д и я
Мараната

fatheroflove-bulgaria.com

4-то издание
15-ти март, 2012 г.

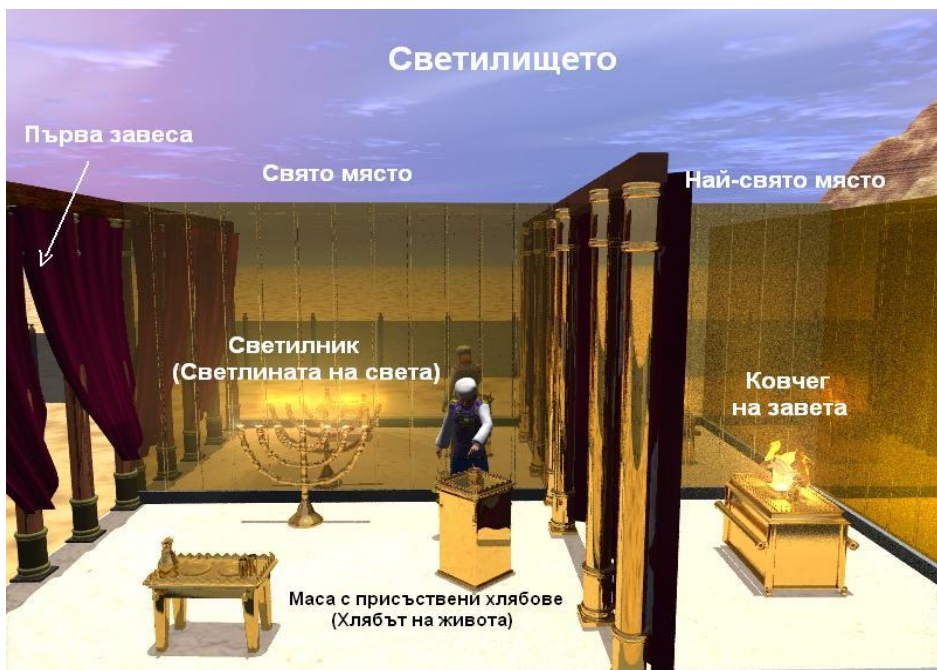
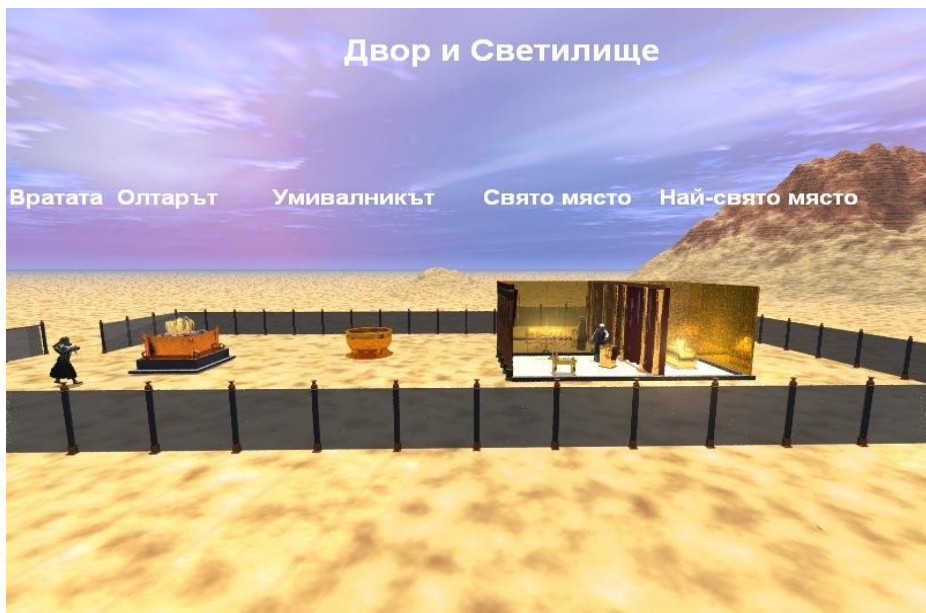
*На Лорел,
Моята спътница, подходяща помощница
и най-скъп приятел на земята*

Съдържание

Въведение	7
Първа част	9
1. Младоженецът.....	9
2. Очарованието.....	14
3. Объркването	20
4. Вратата.....	26
5. Олтарът.....	30
Интерлюдия I	37
6. Умивалникът	38
7. Още объркване	43
Втора част	53
8. Първата завеса	53
9. Светлина на света	61
10. Хлябът на живота	67
Интерлюдия II	73
Трета част	74
11. Война между плътта и Духа	74
12. Драмата на преобразената идентичност ...	80

13. Игри на ума	84
14. Къща от карти.....	91
Интерлюдия III	98
Четвърта част.....	99
15. Илия	99
16. Целият прекрасен	106
17. Огънят който пречиства.....	112
18. Аполион.....	120
19. Утешителят	125
Интерлюдия IV	131
Пета част	133
20. Сгоден от Древния по дни.....	133
21. Пред ковчега на завета.....	138
22. Радостта на моя Любим.....	144
Послеслов.....	151

Пътуване към Най-святото място

Въведение

Чувам стъпките Му, пулсът ми се ускорява в очакване. Чувам гласа Му като звук от много води. Като сладко уханье за душата ми. Моят Любим ме вика. Възможно ли е да вика точно мен? Как бих могъл да подхранвам такава скъпоценна надежда в сърцето си? От къде идва тази идея? Защо трябва да считам достоен да бъда забелязан от Него – Този могъщ Принц, Възлюбеният Син на Отец?

Смея ли да се надявам? Това няма ли да разкрие глупостта на ума ми? Няма ли да ми се присмее с презрение за детските ми мечти? Това е могъщият и храбър Принц, силата и гордостта на Неговия величествен Баща; как е възможно да вика точно мен?

Тихо! Долавяш ли гласа в тишината? Той отново зове! Гласът Му, най-сладък, прониква през хладния нощен въздух, търсещ Своята възлюбена. О, сърце мое, не давай място на съмнението! Не излагай себе си на стрелите на презирация! Той вика мен; да, зове ме. Чувам името си! Със сигурност Той вика мен!

О, Любими мой, тук съм! Всяка фибра на естеството ми тръпне за теб. Всичко, което съм е твое. Вратата разперва криле и храбро се понася над покритите с рози, величествени планини и ухаещите на лилии долини.

Виждам Го! От удобното ми място на смокинята, не Го ли виждате? Моят Възлюбен идва; копнежът на всички векове идва! О, скъпи Древен по дни, дари ми сила; сърцето ми прималява за теб; завладян съм от наслада! Изпращам бързо молбата си към теб, чрез ръката на моя Любим.

О, Ерусалимски дъщери, радвайте се с мен, защото в Него виждам такова безподобно очарование; О, как Го обичам! Този величествен Принц, ухаещ на смирна и ливан, се появява от мъглявината. Обръщам глава да Го видя, взирайки се, да видя дали наистина търси мен.

Тогава се събуждам. Къде съм? Какво се случи? Сън ли беше всичко това? Заблудих ли се с детински надежди? Със сигурност, Той ме вика! Убеден съм в това. Окуражи се скъпо мое сърце. Уповавай, о, да, вярвай, че Той те търси.

Първа част

ПОКАНАТА

1. Младоженецът

Отец се надига от Своя трон и с пламтяща колесница отива в Най-святото място на небесното светилище. Поставят се тронове и Древният по дни сяда. Гледайки тази сцена във видение, пророк Данаил разкрива, че дрехите Му са бели като сняг и косата Му е като чиста вълна. Милиони ангели обкръжават трона; някои участват пряко в случващото се, докато останалите наблюдават величествената сцена с трепетно очакване.

От времето когато Човешкият Син напуснал земята, Той е ангажиран в скъпоценното застъпническо дело за падналите синове и дъщери на Адам. Молитвите на светиите се възнасят към Отец с просби за прошка, благодат, сила, храброст, светлина, утеха и радост. Исус представя вярно тези молби пред Своя Отец и пледира с кръвта Си, в полза на Своите братя от земята.

Отец вижда движението на Духа на Своя Син в сърцата на молителите; тъй като Той е свидетел на любовта им към Неговия Син и упованието в Неговото Слово, че “който вярва в Него, няма да погине, но ще има вечен живот”, (Йоан 3:15) Отец на светлините изпраща милостиво утешаващия Дух на Христос с изцеление, благодат, любов, сила и радост.

Въпреки че святото посредническо дело на Христос е било замъглено от мистичната философия на малкия рог, милиони души все още намирали достъп до благодатта, чрез Христос, техният Господ и Спасител. През столетията на мрачното Средновековие, светиите на Бога можели с дръзновение да идват при трона на благодатта, знаейки, че Синът на Бога “всякога живее, за да ходатайства за тях” (Евреи 7:25).

На няколко места в Писанията, Бог е оставил доказателства за едно време, когато ще се осъществи значителна промяна в посредническото дело на Христос. Павел говорил на Феликс за „идващия съд” (Деяния 24:25). Йоан видял вестител, който лети посред небето, прогласявайки, че “часът на Неговия съд е дошъл” (Откровение 14:6, 7). Измежду другите неща, той видял също и Божия храм отворен в небето и ковчега на Неговия завет със светкавици, гласове и гръмотевици (Откровение 11:19).

В подготовка за този час на съда, земята била осветена с една небесна вест, който показвала, че Христос идва. Пророческата рамка била изградена с болка от Уилям Милър, заедно с останалите, които проследили времето за очистването на светилището до 1844 г. Мисионски станции по целия свят прогласявали новината, че Христос идва! Христос действително идвал, но Той щял да потвърди Своята невеста не на земята, а пред Своя Отец, който щял да определи кои са онези, които съставляват невестата. Сватбата не се случва след Второто пришествие, но преди това!

Мъдрите девизи, които чули вика: “Ето младоженецът идва” били направени способни да осъзнаят своето погрешно разбиране за това къде отива Младоженеца. И така ние четем:

Гледах в нощните видения, и ето, с небесните облаци идваше един като Човешки Син и стигна до Стария по дни; и Го доведоха пред Него. 14 И на Него се даде владичество и слава, и царство, за да Му служат всички

Моят Любим

народи, племена и езици. Неговото владичество е вечно владичество, което няма да премине, и царството Му е царство, което няма да се разруши. Данаил 7:13-14

Когато Исус е отнесен на облак и доведен близо до Древния по дни, цялата концепция на християнина за освещението била преобразувана. До този момент тези, които се доверявали на Христос, нямали представа, че ще дойде време, когато делото за прощаване на греховете ще престане - *преди* Христос да дойде, за да поиска невестата Си.

Ето, Аз изпращам вестителя Си, който ще устрои пътя пред Мен. И Господ, когото търсите, внезапно ще дойде в храма Си. Да, Ангелът на завета, когото желаете, ето, идва, казва ГОСПОД на Войнствата. Но кой може да издържи деня на идването Му? И кой ще устои, когато Той се яви? Защото Той е като огън, който пречиства, и като сапуна на перачи. Ще седне като един, който претопява и пречиства сребро, и ще очисти синовете на Леви и ще ги пречисти като златото и като среброто; и те ще принасят на ГОСПОДА приноси с правда. Тогава приносът на Юда и на Ерусалим ще бъде приятен на ГОСПОДА както в древните дни и както в предишните години. И Аз ще се приближа до вас за съд и ще бъда бърз свидетел против баячите и против прелюбодейците, и против кълнящите се лъжливо, и против онези, които угнетяват наемниците в заплатата им, вдовицата и сирачето, и онеправдават чужденеца, и не се боят от Мен, казва ГОСПОД на Войнствата. Малахия 3:1-5.

Когато Божиите хора внимателно изучавали пророчествата на Библията, открили, че устояващите в деня на Неговото идване ще преминат през пречистващия огън и ще бъдат очистени като злато и сребро. Разкрили, че Бог щял да дойде толкова близо до тях по време на съда, че те щели да застанат през Бога без посредник за грях (Исая 59:16).

Преживяването в най-святото място щяло да доведе Божия народ в такава близка връзка с техния Спасител, че за тях наистина можело да се каже:

Възлюбени, сега сме Божии деца и още не е станало явно какво ще бъдем, но знаем, че когато стане явно, ще бъдем като Него, защото ще Го видим Такъв, какъвто е. 1 Йоан 3:2.

По времето, когато Исус бил доведен пред Отец, по-голямата част от християнския свят отказвал да приеме първо, че Христос идва и второ, че идва при Древния по дни, за да приеме едно царство, чрез изследователния съд.

Изследователният съд е един процес, чрез който Младоженецът изследва сърцето на Своята невеста, за да види дали тя наистина Го обича и дали Му се доверява. Дали уповава достатъчно на Него, че ще я преведе през съда? Дали вярва, че може да я носи дотам където тя ще може да живее без посредничество за грях? Дали ще държи здраво дадените ѝ от Него обещания, че ще я въведе в небесната почивка?

Преживяването в Най-святото място изисква от предстоящата невеста да изследва внимателно своя предстоящ Съпруг, така както Той изследва внимателно нея. Кой е Човешкият Син? Откъде е дошъл? Какви са Неговите пълномощия? Какво е Неговото отношение към Древния по дни, Отец?? Защо изисква такъв стриктен процес на пречистване? Възможно ли е някой да е в близост с друг, за когото не се знае почти нищо за произхода му? Дали може да се вярва на такава личност, че ще преведе някого през преживяването на Светая Светих?

Това ни довежда до темата на тази книга - да научим всичко, което можем за Човешкия Син, в контекста на преживяването в Най-святото място. Макар че е възможно да се направи просто един списък, който съдържа всички факти на Писанието относно този величествен Принц на живота, преживяването в Най-святото място

ни кани към един брак и по този начин то разкрива сцена за разказването на една любовна история. Мисля, че, повечето от нас, ако ни се даде възможност, избираме истории пред сурови факти.

В следващите глави ще споделя своето преживяване в опознаването на Младоженеца и защо съм се влюбил в Него. Ще ви покажа как плени сърцето ми и защо е достоен да изоставя всичко за спечелването Му. Исус е пътят към живота и в Псалмите ни се казва, че:

Твоят път, О, Боже, е в светилището: кой е толкова велик Бог, както нашият Бог? Псалм 77:13.

Тази любовна история ще бъде изградена на основата на пътя в светилището, започвайки с вратата и отравяйки се право към Най-святото място. В добавка към тази основна тема ще има елементи от историята за „Пътешественика“¹, а също и мотиви от „Песен на песните“.

1 „Пътешественикът“, илюстрира така точно християнския живот и представя любовта на Христос в толкова привлекателна светлина, че чрез нейната роля били обърнати стотици хиляди. *Елън Уайт, Исторически скици за чуждестранните мисии на Адвентистите от Седмия Ден – с. 151.*

2. Очарованието

Стоях като вкаменен наблюдавайки звездното небе. Под безоблачно небе изследвах величието и великолепието на Млечния път. Това е един най-ранните ми спомени за среща с моя Създател. Бях на четири години и този спомен е останал ясен в мен. Каква красота и какво величие виждаха очите ми. Като дете бях учен, че:

Небесата разказват Божията слава и небесният свод възвестява делото на ръцете Му. Псалм 19:1.

Чрез словото на ГОСПОДА бяха направени небесата и цялото им войнство — чрез дъха на устата Му. Псалм 33:6.

Майка ми използваше всяка възможност да ми казва, че Бог е направил този свят и всичко в него. Тези мисли бяха затрупани от многото вълнуващи дейности на едно свободно от безпокойства дете, растящо през 70-те години. По-голямата част от детството ми се въртеше около игрите с приятели, ходенето на училище и забавленията. Проверявам паметта си, търсейки моменти, когато вниманието ми е било задържано от гласа на моя Любим.

Има много неща, за които бих могъл да предполагам, че са се случили, но, това което извира от паметта ми свързва парчетата на любовната история. Спомням си някои неща, които са свързани с негативни преживявания. Спомням си една нощ, когато родителите ми отидоха на концерт и един техен приятел се грижеше за мен и сестра ми. Ясно си спомням безпокойството, което чувствах, докато лежах буден в леглото си, наострайки уши, за да чуя звука от двигателя в гаража.

Макар че тогава не го осъзнавах, сега виждам, че родителите ми са изявявали защитата на моя Любим. Имам ясни спомени от чувството за безопасност, идващо от силата на баща ми, особено, когато ме прегръщаше и силно ме притискаше. За мен баща ми беше един, който може да тича като вятъра, да вдига тежки

Моят Любим

предмети, да върти мощно и грациозно брадва и да строи всякакви неща. Преживяването ми потвърждава истината, че:

Синовете на синовете са венецът на старците и славата на синовете са техните бащи. Притчи 17:6.

Моят Любим е поставил баща ми в живота ми като израз на Неговата сила, благодатта и способността да се прави всичко в името на любовта и защитата на Своите деца. Друго нещо, което помня е насърчението, разбирането и отглеждането от моята майка. Приготвяше специални почерпки, грижеше се, когато имахме наранявания и натъртвания, радостният ѝ глас се чуваше, когато преодолявахме препятствие, а докато минаваше силна буря над къщата ни тя ни успокояваше, цитирайки Псалмите. Отново можех да чуя гласа на моя Любим чрез възпитателната грижа на майка ми.

Когато се натъквах на разгневена тигрова змия и избягвах по необясним начин сигурното нараняване от катастрофа, осъзнавах защитата на моя Любим. Любимият текст на майка ми от Писанието, остави дълбоко впечатление у мен:

Ангелът ГОСПОДЕН обгражда от всички страни онези, които Му се боят, и ги избавя. Псалм 34:7.

Ясно си спомням една картина от библейските истории, които мама ми четеше. На нея имаше малко момче с детско червено влакче и една кола идваше към него, а един ангел с големи крила защитаваше детето от колата. Тази вест, която ми изпращаше мойт Любим, бе така утешителна и разкриваше как Той поръчва на ангелите Си да се грижат за нас.

Вярата на моя баща в Бога беше семпла и практична. Спомням си две теми, за които все говореше: спазвай Божиите заповеди и обичай ближния си. Двата текста, на които наблягаше бяха:

Очарованието

Нека чуем свършека на цялото слово: Бой се от Бога и пази заповедите Му, понеже това е всичко за човека. Еклисиаст12:13.

И така, всяко нещо, което желаете да правят хората на вас, така и вие правете на тях; защото това е законът и пророците. Матей 7:12.

Това че той подчертаваше важноста да се върши правото и да бъдеш честен, разви у мен една чувствителна съвест. Спомням си много случаи, в които нарушавах закона и съвестта ми бе поразявана от вина. Спомням си, когато бях на шест години, как се молих на Бога с плач да ми прости. В наши дни, вината често се възприема като ужасно бедствие. Но аз благодаря на Бога за тази чувствителна съвест. Чрез нея чувах любящото и упътващо предупреждение на моя Любим.

Родителите ми закупили една поредица от десет тома наречена „Библейската история“. Някои от тези истории имахме и на грамофонна плоча. Спомням си как слушах историите за Мойсей и Червеното море, Исус Навин и Ерихон, Давид и Голиат, Илия и Елисей. Все още имаме тази поредица в дома ми и много от картините ме връщат назад към спомените от детството. Тези истории, в съчетание със защитаващата и възпитаваща грижа на моите родители, ми позволяваха да забелязвам моя Любим. Чрез тези истории Той ме учеше на историята на този свят, как е започнала, какво се е объркало, конфликтът между доброто и злото, лекарството за греха, как ще приключи този свят и каква ще бъде наградата на тези, които обичат Бога и пазят Неговите заповеди, включително и съботата.

Спомням си как посещавах църква и съботно училище, а така също и църковното начално училище. През първите дванадесет години от живота ми, не помня много събития, които да са задържали вниманието ми в духовните неща. Помня оцветяването на

картинки, пеенето на песни и игрите с фланелограф, но нямам спомен за действително духовно въздействие. При мен по-удивителното е, че макар да съм слушал толкова много истории за Исус през първите ми дванадесет години, за всичко това, почти, нямам спомен. Имам един или два спомена за призив от амвона и напрегнатото чувство, идващо от това, че съм наблюдаван от много хора, съзнавайки също, че тези които са станали прави са смятани за добри, а останалите за лоши.

Нашата църква има младежка организация, наречена „Изследовател“. В нея младият човек се развива на разни нива с определена работа и занимания. На дванадесетгодишна възраст от мен се искаше да прочета Библията, като част от работата на курса.. Това беше първият път, когато наистина трябваше да се ангажирам с четене на Библията. Имам няколко спомена от историите в Битие и Числа. Признавам че измежду другите книги на Библията, минах набързо през Левит! Помня някои други истории от Стария завет и Евангелията. Въпреки че основната ми мотивация бе да изпълня поставената задача, в сърцето ми бе предизвикан интерес, който ме накара да си задавам въпроси относно някои конкретни истории, събудили любопитството ми. Това беше първото ми истинско вкусване на Божието Слово. Част от курсовата ми работа изискваше да запомня Псалм 23-ти и Блаженствата от Матей 5-та глава. Впечатлиха ме следните думи:

ГОСПОД е пастир мой, няма да бъда в лишение. 2 На зелени пасища ме разполага, при тихи води ме завежда. 3 Освежава душата ми, води ме в пътеки на правда заради Името Си. 4 Дори да ходя през долината на смъртната сянка, няма да се уплаша от зло, защото Ти си с мен. Твоят жезъл и Твоята тояга, те ме утешават. 5 Приготвяш трапеза пред мен пред лицето на враговете ми, помазваш с миро главата ми, чашата ми прелива. 6 Само благост и милост ще ме следват през всичките дни на живота ми и аз ще живея завинаги в дома ГОСПОДЕН. Псалм 23:1-6.

Очарованието

Тъкмо чрез този пасаж, за първи път, моят Любим, наистина успя да ме привлече към размисъл за Него. Докато прочитах думите „ГОСПОД е пастир мой,” аз си мислех за някой, който се грижи нежно за овце, оглеждайки хоризонта за потенциална опасност. Направих връзката между Пастира и Исус. Тогава в ума ми с лекота изплува въпросът: *Какво означава „няма да остана в нужда“?* Помня как осъзнах, че няма да ми липсва нищо, защото Пастирът ще осигури всичко, което е необходимо. Моят Любим ми говореше, чрез Словото Си. Гласът беше нежен и тих, и аз усещах спокойствието на водите за които четях. Колко исках да чуя този глас необезпокояван, но имаше и друг глас, за който ще говорим в следващата глава; той ме разсейваше, заблуждаваше, ласкаеше, плашеше и обезсърчаваше.

По това време започнах да изследвам Библията с пастора на църквата ни, като подготовка за кръщение. Не си спомням много от тези уроци, но имах усещането, че Бог и родителите ми, както и моята църква, бяха доволни от решението ми. Нямах ясно изразени идеи относно този Бог, на когото давах обет за служба. Знаех че съществува Бог и Неговият Син Исус. Бях учен за Светия Дух, но нямах реална представа за делото му. Когато на 22-ри септември, 1979 г. бях кръстен, ме попитаха:

Вярваш ли в Бог Отец, в Неговия Син Исус Христос и в Светия Дух?

Бях чел за всичките три персонажности в Библията, така че аз ги приех директно. Вярвах, че Бог е изпратил Своя Син на света и ако вярвам в Исус, ще имам вечен живот. Това беше една обикновена сделка, направена с проста вяра.

Докато размишлявам върху моите основополагащи години, виждам как ръката на моя Любим се е появявала на толкова много места. Основните камъни бяха положени на мястото си и това ме придвижваше към познаване на моя Господ. Но независимо от

Моят Любим

всички тези предимства, наследството ми от Адам и средата в която израствах, направиха кръщението в детските ми години далеч по-незначително от това, което би могло да бъде. През всичките години, когато получавах образованието си, все още не знаех достатъчно за моя Любим, за да бъде кръщението ми наистина смислено. В моята църква имаше няколко противоположни течения, които също отдалечаваха моя Любим още по-далече от мен, отвъд възможност ми да Го разбирам.

Вярвам че Бог е бил доволен от моето посвещение на Него и на Неговия Син, но семплият ми детски обет скоро щеше да бъде напълно подкопан от жетвата на тръни, които нечестивият бе успял да посее в живота ми.

3. Объркването

Гласът на моя Любимия помаза детството ми чрез нежната и любяща грижа на родителите ми, срещите с природата и библейските истории. Очарованието беше нежно и едва забележимо, но сега се усмихвам, като размишлявам за мира, спокойствието и благословието, които усещах в онези срещи. Как ми се искаше това да е бил единственият глас, който ушите ми някога са чували.

Беше трудно да чувам гласа на Любимия ми, защото макар да бе много близо до мен, Той звучеше някак далечно. Друг глас изглеждаше много по-близък. Беше по-силен, по-настоятелен и от време на време ставаше, дори, принуждаващ. Този глас би могъл да се обобщи, най-добре, със следните стихове:

А ти казваше в сърцето си: На небесата ще се изкача, над Божиите звезди ще извися престола си и ще седна на планината на събранието в крайния север, 14 ще се изкача над висотата на облаците, ще бъде подобен на Всевишния! Исаия 14:13-14.

Този глас резонираше в мен. Предлагаше идеята, че щастието се намира в забавлението и развлечението, в бонбоните (близалки в Австралия!) и анимациите, в привличането на внимание и във възхищението. Рано в своето преживяване забелязах, че поддържането и разсмиването на една публика, както и предизвикването на хвалби, доставяха висока степен на задоволство. Емоциите, които заливаха душата ми се усещаха подобно на онези, които имах от наблюдението на небето, или от прегръдката на моите родители. И двете усещания бяха добри; аз просто не можех да схвана разликата между гласовете.

Този глас ме обвързваше към търсенето на наслада в торти, близалки, сладолед и газирани напитки. Родителските ограничения ме караха да се оплаквам дълго и със силен глас, докато не усетех тоягата на поправлението. Телевизията беше значим образователен

фактор. Наблюдавах как героите побеждаваха със свръхестествени сили опасните врагове. Как семейства, които изглеждаха подобно на моето се справяха с предизвикателствата на живота разчитайки единствено на собствената си интелигентност, без да се нуждаят от молитва. Гледах детски филми, които представяха щастлив завършек, без главните герои да усещат нуждата от Бог, Библия или молитва.

Част от моето негласно образователно обучение в училище включваше идеята, че щастието идва, когато бъдеш забелязан или чрез спечелване вниманието на околните.. Този неписан закон ми внушаваше, че, ако искам одобрение, трябва да уча здраво. Като малък, многото учене никак не ме привличаше, затова намирах други начини за привличане на внимание! Когато се правех на клоун, не само привличах вниманието на съучениците си, но и карах учителя да прекъсне часа и то само заради мен! Докато можех да върша това, беше прекрасно. Но тоягата на поправлението ме информираше, че търсенето на такъв вид внимание, имаше цена.

По силата на отразяването, гласът на изкуителя ме тикаше в две посоки. Бях обвързван, или да печеля внимание като се правех на клоун и предизвиквах авторитетите в живота си, или като се опитвах да спечеля вниманието на моите приятели и възхищението на авторитетите, чрез старателно учене, отлични оценки, превръщайки се в дете за пример. И в двата случая, този глас ми внушаваше, че в определена степен, щастието идва чрез задържане вниманието на публиката.

Колкото по-малко приет от родителите си се чувствах, толкова повече гласът на изкуителя ме тласкаше към предизвикване на властта и клоунада. Колкото по-приет се чувствах от моите родители, толкова повече се стараех да се отлича с добри оценки в училище. Но това не беше всичко. Опитвах се също да покажа на

Объркването

семейство и приятели, че съм добър християнин. В този контекст, гласът на моя Любим и гласът на изкусителя звучаха почти еднакво.

Любимият ми искаше да слушам родителите си, да чета Библията, да се моля и да се справям добре с ученето. Но, когато изкусителят виждаше, че се нуждая от одобрението на авторитетите над мен, той ме насърчаваше да правя точно същите неща, но със съвсем различна цел. Като дете, няхах способност да разбирам и да виждам разликата в целите. Детето разбира само, че получава заповеди и избора му е между „да послуша“ или „да не послуша“. То не разбира защо избира едното или другото.

Казвам още: дотогава, докогато наследникът е малолетен, той не се различава в нищо от роб, макар и да е господар на всичко, ² а е под настойници и управители до назначения от бащата срок. ³ Така и ние, когато бяхме малолетни, бяхме поробени под първоначалните неща на света; Галатяни 4:1-3.

Очарованието на Любимия ми, чрез моите родителите и библейските истории, ме убеждаваше, че опитът да станеш известен, чрез противопоставяне на авторитета не бе само погрешен, но и болезнен. Тези заключения, в действителност, не бяха съзнателни; бяха просто едни подсъзнателни наблюдения. И така, аз предпочетох пътя към привличането на внимание, чрез много работа, старание и приемливи постижения. Това не означава, че не се увличах и в другата пътека, когато авторитетите ми изглеждаха несправедливи, предубедени или непоследователни. Научих, че дори след много старания, можех да се размина със спечелването на почит.

Почти във всяка област на преживяването си, бях информиран, че целта на живота е да търсиш внимание, чрез постижение. Имаше само един единствен глас, който се опитваше да ми каже нещо различно. Когато бях на дванадесет години и четях Библията за себе си, започнах да се интересувам от историята на Исус, умиращ на кръста за грешниците. Бях получил достатъчно обучение в живота

си, за да знам, че бях грешник, въпреки че не се чувствах толкова грешен, като другите!

Историята за кръста ми внушаваше, че Бог е приел хората, точно такива каквито са, независимо от постиженията им. Знаех, че моят Любим ме зове, но гласът бе така мек в сравнение с другия глас. А другият ми внушаваше, че, тъй като небето е дало толкова много за решаването на проблема ми с греха и щом Бог се е съгласил на цялото това безпокойство, изпращайки Сина Си да умре за мен, аз наистина трябваше да Му покажа, че съм благодарен. Трябваше да покажа, че съм достоен за тази огромна грижа и усилие.

Това ми изглеждаше толкова логично. От многото ми срещи с човешките авторитети разбирах, че времето, което се изискваше за моето поправление, костваше нерви и изразходване на ценни ресурси, които иначе биха могли да се вложат в по-достойна кауза. Гласът на изкуителя често се чуваше да казва:

Защо се прахоса това? Матей 26:8

И така, виждаме, че чрез настойчивия припев да търся внимание, непоклатимият символ на Божията любов към Неговите деца-предаването на Неговия Син на смърт, се превърна в най-голямата причина да печеля одобрение, парадирайки с моята благодарност, която изразявах чрез вярно придържане към реда на християнския живот.. Тези мои душевни подтици бяха много недоразвити за дванадесетгодишно дете, но семената бяха посети и жетвата предстоеше.

След моето кръщение, гласът на изкуителя ми напомни, че сега съм длъжен да бъда добро момче. В същото време ме насърчаваше да печеля внимание, чрез стари и познати методи. Както с моя Спасител преди мен, той се опитваше да ме накара да доказвам себе си, *превръщайки камъните на хлябове, или скачайки от храма*, за да привлече внимание. Съботата беше най-тежкото преживяване за един такъв начин на мислене. Беше, като да се

Объркването

катериш на планината Синай, всеки седми ден. Много кратко след кръщението ми, започнах да се отчайвам от неспособността си да угодя на Бога. Много малка част от това беше видима за ума ми; изявяваше се в постепенния упадък на духовния интерес, заместван от дейности, които трябваше да ми помогнат да забравя посвещението си на Бога.

Сега когато поглеждам назад, виждам хитрите измами на изкустеля, да ме въвлече в желание да угодя на Бог, движен основно от желанието да спечеля внимание и одобрение. Пропаднах в предвидимия резултат от стремежа си да се потопя в разнообразни развлечения. Точно по време на критичните тийнейджърски години, аз се превърнах на нещо като плавателен съд, носещ се по течението на обезверяването, родено от ветровете на самовъзвисяването. В продължение на пет години дъвчех остатъците от мислите на прасетата.

Обучението в моето детство ме въздържаше от това да бъда тласнат към дълбините на самоунищожението и злоупотребата, където се озоваваха много тийнейджъри, но емоциите имаха сходна жетва. Толкова съм благодарен на моя Любим, че не получих физическите белези, получени от много тийнейджъри в техните преживявания.

Мога само да си представя, колко трудно е било за моя Любим да наблюдава как лесно откликвам на гласа на изкустеля, следвайки внушенията му. Колко тежко трябва да е било за Него да ме наблюдава как жъна посятата от мен жетва. Много пъти си мислех, че гласът, който ме ръководи, действително е гласът на моя Любим, но за съжаление това бе гласът на врага ми.

Потръпвам, като си помисля, че знаех толкова малко за моя Любим и не можех да различа гласа Му от този на изкустеля. Топлината от наградите, които получавах пред лицето на съучениците ми, се усещаше по подобен начин както топлата прегръдка на баща ми.

Експлозията от смях, в отговор на моята клоунадата, усещах по начин много подобен на чувството, което предизвикваше наблюдението на звездното небе. Дейности като: четене на Библията, молитва и ходене на църква, бяха желани, както от моя Любим, така и от изкусителя, но по много различни причини, които бяха отвъд възможността за схващане от младия ми, все още развиващ се, ум.

Борбата за различаване на тези два гласа ще се разгърне в следващите глави. Моля се, докато размишлявате върху тези неща, да осъзнаете нещо от естеството на тази борба и колко тесен е пътят към живота. Мисълта че откликвах така лесно на изкусителя, наранявайки моя Любим е източник на срам и унижение за мен, но аз уповавам на Неговата милостива прощателност и нежното Му търпение.

4. Вратата

Отстъплението от посвещението ми на Бога, посредством различните развлечения, започна да ражда плод със смайващи размери. Моето преживяване, подобно на въртележка, ставаше все по-забързано с всеки стесняващ се кръг. Нуждата от внимание и приемане

поставяше все по-нарастващи изисквания към мен, докато в същото време възможностите за успех изглежда намаляваха.

Само малцина от многото млади хора, настояващи за централното място на внимание в различните стилове на моята културата, биха могли да се озоват там. Внушаваните от изкустителя мечти и аспирации, подхранвани в сърцето ми, започнаха да дават предсказуемата жетва от разочарование. Често си представях как постигам нещо велико и как всичките ми връстници, цялото общество в което живеех и моя народ ме поздравят. Седях като хипнотизиран, наблюдавайки как героичните спортисти на Австралия получаваха златен медал за тяхната определена област, а изкустителят ми шепнеше, че това е пътят на спасението.

Оправдаването на моето съществуване с отличаващи постижения на ума и тялото, изглежда бе перфектното решение при справянето с дразненето, което си въобразявах, че причинявам на Бог, на родителите си и на моята църква, заради неуспехите си. Това желание, да оправдая съществуването си, бе така естествено и инстинктивно, като дишането. Нямах представа, че бях възпитаван в поклонението на Каин, , опитвайки се да представя принос за поклонение на Бога от това което съм произвел. Слушайки гласа на изкустителя, аз несъзнателно се бях поставил в сблъсък със закона на живота. Оправданието на съществуването ми, чрез постижения в сравнение с други е диаметрално противоположно на любящите и грижовни взаимоотношения със същите този хора. Истинското

приятелство несъзнателно ми се изплъзна, защото всеки индивид около мен потенциално беше заплаха за целите ми или обратното - съюзник, който да бъде използван при постигането на тези цели. Но през цялото това време аз копнеех да бъда обичан и да имам близки приятели.

Тези опозиционни сили периодично изригваха в душата ми, предупреждавайки ме за следвания от мен път. Ясно си спомням една баскетболна игра, която причини, видимо за всички, изригване. Бях успял да отнема топката от опонент, в критичен за играта момент, но учителят, който играеше ролята на рефер, отсъди фаул срещу мен. Духът на постижението, съсредоточен в себеоправданието, моментално парализира всяко усещане за уважение към учителя ми. Избълвах порой гневни думи, във връзка с некоректността на неговото решение. Загубих всеки усет за задължението ми да уважавам имащите власт. Гневът ме обзе и предложи набор от много противни реакции.

Чух гласът на моя Любим да ми говори. Дочух тихите въпроси: “Добре ли си Ейдриън? Такъв ли искаш да бъдеш наистина?”. В критичния момент, когато изкусителят жънеше от мен реколтата от бунта, моят Любим успя да ме попита дали ми харесва вкуса на това, или исках нещо по-добро. В дълбините на мрака ми бе дадена възможност да различа гласовете. Мрачният, навъсен и отмъстителен дух, който сега ме владееше бе поставен в контраст с нежния, сладък и благороден глас на моя Любим.

Реферът ми забрани да участвам в състезанието. Изкусителят ми предложи да търся отплата; моят Любим ми предлагаше да обмисля внимателно пътя си. Гласовете се разделяха и великата борба, която се водеше за душата ми, бе сериозна. Това беше критична точка в живота ми—един вечен момент, в който се вземаше решение, което щеше да определи посоката на пътя ми. Моят Любим ме зовеше по такъв начин, че предизвикваше у мен дълбок копнеж за промяна. Не исках да бъда лош, агресивен и

Вратата

жесток; исках мир, радост и любов. В умът ми започна да се очертава портал; изборът започваше да идва на фокус. Този копнеж трябваше да бъде подсилен срещу по-гибелната жетва от внушенията на изкусителя.

Всемъдрият Древен по дни не трябваше да бъде подиграван от глупостта ми. Провидението допусна една поредица от събития в бърза последователност, която ме накара да желая да напусна свинарника и да се върна в Бащиния дом. Когато противоположните тектонични плочи на желанията ми се сблъскаха, аз се сдобих с кратки моментални снимки на греховния ми характер, които не можех да скрия. С всяка жетва, която изкусителя спечелваше в мен, зовът на моя Любим ставаше все по-силен, приканвайки ме да отправя нозете си по спасителния път и да намеря свобода от тиранията на Аза.

Привидно невинното желание за приемане, чрез моите умения и усилия ме остави в следната реалност:

От стъпалото на крака чак до главата няма в него здраво място — струпеи и синини, и гнойни рани, нито изстискани, нито превързани, нито омекчени с масло. Исая 1:6.

Както е писано: „Няма праведен нито един, 11 няма никой разумен, няма кой да търси Бога. 12 Всички се отклониха, заедно станаха негодни, няма кой да върши добро, няма нито един.“ Римляни 3:10-12.

Моят Любим прояви такива умения и мъдрост в отношението си към мен. Той познаваше болката, която щях да изпитам, но ми позволи да избира желания от мен път. Не ми постави никакви ограничения и ме придружаваше по време на цялата болезнената реколта, която бях събрал от изкусителя. Всеки път, когато пропадах Той не ме мъмреше, не ме осъждаше и не изявяваше дух на раздразнителност. Просто ме питаше дали не исках нещо по-добро; Позволяваше ми да вкуся малко от любовта Му, стремейки се да спечели сърцето ми. Вратата стоеше напълно отворена пред мен.

Различих веригите около ръцете, краката и врата ми. Вече виждах, че съм окован за сигурно унищожение, но дълбоко в душата ми блещукаше надеждата, идваща от моя Любим.

Тогава Евангелист каза: “Защо не желаяш да умреш, щом като този живот е придружен от толкова много злини?” Човекът отговори: “Защото се страхувам, че това бреме, което е на гърба ми, ще ме потопи по-надълбоко от гроба и ще падна в Тофет. Ис. 30:33. И Господине, ако не съм подготвен да отида в затвора, аз не съм подготвен да отида и на съд, а от там и на екзекуция; и мислите по тези въпроси ме карат да плача”.

Тогава Евангелист каза: “Ако това е твоето състояние, защо още стоиш?” Той отговори: “Защото не знам къде да отида”. Тогава той му даде пергаментен свитък и в него бе написано: „Бягай от идещия гняв” Мат. 3:7.

Затова човекът го прочете и поглеждайки към Евангелист каза много внимателно: “Къде трябва да бягам?”. Тогава Евангелист каза, (посочвайки с пръст към едно много широко поле), “Виждаш ли онази вратичка ей там?” Мат. 7:13,14. “Не”, каза човекът. Тогава другият каза: “Виждаш ли онази сияеща светлина?” Псалм 119:105; 2 Петр. 1:19. “Мисля, че да”, каза той. Тогава Евангелист каза: “Дръж тази светлина пред очите си, и се изкачвай директно натам, така ще видиш портата; на която като похлопаш, ще ти се каже какво да правиш. *Пътешественикът – Първа глава.*

5. Олтарът

Сега знаех, че имам нужда от Спасител. Бурното неспокойство в душата ми ме караше да копнея за мирното небе. Чрез внимателното Си отношение, моят Любим ми беше помогнал да различавам по-ясно гласа на изкусителя. Сега бягах от града на

унищожението, но не бях сигурен по кой път да вървя. Сърцето ми беше привлечено към размисъл за Исус. За първи път в живота си изпитвах истинско желание да Го познавам. През всичките седемнадесет години от моя живот бях учен, че Исус е любящ Спасител, но до този момент все още не разбирах от какво точно трябваше да бъда спасен.

Иисус му каза: Аз съм пътят и истината, и животът; никой не идва при Отца, освен чрез Мен. Йоан 14:6.

Пътят към свободата беше чрез Христос, но как? На дванадесет бях приел Исус за мой Спасител, бях изповядал онези мои грехове, които разбирах и вярвах, че Той ще дойде отново за мен. Но нещо липсваше. Понеже нямах представа за дълбочината на моето робство, не оценявах дара на моя Спасител.

...на когото малко се прощава, той малко люби. Лука 7:47.

Сетих се за книгата *Пътят към Христос* и си помислих „Това е точно книгата от която се нуждая“. Повече не четях с цел да покажа религиозна ревност и не се опитвах да покажа на Бог, че съм благодарен; думите, които четях, започнаха да проникват в душата ми.

Природата и откровението еднакво свидетелстват за Божията любов. Нашият небесен Баща е източникът на живота, мъдростта и радостта. *Пътят към Христос – с. 9 в оригинал.*

Бог е привързал сърцата ни към Себе Си, чрез неизброими знаци на небето и земята. Чрез нещата от природата и най-дълбоките и нежни земни връзки, които човешките сърца могат да познават, Той се е опитал да ни се разкрие. *Пак там – с. 10.*

Синът на Бога слезе от небето, за да изяви Отец. "Никой, кога да е, не е видял Бога; единородният Син, който е в лоното на Отец, Го изяви." Йоан 1:18. "Никой не познава Отец, освен Синът, и този на когото Синът ще Го разкрие." *Пак там – с. 11.*

Думите намериха отзвук в душата ми. У мен дойде едно радостно усещане, когато си помислих, че Исус е дошъл да ни разкрие любовта на Отец. След това книгата започна да Го описва.

Той излизаше да върши добро и да изцелява всички угнетявани от Сатана. Имаше цели села, където не се чуваше стенание на болен в никоя от къщите, защото Той беше минал през тях и бе излекувал всичките им болни. Неговото дело предостави доказателство за божественото Му помазване. Любов, милост и състрадание се разкриваха във всеки акт на живота Му; Сърцето Му преливаше от нежно съчувствие към човешките деца. Той взе естеството на човек, за да може да достигне човешките нужди. И най-бедните и най-скромните не се бояха да се приближат до Него. Дори малките деца бяха привлечени към Него. Обичаха да се катерят по коленете Му и да се взираат в замисленото и изпълнено с миловидна любов, лице.

Исус не се въздържаше нито от една истинна дума, но я изговаряше винаги с любов. Упражняваше най-голям такт, благоразумие и нежно внимание в цялото си взаимоотношение с хората. Той никога не беше груб, никога не изговаряше без да е необходимо сурова дума и никога не причиняваше ненужна болка на чувствителната душа. Той не порицаваше човешката слабост. Говореше истината, но винаги с любов. Изобличаваше лицемерието, неверието и нечестивостта; но, когато изговаряше язвителните си изобличения, съзлите бяха в гласа Му. Плака за Ерусалим, градът, който обичаше, който отказа да приеме Него – пътят, истината и животът.
Пак там – с. 11, 12

Усещах, че сърцето ми се отваряше за моя Любим. Той беше Един, Който не порицава човешката слабост, пълен със състрадание и тактичен. Малките деца обичаха да се катерят по коленете Му! Докато мислех за Него, сравнявайки Го със себе си, усетих мрака на срама, който се опитваше да попречи на потоците светлина да влязат в душата ми. Той е толкова свят, чист и праведен, а аз съм толкова несвят, нечист и себичен. “Няма смисъл”, шепнеше изкусителят. “Продължавай да четеш, Ейдриън”, отговаряше моят Любим.

Всяка душа бе скъпоценна в очите Му. Макар че винаги се носеше с божествено достойнство, Той с най-нежна загриженост се свеждаше към всеки член от Божието семейство. Във всички хора виждаше паднали души, чието спасение беше обект на мисията Му. Такъв е характерът на Христос, така както е разкрит в живота Му. Това е характерът на Бога. Сърцето на Отец е мястото от където протичат потоците на божественото състрадание, изявено в Христос към човешките деца. Исус, нежният и състрадателен Спасител, беше Бог „изявен в плът.” 1 Тимотей 3:16. *Пак там – с. 12*

Наистина ли бях скъпоценен в очите Му? Възможно ли беше да е истина?

Не ме гледайте, че съм почерняла, защото слънцето ме е опърлило. Синовете на майка ми ми се разгневиха, направиха ме пазачка на лозята, но своето лозе не опазих. Песен на песните 1:6.

Изкусителят сигурно е усетил, че надеждата се възвърна в сърцето ми. Ако бих се осмелил да повярвам, че Бог ме обича и е изпратил Сина Си, за да ме спаси, тогава неговото унищожително дело в живота ми би било много затруднено. "Помисли за греховете си, Ейдриън!"

Където Християн беше оставен да падне сам в Блатото на Отчаянието; но все пак той възнамеряваше да се бори в онази част на блатото, която беше най-далече от собствената му къща, и близо до тясната порта; което и направи, но не можеше да излезе заради бремето, което беше на гърба му: но в съня си видях, че един човек, чието име беше Помощ, дойде при него. *Пътешественикът – Първа глава*

"Продължавай да четеш Ейдриън", канеше ме моят Любим.

"Да, искам да продължа да чета."

С цел да ни изкупи, Исус живя, страда и умря. Той стана "Човек на скърби", за да можем да бъдем участници във вечната радост. Бог позволи на Своя Син, който бе пълен с благодат и истина, да дойде от един свят на неописуема слава, в един обезобразен и поразен от греха свят, който бе помрачен от сянката на смъртта и проклятието. Позволи Му да напусне лоното на Неговата любов, обожанието на ангелите, за да търпи срам, обиди, унижение, омраза и смърт. "Наказанието за нашия мир бе върху Него; и с Неговите рани ние се излекувахме." Исая

53:5. Вижте Го в пустинята, в Гетсимания, на кръста! Непорочният Син на Бога взе на Себе Си бремето на греха. Този който е бил едно с Бога, почувства в душата Си ужасното отделяне, което грехът причинява между Бога и човека. Това изтръгна от устните Му скръбния вик, "Боже мой, Боже мой, защо Си ме оставил?" Матей 27:46. Бремето на греха и усещането за неговата ужасна чудовищност, и силата му да отделя душата от Бога – точно това сломи сърцето на Божия Син. *Пътят към Христос*, Гл. 1, Параграф 11.

Стоях като вкаменен. При думите: "Вижте Го на кръста", умът ми обрисова сцената. Там на кръста висеше Божият Син, пребит, налаган с камшик и наранен. И защо, заради мен? Голяма борба се водеше в ума ми.

"Не съм достоен за такава любов..."
"Христос умря за греховете ти, само повярвай..."

Тогава прочетох думите:

Непорочният Син на Бога взе на Себе Си бремето на греха. Този който е бил едно с Бога, почувства в душата Си ужасното отделяне, което грехът причинява между Бога и човека. Това изтръгна от устните Му скръбния вик, "Боже мой, Боже мой, защо Си ме оставил?" Матей 27:46.
Пак там – с. 13

Не мога да обясня как ме сполетя всичко това, но бях затрогнат от това, че Исус е бил разпънат на кръста, заради греховете ми; и моите грехове заедно с тези на целия свят накараха Исус да извика: "Боже мой, Боже мой, Защо си ме оставил?". Когато си представих сцената, погледнах към лицето на Исус, а Той се обърна и ме погледна, без никаква следа от гняв, разстройване или разочарование. Виждах само любов и приемане.

“Вярвам. Господи, моля те да дойдеш в сърцето ми и да поемеш контрола над живота ми. Благодаря ти, че ме обичаш и ме спасяваш...”

Бях напълно доволен, че смъртта на Христос е задоволрила изискванията на закона. Божията милост бе срещнала моето възприятие за справедливост към греха. В тази бронзова сплав² бе осигурено моето прощение.

В този момент в душата ми внезапно нахлу мир. Усетих че веригите около врата, краката и ръцете ми се разпаднаха. Тогава един порой от сълзи започна да се излива от душата ми. Коленичих и само плачех и плачех. Цялата вина, лицемерие, предизвикателност, острите, режещи думи, и нечистите ми мисли бяха простени. Аз вкусих любовта на Исус.

Дори сега, докато пиша и си спомням това събитие, сърцето ми се стопля и очите ми се навлажняват. Не мога да ви предам с думи какво изпитвах към моя Спасител, в този момент. Отделянето, о, отделянето! Той пожела да изтърпи отделянето от Своя Баща, заради мен. Това дълбоко затрогна сърцето ми. Ако Той желаше да направи това за мен, сигурно струвах нещо и щом Бог желаше да даде Сина Си... — спрях и оставих заливащата вълна на благодарност да мине през душата ми.... щом Бог действително желаше да предаде Сина Си за мен, тогава вярвах, че Той ме обича.

2 Жертвеният олтар в светилището бил направен от бронз. Жертването на агнето посрещнало изискванията на онова, което било смятано за справедливост, но Библията ни казва, че Бог никога не е изисквал жертва (Псалм 40:6). В Своята велика милост Бог е проявил снизхождение, за да ни посрещне където сме били, за да можем да бъдем уверени в прощението.

Сега видях в съня си, че пътят, по който Християн трябваше да върви нагоре, беше обграден и от двете страни със стена, и тази стена се наричаше спасение. Исаия 26:1. Затова обремененият Християн започна да тича нагоре по този път, но му беше доста трудно заради товара на гърба му. Той тича по този начин, докато стигна до едно възвишено място; и на това място имаше кръст, а малко по-долу, в подножието, гробница. И така, в съня си видях, че точно когато Християн се изкачи при кръста, бремето от раменете му се развърза, падна от гърба му, и започна да се търкаля надолу и така продължи докато стигна до отвора на гробницата, където падна, и повече не го видях. *Джон Бънян, Пътешественикът – Трета глава.*

Интерлюдия I

Когато се вирам в очите на Любимия ми, забравям всичко наоколо. Усещам Неговото приемане; Знам че съм обичан. О, Адамово дете, на какво дължа тази привилегия? Опитвам се да отклоня очите си от погледа Му, но Неговият любящ поглед отново ме уверява. Това е реално! Наистина се случва и то с мен! Той наистина ме обича; Отец е доволен да бъдем заедно. Сърцето ми трепти от радост, слънчевата светлина танцува в душата ми, докато ароматът на спасението парфюмира всеки кът на обиталището ми.

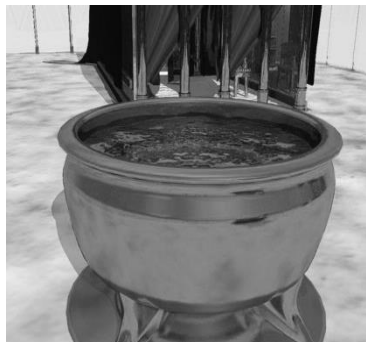
Любимият ми е могъщ и безстрашен. Той отнесе моя грях в гроба. Пое риска да бъде отделен от прегръдката на Своя Баща. Всичко това заради мен! О, най-благородни Принце, Ти плени сърцето ми. Не мога да се съпротивлявам на очарованието Ти. Простен? Да, Вярвам че съм простен и че всичките ми грехове са отмахнати. Дадена ми е фина ленена дреха, ушита на небесния стан, без нито едно човешко влакно в нея.

Скъпи Татко, Твоят Син е дар отвъд възможността за проумяване, но Ти Го даде доброволно. Разбирам защо Твоят Син е толкова красив; всичко което има Той идва от Теб. Не разбирам защо Ти би направил това, но също като малко дете, аз пискам от радост "Авва, Авва". Не съм изоставен, имам Баща и Неговият Син е моят Любим.

О, сине Адамов, сърцето ми ще изскочи от радост! Кой би предположил, че спасението ще посети дома ми, чрез гледането към въздигнатия Син? Вярвам. Да, вярвам. Любимият ми е мой и аз съм

Негов.

6. Умивалникът

Мъже, любете жените си, както и Христос възлюби църквата и предаде Себе Си за нея, 26 за да я освети, като я очисти с водно умиване чрез словото, Ефесяни 5:25-26.

В начало бе Словото; и Словото беше у Бога; и Словото бе Бог. 2 То в начало беше у Бога. Йоан 1:1-2

Въздействието на това, което Исус е направил за мен на кръста, преобразяваше всеки аспект от живота ми. Искях винаги да бъда с Него. Обичах да мисля за Него, да Му подражавам и да довеждам всичко в живота си под Неговото Господство. Когато позволявах на ума ми да бъде обхванат от други неща в продължение на няколко часа, започвах да усещам загубата на Неговото присъствие и мислите ми се връщаха отново към Исус. Вълнението от съзнанието, че греховете ми са простени, ми позволяваше да се нося с лекота, в продължение на цели седмици, сякаш плувах. Такава е радостта от първата любов.

Тази радост напълно промени Библията за мен. Не можех да я оставя. Изведнъж добих невероятна жажда да разбирам Исус в Библията. Имаше много неща за учене и много от които да се отучвам. Духът на Христос започна да ме убеждава, чрез това което четах. Видях някои неща, които трябваше да се променят. Словото на Бога започна да очисти и подновява ума ми. Сега Словото беше личност, а не просто една колекция от писания. Сега Исус беше Този, Който ми говореше директно, любящо и лично.

Когато поглеждах към огледалото на закона, аз се убеждавах, че трябва да променя някои навици. Не можех повече да понасям гледането на филми с псувни, насилие и неморалност. Духът ме подтикваше да отида при няколко човека и да им поискам прошка

за лошото ми поведение. Някои хора не успяваха да разберат защо имах нужда от прощение, позовавайки се на идеята, че всички сме хора. Но гледайки съсредоточено в очите на моя Любим, чрез Словото, тези действия ми изглеждаха очевидни. Правдата и грехът станаха като ден и нощ, а съвестта ми чувствителна, фокусирана и будна.

Някои аспекти на този изчистващ процес бяха радостни и освобождаващи, докато, при други случаи, режещото влияние на Словото в душата ми, бе болезнено, конфронтиращо и унижително. Като погледна назад, виждам милостта на моя Любим в това, че не ми показваше наведнъж и прекалено много от недостатъците на характера и греховните ми навици. Ако цялата очистваща сила на Словото беше отприщана, аз щях се откача и да се откажа. Но любовта на Исус ме носеше при всяко препятствие.

Как ми се иска да можех да кажа: “и те заживели щастливо оттук нататък”, но реалността на света, плътта и дявола, прави този резултат много труден. През годините, когато слушах внушенията на изкусителя и подхранвах едно желание за постигане на признание, чрез постижение, умът се бе настроил според един модел на мисълта, който бе диаметрално противоположен на Божието царство. През първите няколко месеца след обръщането ми, гласът на изкусителя бе заглушен в сравнение с този на моя Любим, но той все още беше там. Разгневен от моята новооткрита любов към Христос, той използва времето си да търси пролуки и да влезе, за да управлява отново сърцето ми.

Дълбоките промени в навиците и начина ми на живот предизвикаха презрителни коментари от страна на някои от предишните ми познати. Изкусителят ме притискаше чрез тях. Обзе ме усещане за изолация и обезсърчение. Не забелязах изкусителя в тези неща. Познавах малко неговите тактики и затова му дадох предимство. Моят враг намери вход към душата ми, през вратата на самосъжалението. В същото време, някои от промените в моя стил

на живот станаха трудни за поддържане. Понякога забравях и се връщах отново към старите навици. При други случаи, в своето отчаяние, просто съзнателно се оставях да бъда върнат към тях и тъмнината ме поглъщаше.

Бях достигнал хълма на трудността. Желанието за лесен живот, липсата на търпение и нежеланието да пребивавам с радост, в изолация, дотогава докато това бе необходимо, отвориха очаквания от изкусителя достъп. Освен това, на мен ми липсваше способност да се защитавам със Словото и да посрещам изкушенията, които се издигаха срещу познанието за Бога. Духът на Христос ме учеше да запаметявам Словото.

В сърцето си съхраних словото Ти, за да не съгрешавам против Теб. Псалм 119:11

Научих че, когато повтарях с вяра Словото на Бога, то посичаше аргументите, разсъжденията и чувствата, с които изкусителят притискаше душата ми.

Защото Божието слово е живо, действено, по-остро от всеки двустърг меч, като пронизва до разделяне душата и духа, ставите и мозъка, и е съдия на помислите и намеренията на сърцето. Евреи 4:12.

Ако Любимият ми просто ме опазваше от всички внушения на изкусителя, аз не бих развил характер. Трябваше да науча също, какво е истинското естество и суровостта на падналото ми състояние. Чрез тези ранни конфликти с плътта ми, започнах да осъзнавам окаянството на сърцето си.

Сърцето е измамно повече от всичко и е безсилно; кой може да го познае? Еремия 17:9.

Светлината на Словото освети пътя ми и ми позволи да започна да виждам къде съм се намирал и защо участи ми би била сигурно унищожение, ако не бях послушал призива на моя Любим.

Бях учен да се боря в молитва. Понякога, докато се борех, усещах сърцето си като камък, а небесата над главата си като мед. Колкото повече се стараех да се моля, толкова по-отчаян ставах. “Изисквай изпълнението на Словото, Ейдриън”, чуваше се гласът. “Повярвай на това което казва Словото, не бъди невярващ, а вярващ.”

В промеждутъка между изискването и преживяването на обещанието, моят Любим ме учеше на науката на чакането. Понякога се поддавах на разочарованието и се отказвах. Това даваше възможност на Любимия ми да покаже моето променливо, слабо и нетърпеливо сърце. При други случаи, многократно хленчех пред Господ за моите трудности, забравяйки да изисквам обещанията на Бога. В резултат на това си тръгнах още по-обезкуражен. Това бяха трудни времена, но през цялото време, Любимият ми ме насърчаваше, напомняше ми за Неговата смърт в моя полза и обещанията за вечното приятелство с Него и Неговия Баща. Бавно, но сигурно Божието Слово стана мой меч, моя вяра и мой щит.

С умиление си спомням радостта на онези първи две години ходене с моя Любим — какъв верен Спасител, Учител и Приятел. Единственото ми желание беше да бъда като Исус.

След около две години, в съзнанието ми започнаха да изпъкват следните думи от Писанието:

А Петър им каза: Покайте се и нека всеки от вас се кръсти в Името на Исус Христос за прощаване на греховете ви; и ще приемете дара на Светия Дух. Деян 2:38.

Въпреки че като дете ме бяха учили много за Исус, аз не Го познавах, и макар че се кръстих, за мен лично това не означаваше много, защото знаех толкова малко за себе си и почти нищо за моя Любим. Кръщението е подпечатване на отношението между двама, които се обичат. Исус винаги ме е обичал, но сега и аз Го обичах и това приятелство трябваше да бъде подпечатано с кръщение.

Когато влязох във водата, за да се кръстя, сърцето ми бе фокусирано върху Исус. Той беше моя радост и моя песен, и аз се радвах, че можех да посветя живота си на Него и да Го нарека мой Господ. Водите, които покриха душата ми, символизираха онова измиване чрез Словото, което се случваше в живота ми. Делото което е било започнато, показваше, че ще бъде завършено.

7. Още объркване

защото колебливият е непостоянен във всичките си пътища.
Яков 1:8.

След повече от десетилетие от първото ми любовно преживяване с Исус, при мен настъпи объркване. Християнският ми живот се въртеше в кръг; чувствах се като израилтяните, скитащи се из пустинята. Ако някой ми намекнеше, че съм колеблив, щях да се ужася и да се обидя. Дълбоко обичах Исус заради това, че е умрял на кръста за мен. Копнеех да спазвам вярно заповедите на моя Баща и се молих за благодат и сила за победа. Имах известни победи, но последователността ми убягваше.

Познанието ми върху Писанието се увеличаваше и се насладих на многото прекрасни съботни срещи със семейството и приятелите. И все пак, нещо липсваше. Нещо не беше на мястото си и не можех да разбера какво. През по-голямата част от това време не осъзнавах напълно, че нещо липсва.

А ние всички, с открито лице, гледайки като в огледало Господната слава, биваме преобразявани в същия образ от слава в слава, като от Господния Дух. 2 Коринтяни 3:18.

Без да знам, онзи Исус, Когото виждах през онези години, беше една комбинация от два напълно различни свята. От една страна научавах за чудесния, грижовен и състрадателен Исус, Който разкриваше прекрасната любов на Своя Баща. Размишлявах за борбата през която е преминал Отец, когато е давал Своя Син за нас. Размишлявах за молитвения живот на Исус и Неговото застъпничество в моя полза, тези неща затрогваха душата ми, разтопяваха сърцето ми и ме вдъхновяваха да живея християнски живот. Но имаше един аспект от личността на Исус, за който предполагах, че е от Библията, който формираше основата на всичките усилия в християнския ми живот. Трябва да отделя малко

Още объркване

време, за да опиша какво се случваше в ума ми. Имаше няколко фактора, които ме караха да викам:

Нощем на леглото си потърсих онзи, когото обича душата ми;
потърсих го и не го намерих. Песен на песните 3:1

През цялото ми детство и младост, гласът на изкусителя ми внушаваше да следвам поведение на самостоятелност и упорит труд, за да спечеля почит. Моята представа за добър човек се формира през очилата на падналото ми естество, в комбинация със сатанинските изкушения, че уважението би могло да се спечели чрез честност, праведност и вяност. Ще си спомните, че бях споменал, как изкушителят ми предлагаше да върша точно онези неща, които желаше моят Любим, но заради постигането на съвсем различна цел.

Понеже, по време на тези формиращи години, гласът на изкусителя беше по-силен от този на моя Любим, представата ми за човек за пример беше този, който постъпваше правилно и показваше добър характер на другите. След това тази проява на добър живот щеше да спечели възхищението им и да ми осигури приемане в моята социална група.

Слабо осъзнавах, че този модел за личност, заченат в съзнанието ми, всъщност беше идол. Несъзнателно го бях слял с личността, наречена Исус. В Исус виждах, един който показва всичките черти на личност за пример, един който чрез праведни и добри дела бе спечелил възхищението и поклонението на милиони. Исус действително бе някой, който можех да имитирам, на когото можех да подражавам и на когото можех да желая да приличам. Изкушителят отново ме обвързваше да върша всички онези правилни неща, но с грешни аргументи.

Действително, трудната за мен част беше, че истинският Исус на Библията, в моя ум се сливаше с този фалшив Исус по такъв начин, че аз не бях в състояние да ги различавам.

Затова, отсега нататък ние не познаваме никого от светска гледна точка; дори и да сме познавали Христос по този начин, пак сега вече не Го познаваме така. 2 Коринтяни 5:16 (Нов международен превод).

Никога не ми е хрумвало, че бих могъл да гледам на Исус от светска гледна точка. Онова, което направи цялото това преживяване, много по-трудно, е фактът, че в първите си няколко столетия християнството било създавало един възглед за Исус, като за един, който трябва да бъде почитан и обичан заради Неговата вродена сила, способности и таланти.³ По същия начин по който аз бях изкушаван да възприема за пример една личност, който приема похвала за извършените от нея добри дела, християнските ръководители също са били повлияни от този процес. От тогава досега, църквата ни бавно е усъвършенствала онзи възглед за Исус като Някой, Който трябва да бъде обичан и почитан заради вродената Му сила, способности и таланти. Бях изкушен да възприема модел за човек, който получава похвала, като върши добри дела. Моите духовни предци също били подчинени на този процес. Този нов Исус беше част от един три личностен Бог, Трийединство. Сложността от три личности, съществуващи в един Бог, ме накара да се откажа от всякакви усилия да разбера, как точно са свързани помежду си. Бях насърчаван да приема това като една тайна.

Ако прочетете внимателно горното описание за Бога, ще видите, че причината Бог да е достоен за поклонение, обожание и служба е защото Той е безсмъртен, могъщ и всезнаещ. Това беше богът на моето детство! Когато си мислех за този бог, това инстинктивно ми изглеждаше правилно. Горното описание ми позволяваше да взема модела за личност, така както го схващах, като дете, и да го поставя на трона, за да бъде мой бог.

Никога не ми е хрумвало, че този бог, на когото се бях посветил да служа, всъщност е кодиран израз на детската ми амбиция, да бъда добър човек, достоен за прослава, почит и уважение.

³ Например Атанасиевото кредо

Още объркване

Както споменах по-рано, това което правеше този фалшив бог толкова труден за различаване е, че бях слял елементи от истинския библейски Исус с този бог. Кръщението ми, което се състоя две години след обръщането ми, отразяваше перфектно това сливане на двете виждания за Бога.

В кръщелното ми свидетелство се съдържаха следният въпрос:

Вярваш ли в Бог Отец, в Неговия Син Исус Христос, и в Светия Дух?

Но твърдението от основните учения показваше, че:

Има един Бог: Отец, Син и Свети Дух, единство от три съвечни Личности. Бог е безсмъртен, всемогъщ, всезнаещ, над всичко, и присъстващ навсякъде. Той е безкраен и отвъд възможността за разбиране от хората....

Много хора ще прочетат тези две твърдения, без да видят разлика. Като млад човек, със сигурност не виждах разлика. Можех да видя термините Отец, Син и Свят Дух. Те се появяваха в Библията и аз виждах доказателство за делото на тези три, затова предполагах, че твърдението е правилно.

Моето кръщелно свидетелство, изразяваше вярата в три обекта, при които отношението между Отец и Син бе изразено просто с *Неговия*. Тази малка дума *Неговия* съдържаха цял един свят различие. Думата *Неговия*, придаваше истински смисъл на думите *Баща* и *Син*. Исус беше *Неговият* Син; Синът на Отец. Критично важният момент тук, който разкъсваше това отношение между Отец и *Неговия* Син, сломи сърцето ми. Ето думите, които ме поразиха:

Непорочният Божи Син пое върху Себе Си бремето на греха. Този, който е бил едно с Бога, почувства в душата Си ужасното отделяне, което грехът причинява между Бог и човека. Това изтръгна от устните му измъчения вик:

Моят Любим

"Боже Мой, Боже Мой, защо си ме оставил?" Матей 27:46
Пътят към Христос - Гл. 1, Параграф 10.

Осъзнах истината в следните думи:

Защото Бог толкова възлюби света, че даде **Своя Единороден Син**, за да не погине нито един, който вярва в Него, а да има вечен живот. Йоан 3:16

В това се яви Божията любов към нас, че Бог изпрати на света Своя Единороден Син, за да живеем чрез Него. 10 В това се състои любовта – не че ние възлюбихме Бога, а че Той възлюби нас и прати Сина Си като умилостивение за нашите грехове. 1 Йоан 4:9-10

През дванадесетте години след кръщението ми, аз не разбирах в действителност, че естеството на отношенията между двете личности, наречени Отец и Син, съдържаеше това, което щеше да промени моя живот напълно. Любовта на Бога беше изявена в даването на Неговия Син. Това беше делото на Отец - даването на Неговия Син, а не просто делото на Синът, който дава Себе Си; не просто Синът, който разкрива Своя могъщ, себепожертвувателен характер; не просто Исус, който ни показва великите Си действия и дела. Отец изпрати Своя Син, за да разкрие Своя характер на любов към нас и давайки ни Своя Син, ние виждаме най-привлекателния, най-красивия, най-нежния и най-смел израз на Божието сърце.

Както казах преди, аз не осъзнавах, че с приемането на трите личности в един Бог Триединство, бях доведен до объркване по отношение на естеството на връзката между Отец и Сина. Този проблем беше усложнен и от едно друго внушение, че щом наистина обичах Исус, трябваше да Го издигам, за да бъде точно същият както Отец. Начинът по който се бях научил, като дете, за еднаквостта, беше чрез сравняване на количествата. Уверяхах се, че количеството лимонада в чашата на сестра ми не е повече от това в моята чаша. Оплаквах се дълго и на висок глас, ако сестра ми получише пет близалки или бонбони, докато аз получавах само

четири. Ето как някои решават дали нещата са равни. Така че, когато се стигна до решаване на това как Отец и Сина са равни, трябваше просто да бъде гарантирано, че всеки от Тях имаше точно същите качества, същата вродена сила, същото знание, същото вечно съществуване. Ако някой е получил каквото и да е от другия, тогава качеството би било различно; то би било подобно на това някой да има 100% лимонада, а другият 50% лимонада и 50% вода.

Този тип разсъждения се осъществяваха дълбоко във вътрешността на ума ми; бяха естествени, инстинктивни и следователно очевидни и логични. Нямах представа, че такъв тип мислене за Бога всъщност ограбваше значението на думите *Отец* и *Син* и отношенията помежду им.

Когато разглеждах синовността на Исус от Библията, виждах Един, Който безрезервно уповаваше на Своя Баща и се осланяше напълно на волята Му. Виждах как Той можеше да спи в лодка, всред буря; можеше да се изправя спокойно срещу гневна тълпа, търсеща смъртта Му; можеше да чака в продължение на 40 дни без да се храни, доверявайки се, че Неговият Баща ще осигури нуждите Му в правилното време. Когато тези действия на упование и подчинение бяха поставени в един възглед за Исус, като Втората Личност на Божеството, Който притежава същата сила, като Отец, по същия начин, както Отец, умът ми се обърка. Тази личност не дължеше никаква благодарност на Отец за силата, която притежаваше, а по-скоро стоеше рамо до рамо до личността наречена "Отец,"; мощ до мощ, знание до знание, възраст до възраст, те бяха еднакви. Еднакво любящи, разбира се, но еднакви. Голямата трагедия за мен бе, че в тази въображаема еднаквост се намираше корозивен елемент, който разяждаше значението на думите *Отец* и *Син*, което пък съответно разяждаше моето собствено чувство за синовност. Ако Исус не беше в действителност Син в Неговата сфера, тогава и аз не бях такъв в своята. Как така? Ние се променяме чрез гледане. Щом имах съмнения, че Исус наистина е Син и че Той е приет най-

вече поради Своята позиция вместо просто заради Своята синовност, тогава ставам уязвим на това да се съмнявам в моята синовност и да се опитвам да намеря приемане чрез моите старания и позиции в църквата.

И така, покланях се на земния Исус, Който беше покорен, уповаващ и послушен. Сливях Го с представа за небесния Исус, Който разчиташе на Себе Си и притежаваше Своя собствена сила, без каквото и да е унаследяване от Отец. Този „небесен Исус“ разкриваше метода на представяне на „земния Исус“. Този, разчитащ на себе си „небесен Исус“, ме караше да се опитвам да имитирам делата на земния Исус, чрез копиране и имитиране на Неговата небесна самоувереност. Без да си давам сметка, плътското ми естество, фигуративно, издигна идол на Исус в небесното светилище. Бях движен от същите плътски импулси, които движеха малкия рог срещу истинския Христос в небето.

Нека ви дам няколко примера, как действаше това в реалния живот. Много пъти, когато седях да слушам проповед, моят Любим ме убеждаваше да приема думите в сърцето си. В същото време изкушителят се опитваше да ме накара да се фокусирам върху това, колко добре представяше нещата проповедникът. Ако проповедта бе представена добре, започвах да си мечтая как представях тази тема пред публика и каква беше нейната реакция. Ако изнесеното от проповедника беше постно, изкушителят ме ласкаеше, че бих могъл да се справя по-добре. Когато изнасях проповед и хората бяха трогнати от истината, моят Любим ме насърчаваше да се радвам, но изкушителят ме насърчаваше да очаквам похвала от хората при вратата на излизане от църквата.

Когато сядах да изучавам Библията, моят Любим се опитваше да запечата думите на Писанието в сърцето ми, докато изкушителят се стараеше да ме подтикне към увереност, че знам как да цитирам

добре Писанието и няколко стиха, за да докажа авторитета си по темата. Когато участвах в молитвена сбирка, моят Любим ме насърчаваше да се радвам на привилегията за достъп до Отец, чрез Него, а изкусителят ме притискаше с мислите, че човекът до мен се моли прекалено дълго и всъщност няма какво полезно да каже. Тогава съвестта ми реагираше и в ума ми започваше една малка война между двете страни; в резултат на това напълно изгубвах следата на това за което се молеха хората около мен.

Четях за Исус, как се е молил цяла нощ. Вместо да се фокусирам върху това, колко много трябва да е обичал Своя Баща, аз мислех повече за факта, че Той е прекарал цялата нощ в молитва и започвах да подхранвам идеята да се ангажирам с едно такова начинание. Но тогава моят Любим ме убеждаваше, че това е погрешно. Както казах, този мисловен конфликт продължаваше повече от десетилетие. Когато моят Спасител ми разкриваше важността на диетата и въпроси свързани със стила на живот, изкусителят ме съблазняваше към фокусиране в подходящата процедура за диетата, начина на обличане и подходящите развлечения. Знакът който издаваше, че откликвах на погрешния глас се явяваше, когато критикувах другите за неправилно поведение. Правилното християнско поведение се превърна в корена на моето преживяване, вместо в негов плод. Това се случи, защото богът на детството ми бе възцарен в моето сърце, като Бога на вселената.

Този ежедневен конфликт в мен докара много скръб на душата ми. Този Исус, Който изпълняваше всички тези чудни дела, започна да се отдалечава все повече от мен. Радостта на моята първа любов ми бе отнета. Напразно търсех своя Любим, не можех да Го намеря. Животът ми беше така изпълнен с църковни дейности и изследвания, че разполагах със съвсем малко време за размисъл и общуване с моя Спасител. Дори когато имах време, аз се чувствах задължен да го използвам до края на деня за извършването на делата, които е вършил Исус, за да бъда онзи полезен и грижовен

човек, какъвто беше Той. Никой нямаше да обърне внимание, ако прекарвах часове наред в разговор и споделяне с Исус насаме, освен ако, разбира се, не намерех публика, която би се възхищавала на една такава изолация.

Съществуваше един постоянен конфликт между желанието ми да бъда добър християнин, който обича Бог, Неговото Слово и хората около себе си и желанието да получа награда за извършването на тези неща. Знаех че търсенето на награда за себе си е погрешно, но си представях, че това е просто част от християнското преживяване на воюване срещу плътта. Опитвах се да отклонявам хвалбите, след като съм изнесъл проповед, но усещах, че е очевидно как се фокусирам върху себе си, докато казвах: “Не благодарете на мен, благодарете на Господ”. Не трябваше да поставям „себе си“ на фокус. Можех просто да кажа: “Благодаря ти Господи”, но това “не благодарете на мен” идваше от тайното желание да ми се благодари и да бъда оценен за свършената добра работа.

Ставайки адвентен пастор, бях поставен на непозната за мен, дотогава, привилегирована позиция. Започнах да наблюдавам как другите пастори се бореха за позиция. Видях много от моите лични вътрешни борби, открито разигравани от някои от служителите около мен. Тъй като при мен тези борби оставаха само отвлъте, можех само да бъда шокиран от поведението на тези служители, които подвеждаха стадото.

След известен период на участие в пасторската служба, виждайки силовите игри и стратегии в църковната политика, мисля че малко се обезверих. Точно тогава изкусителят ме насърчи да поема друг път, щом угаждането на тези, които бяха на власт вече загуби своята привлекателност. Започнах отново да се „потапям“ в документални филми, спортни програми и други развлечения. Казах си, че не искам да бъда фарисей и имам нужда да се разтоваря и да се отпусна. Определено имах нужда да се разтоваря и да си почина, но не чрез спорт. Те допълнително потвърдиха убеждението, че

Още объркване

извършването на определени дела и постижения са пътя на приемането, почитта и уважението.

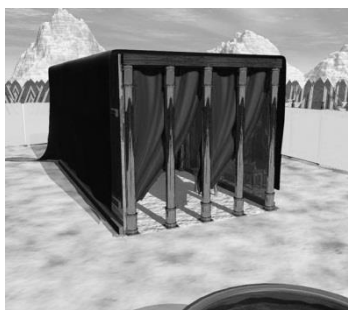
Точно докато бях в това състояние на ума, аз бях грабнат в пътя на живота. Не можех да продължа напред, защото концепцията ми за Бога беше обърквана от идолопоклонството в моето детство. Това идолопоклонство позволяваше на изкусителя да ми внушава разни неща, често без да осъзнавам откъде идва това и защо се случва. В последствие разочарованието ми направи така, че да заспя на хълма, наречен *трудност* и да загуба свитъка, за който бях инструктиран, да го държа близо до гърдите си. както е описано от Джон Бънян в *Пътешественикът*.

Казах: Ще стана сега и ще обиколя града; по улиците и площадите ще търся онзи, когото обича душата ми. Потърсих го и не го намерих. 3 Намериха ме стражарите, които обхождат града; попитах ги: Видяхте ли онзи, когото обича душата ми? Песен на песните 3:2-3.

Втора част

Ухажване

8. Първата завеса

Изкусителят ме бе заблудил, чрез една объркваща картина за моя Любим. Комбинацията от Христос, такъв какъвто е разкрит на хората, чрез възплъщението Си, беше слят с „Втората Личност на Божеството“⁴, която притежава сила, мощ и достойнство от собствените Си

ресурси. Тази личност ми беше представена като равна, поради Нейната сила, вместо заради наследството ѝ като Син. Никое от тези неща не беше очевидно за мен; аз просто изживявах предсказуемите резултати на една такава вяра.

Както споменах, бях допълнително разочарован от редица събития, в които участваха моите колеги, пастори. В църковните съвети видях

4 Това беше моята несъзнателно изобретение на това, което Рим бил направил отдавна с доктрината за ипостасното единство формулирано на Халкедонския събор през 451 г. сл. Хр. Това е диалектическо спояване на две противоположности. Рим се нуждаел от тази доктрина, за да се справи с реалността, че едно самосъществуващо Божество не може да умре. Аз желаех една нерафинирана форма на това учение, за да слея покорния и доверяващ се земен Исус със самоуверения и разчитащ на себе си небесен Исус.

пристрастия, прикриване на някои проблеми и политически маневри.

Загубвайки близостта с моя Любим, грехът не изглеждаше вече така греховен, съвестта ми не беше така чувствителна, а самосъжалението позволи на изкустителя да придобие по-голям достъп до сърцето ми. Малките самоугажданици прераснаха в по-големи. Като религиозен ръководител, внимавах за външния изглед, но в личните си моменти, почти не се тревожех за езика и насилието на филмите които гледах. Започнах да се интересувам повече от спорта, където постоянно ми беше демонстрирано уважението поради постиженията.

В това състояние на ума прекрахих лична граница, което счетох за недопустимо. Това не беше нещо външно, а само в сърцето ми. Но според закона на Бога, се почувствах осъден. Това ме доведе до критична точка в живота ми. На основание принципите на почитането и уважението от упорит труд, почтеност и дисциплина, усещах, че съм се провалил. Единствената опция, която първоначално видях, бе да оставя всичко това зад себе си и да забравя да се изповядвам като християнин такъв висок стандарт. Ако това, което проповядвах не беше реалност в живота ми, тогава трябваше да спра да го проповядвам. Стандарта на оригиналната адвентна вест беше много висок, заради учението за небесното светилище. Адвентната вест прогласяваше, че Исус ще прекрати застъпническото Си дело в Най-святото място, *преди* да се върне на земята. Значението на тази вяра на адвентистите е, че правдата на Христос може да им даде пълна победа в живота им.

Всяка вероятност да имам това преживяване на Светая Светих беше невъзможна, поради умствената ми раздвоеност, кой наистина беше Исус. Заради обърканите си идеи дори не бях преживял опитността на Святото място. Ще разгледаме това подробно по-късно, но е достатъчно да кажа, че бях ограбен от способността да имам последователно и сладко общение с Исус, защото

несъзнателно поддържах противоречиви идеи относно Неговата Синовност. Дори не знаех, че идеите са противоречиви. Само преживявах този конфликт в ума си, чрез ежедневното си отношение към живота.

Докато усещах тежестта на Закона върху себе си и докато обмислях перспективите за себе си, открих, че чрез поклонението на идол на въображението ми и въображението на моите непосредствени духовни предци:

... самата заповед, дадена за живот, ми се оказа за смърт. 11
Защото грехът, като използва възможността чрез заповедта, ме измами и ме умъртви чрез нея. Римляни 7:10-11.

Открих, че заповедта, която ми беше дадена за живот, стана смърт за мен, заради греховното ми желание да бъда признаван, чрез моите постижения и заради въздигането на един такъв бог на трона на сърцето ми. Чувствах се виновен пред Бога. Когато мислех за вината, естествено се сещах за Отец, защото земният ми баща бе средството на Бога за дисциплинирането ми. Така че, щом трябваше да се изправя лице в лице с греховете си, значи трябваше да се изправя пред небесния Баща. Как би могъл да ми прости? Според закона на уважавани хора се чувствах недостоеен за прощение. Чувствах се и недостоеен, защото част от мен беше разочарована, че не мога да продължа пътя на печеленето на възхищение и похвала за служенето ми на Бога.

Докато се борех и се молах, Любимият ми дойде при мен и ми напомни, че Отец ме обича. Ако направех избор да се хвана за Неговата жертва, за греха ми, тогава наистина щях да бъда опростен.

Докато се вирах през объркващата мъгла, търсех увереност в любовта на Отец. Словото на Бога казваше: "Повярвай!" Но по пътя ми имаше препъващ камък. Библейският Баща на Исус беше

интимно включен в живота ми, но Бащата в Триединството усещах някак по-далечен, защото Исус беше извършил цялото фактическо дело. Действително Отец само стоеше на трона, усмихвайки се и одобрявайки делата на Своя Син. Тогава не познавах тези неща по един логически начин, но точно това издълба дупката между мен и Отец в ума ми. Можеше ли Той наистина да ми прости?

Словото ми каза, “Защо не дерзаеш, Ейдриън?”. Аз все още имах борба. И тогава Словото дойде при мен:

за похвала на славата на Своята благодат, с която ни е направил приети във Възлюбения Си. Ефесяни 1:6.

Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, а да има вечен живот. Йоан 3:16.

И понеже сте синове, Бог изпрати в сърцата ви Духа на Своя Син, който вика: Авва, Отче! Галатяни 4:6.

Отново ми беше напомнено, че отделянето на Отец и Сина е разкрило чувствата на Отец към нас. Само когато виждах, че Бог е Бащата на Исус, можех да започна да оценявам Неговата любов към мен. Ако Исус всъщност не е Божий Син, тогава Бог не се е отказал от нищо Негово; Той е наблюдавал как „Синът“ следва Своите убеждения. Бихме могли да кажем, че Отец се отказваше от Своите отношения със Сина, но това не са отношения, които Той е притежавал, и не можех да видя това, когато четях: “Бог толкова възлюби света”. Когато четях за *Бог* в това изречение, отчасти мислех за три члена на Божеството, които решават, че Исус ще дойде и в същото време, че Отец Го изпраща. Това объркване отдалечаваше Божията благодат и Неговото прощение. Подобно на изморения пилигрим от *Пътешественика*, стоях пред двата големи лъва, намиращи се на пътя ми. Можех да виждам безопасното убежище зад тях, но първо изпитанието на вярата.

В самия момент на кризата протегнах ръка към моя истински Баща и избрах да повярвам, че ми прощава. В душата ми нахлу поток от радост, когато се хванах за увереността, че съм приет във Възлюбения. Наистина Той беше моят Любим.

Едва ги бях отминала, когато намерих онзи, когото обича душата ми. Хванах го и не го пуснах, докато не го доведох в къщата на майка си и в стаята на онази, която ме е родила. 5 Заклевам ви, ерусалимски дъщери, в сърните или в полските кошути, да не възбудите, да не събудите любовта, докато сама не пожелае. 6 Коя е тази, която излиза от пустинята като стълбове дим, окадена със смирна и ливан, с всичките благоуханни прахове на търговеца? Песен на песните 3:4-6.

Всички радости на първата ми любов се възвърнаха. Любовта на Христос отново пръскаше аромат във всички кътчета на душата ми. Бях простен, двойно простен; първо заради греховността на детството и юношество, а сега отново заради идолопоклонството в ранната зрелост на живота ми.

Малко след тези събития, нашият Баща ме увери, че ще имам време да науча по-цялостно за Неговия Син, за да започна да разбирам защо толкова много години съм се скитал объркан. Разболях се доста и трябваше да прекъсна работата си, като пастор. Преместихме се на място, където щях да имам време да се лекувам, да изучавам и да се моля.

По време на възстановителния период, аз си припомних един дълъг разговор отпреди седем години. Един от приятелите ми се опитваше да ми каже, че съществува проблем с Триединството и че пионерите ни никога не са вярвали в това учение. Бях шокиран. Нищо не знаех по този въпрос. Изводите от това разбиране за църквата, бяха прекалено тежки, за да може умът ми да ги възприеме. За съжаление оставих този въпрос и си избрах някои вдъхновени твърдения, които на пръв поглед подкрепяха моето вярване. Нямаше да допусна нещо, което прави моя Любим да

изглежда по-малко достоен. Нямаше да допусна някой да принизява божествеността на Исус. Аз и много други мои приятели смятахме този човек за заблуден и такъв, който се отклонява от реалното дело за спасяване на души. Това ми се струваше като перфектен аргумент, чрез който можех да демонстрирам верността си към Бога.

Сега, след седем години, отидох при моя приятел и го помолих да ми прости за това, че не бях изследовател на Библията, като беряните, които изпитват всички неща. Той беше така добър да ми прости. Тогава аз помолих да ми даде някои материали за четене, по въпроса. Докато четях, се почувствах привлечен към ясните изкази на Писанието.

Защото, както Отец има живот в Себе Си, също така е дал и на Сина да има живот в Себе Си; Йоан 5:26.

А това е вечен живот – да познаят Теб, единствения истинен Бог, и Исус Христос, когото си изпратил. Йоан 17:3.

Началото на благовестието на Исус Христос, Божия Син. Марко 1:1.

Симон Петър в отговор каза: Ти си Христос, Синът на живия Бог. Матей 16:16.

Бог, който много пъти и по много начини е говорил в миналото на бащите ни чрез пророците, 2 в края на тези дни говори на нас чрез Сина, когото постави Наследник на всичко, чрез когото също направи световите, 3 който, бидейки сияние на Неговата слава и отпечатък на Неговото същество и държейки всичко чрез словото на Своята мощ, след като извърши (чрез Себе Си) очистване на греховете, седна отдясно на Величието във висините 4 и стана толкова по-горен от ангелите, колкото Името, което е наследил, е по-горно от тяхното. Евреи 1:1-4.

Моят Любим ми говореше чрез тези думи. Когато просто четях Библията, изглежда тя показваше, че Исус наистина бе Син на Бога.

Започнах да се поддавам на радостта от тези мисли и тогава изкусителят тихо ми каза: “Как би могъл Исус да е наистина равен на Отец и да е роден в някакъв момент? Ейдриън, това принизява божествеността на Христос. Сигурен ли си, че искаш да заложиш всичко за нещо, в което не си абсолютно сигурен?”.

В тази връзка, изпратих писмо по електронната поща на един уважаван учен и той ми представи привидно правдоподобни аргументи. Това, в комбинация с желанието ми да виждам Исус, като напълно божествен и равен на Отец, ме накара да се въздържа от пълно приемане на истината, че Исус е Синът на Бога. Но бях прочел достатъчно от Писанието и вече познавах достатъчно от адвентната история, за да знам, че имаше две страни в историята. Реших да остана отворен по въпроса, но за съжаление клонях към Триединството.

Бих искал да мога да ви кажа, че страхът от загубата на много приятели, както и позицията ми в църквата, не са повлияли на решението ми, но не мога да го направя. Някои от приятелите ми бяха изключени, заради отхвърляне на Триединството. Аз наистина не исках да попадам в подобна ситуация. Приех аргумента на моя образован приятел, срещу реалната синовност, без да го обмисля достатъчно. Исус действително бе Агнето заклано от основаването на света и това показваше какво ще дойде да извърши. Понятието *Христос* бе титла на Божия Син и затова можеше да се използва, в очакване на нещо в бъдещето. Понятието *Син* не е служба, а това кой действително е Той. Аргументът на моя приятел трансформира значението на думата *Син*, от *същество* в *служба*. Каква е разликата? Това е разликата между това *кой* си и *какво* правиш. Това се разбира в контекста на отношенията, а не в контекста на работата или професията. Важна ли е тази разлика? Както по-късно открих, това беше разликата между покланянето на Бог покланянето на Сатана.

Първата завеса

Сега сърцето ми беше отворено за повече въпроси свързани с моя Любим. Но все още се колебаех между две мнения. Сега сърцето ми клонеше към истината, че Исус действително е Синът на Бога, но имаше неща, които не можех да разреша.

Тогава Той им каза: О, неразбрани и мудни по сърце да вярвате всичко, което са говорили пророците! Лука 24:25.

Моят прекрасен Баща се смили над мен. Той знаеше, че имах нужда от повече сила, от повече масло за очите и от посредничеството на моя Любим, за да бъда подготвен да срещна цялата истина. Всички тези неща трябваше да се намерят в Святото място. Хлябът на небето, светлината на света и посредничеството на Христос за мен при олтара, щяха да ми осигурят онези отговори, от които имах нужда, за да мога напълно да възприема моя Любим.

9. Светлина на света

Твое слово е светило за крака ми и светлина за пътеката ми. Псалм 119:105.

В Него беше живот и животът беше светлината на хората. Йоан 1:4.

Тогава Иисус пак им говори, като казваше: Аз съм светлината на света; който Ме следва, няма да ходи в тъмнината, а ще има светлината на живота. Йоан 8:12.

Понеже умът ми беше отворен за реалността, че Иисус наистина е Син, изведнъж нахлу светлина от няколко текста в Писанието. Тъй като Иисус е крайъгълният камък, всичките ни възприятия за истина са свързани с това как Го приемаме. Като „Втората Личност на Триединството“, моето възприемане на „Сина“ беше като за един, който е извършил велики неща от собствените Си ресурси. В качеството Му на Син на Отец, аз започнах да Го виждам, като такъв, Който получава всички неща, получава благословение и бе обичан заради това кой е Той, а не заради това което прави. Тези схващания не бяха очевидни за мен, но се проявиха в начина по който четях Писанието и това как се отнасях с хората около себе си.

Въпреки че нямаше всички отговори за Триединството, истината за синовността промени крайъгълния камък на вярата ми. Този нов, скъпоценен, крайъгълен камък бавно започна да довежда всичките ми убеждения в хармония със себе си. Елементите от бронз в мисленето ми започваха да се изчистват, когато напусках двора и навлизах в Святото място.

И даде ми се тръстика като тояга и ми се каза: Стани и измери Божия храм и олтара, и онези, които се кланят в него; но двора, който е извън храма, остави и не го измервай; (Откровение 11:1-2)

Думите на ГОСПОДА са чисти думи, като сребро, претопено в пещ от пръст, пречистено седем пъти. (Псалм 12:6)

Както златни ябълки в сребърни съдове, така е дума, казана на място. (Притчи 25:11)

Богът, който в детството си бях поставил на трона, се изправяше пред едно сериозно предизвикателство. Въпреки че частично все още възприемах Исус като всемогъщ единствено от собствените Си ресурси, концепцията за истинската синовност ми позволи да започна да копирам нейния принцип в живота си. Започнах да имитирам онзи, който получава, онзи който е благословен от Своя Баща, и това променяше всичко.

Една събота, докато се разхождах в красива природна обстановка близо до дома ми, започнах да си мисля за раждането на моя син. Докато си спомнях момента на неговото раждане, мислите които тогава бяха в сърцето ми изплуваха. Държейки в ръце сина си, аз се бях помолих: “Господи, моля те не оставяй нищо да застане между мен и сина ми и моля Те нека той да ме познава кой съм”. Сега, когато бях отворен да виждам Исус като реален Син, вече имах готовност да чужия ясен отговор, който дойде към мен от небесния ми Баща, докато се разхождах в този спокоен съботен ден.

“По същия начин и Аз гледам на теб”

Бях като зашеметен. Смяната на разбирането ми по отношение на това кой беше Исус, ми позволи да възприема реалната сила на това твърдение. Бог ми казваше, че не иска нищо да застава между Него и мен. Той просто искаше да знам кой е Той. Сега, когато възприемах Исус като Син, аз можех отнеса това и за моята позиция спрямо Отец Синовността на Исус подсигури моята лична

синовност спрямо Отец. Само чрез Божия Син бях в състояние да започна да разбирам това.

...Възнасям се при Моя Отец и вашия Отец, при Моя Бог и вашия Бог. Йоан 20:17

За похвала на славата на Своята благодат, с която ни е направил приети във Възлюбения Си. Ефесяни 1:6

Въпреки това ново разбиране, когато възприемах казаното ми от нашия небесен Баща, усещах как през душата ми минаваше една вълна на съпротива. Изкусителят ми напомняше за моите провали и причините заради които не бях достоен за синовност. Битката, която се водеше в ума ми бе във връзка с това дали мога да изисквам синовната титла и дали всемогъщият Бог на небето и земята искаше да бъдем близо един до друг, без между нас да съществува пречка. Изглеждаше като труден за вярване сън. Моят небесен Баща ми каза тихо: “Наистина ли ще отхвърлиш предложението ми?”.

“Какво правя?”, казах си аз. “Не Господи, избирам да вярвам, че ме обичаш като син. Всъщност, не го разбирам, но го вярвам.”

Синовността на Исус се превърна в крайъгълен камък за моята собствена синовност. Чрез наблюдаване на Неговата синовност, можех да потвърдя моята собствена. Светлината, която беше в родения Син, нахлу в душата ми. Всичко това се случваше в мен, без да разбирам как то е свързано с Триединството. Това беше един постепенен процес на възстановяване на новия крайъгълен камък.

Новото чувство за синовност ме накара да осъзная по-добре моята зависимост от Баща ми. Един ден четях:

А змията каза на жената: Никак няма да умрете! 5 Но Бог знае, че в деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете като Бога — да познавате доброто и злото. Битие 3:4-5.

Изведнъж бях поразен от мисълта, че в тази лъжа се съдържаше принцип на самоувереността и независимостта. В една бърза последователност, в ума ми започна да изгрява светлината, че независимостта означава загуба на благословение, което от своя страна е загуба на ценност и достойнство. Тези мисли бяха генезисът на поредицата *Войни на идентичността*, която представих скоро след това. Тя беше последвана от книгата *Войни на идентичността*.⁵ Въпреки че не бях наясно как протича тази промяна в мисленето, все пак промяната в разбирането за Исус като реален Син доведе до една основа на наследството. Тази основа пък водеше към принципа на благословието, който пък от своя страна ме доведе до разбирането за *стойността чрез отношения*, в противовес на *стойността чрез постижения*.

Спомням си, когато за първи път внезапно осъзнах, че всъщност Сатана се е чувствал безполезен, поради тази лъжа на самоувереността. Ако всичко това, което сме и което правим, идва от Бога, тогава ние ще преживяваме само щастие, радост и мир, докато признаваме Този, Който ни го е дал. Синът на Бога диша и живее съвършено според този начин на мислене. Той не прави нищо от Себе Си, но признава Отец като великия източник на всичко. Но Сатана отказва да признае, че всичко, което притежава е дошло от Бога, чрез Христос. Това го лишило от благословието на Бащата, което от своя страна го направило първоизточника на малоценността. Тогава видях, че семената на тази малоценност, бяха прикрепени към лъжата представена на Адам и Ева в градината. Малоценността беше скрита в лъжата за себеулованието.

До кога, о, човешки синове, ще обръщате славата ми на срам?
Докога ще обичате малоценност и ще търсите заблуда? Псалм
4:2 (Нова версия на Крал Яков).

Свързването на лъжата на Сатана с намирането на стойност чрез постижение, разкъсваше слоевете на заблудата, която изкушителят беше прилагал върху мен. Нуждата да бъде оценяван за старанията ми в църквата, нуждата да бъде винаги зает, критикуването на другите, за провалите им – всичко това започна да бъде излагано на показ, чрез светлината, че стойността не идва от това, което постигаме, а от това на Кого принадлежим.

От разобличаването на същата тази лъжа, на змията, започнах да виждам по-ясно, че животът се получава отгоре. Теоретично вярвах в това и преди, но понеже крайъгълният камък на моята вяра беше разбран, като напълно самостоятелна личност, мислите ми се объркваха. Тогава ми направиха впечатление следните пасаж:

Бог, който е направил света и всичко, което е в него, и тъй като е Господ на небето и на земята, не обитава в ръкотворни храмове, нито са Му потребни служения от човешки ръце, като че ли има нужда от нещо, понеже Сам Той дава на всички и живот, и дишане, и всичко. Деяния 17:24-25.

Той е образ на невидимия Бог, Първородният на цялото творение; защото чрез Него беше създадено всичко, което е на небесата и на земята, видимото и невидимото – било престоли или господства, или началства, или власти – всичко беше създадено чрез Него и за Него; и Той е преди всичко и всичко чрез Него се сплотява. Колосяни 1:15-17.

Той дава живот и дишане на всички хора. Чрез Исус, всички неща се поддържат и сплотяват. Тези мисли избухнаха с нова светлина в лицето на реалната синовност на Исус. Не разбихах как са свързани всички тези неща, но новото изграждане на библиейското учение се оформяше в съответствие с крайъгълния камък на синовността.

Моят Любим стана много по-привлекателен, когато светлината на Неговата синовност огря Писанията. В рамките на няколко кратки години, цялостното ми разбиране за великата борба между Христос

Светлина на света

и Сатана и плана на спасението бяха радикално променени. Когато Светлината на света (World) отвори ума ми, вече бях готов за един истински празник на Словото (Word).

10. Хлябът на живота

Концепцията, че депресията и малоценността са свързани с лъжата за себеулованието, започна да добавя по-дълбок смисъл на падението на човека, конфликтът между доброто и злото и целия процес на спасението. Очите ми се отвориха за реалността, че падението на човека в греха беше едно

падение в малоценност и срам. Това е състояние на живот в реалността, че вършим неща, които Бог не одобрява. В сърцевината на това окаяно състояние се намира желанието да се осланяш на себе си, а не на Бога; това е желание да бъдеш признат заради това, което правиш, а не заради Този, Който ти дава всичко.

Докато размишлявах по тези въпроси, цялото преживяване на Исус, чуващ гласа на Своя Баща, Който Му казва, че Го обича и Го приема като Свой Син, сега говореше директно на мен.

И ето, един глас от небето, който казваше. Този е моят възлюбен Син в когото благоволя. Матей 3:17.

В предишното си поклонение на осланящия се на себе си Исус, не можех да чуя ясно Отец да ми говори в този текст. Но сега, когато възприемах Исус като реален Син на Бога, тези думи проникнаха в сърцето ми и бяха като балсам за душата ми. В обятията на родения Син, гледайки Го, обичайки Го и бивайки преобразяван от Него, вече можех в моята собствена сфера да стоя, там където е стоял Исус и действително да чувам как моят небесен Баща ми казва, че съм Негов възлюбен Син, който Му е угоден. Но само чрез Христос, Сина на Бога, можех да чуя този глас. Докато размишлявах за тези неща бях доведен до следното изявление, което потвърждаваше моето вълнуващо преживяване.

Гласът, който говори на Исус, казва на всяка вярваща душа: “Този е възлюбеният Ми Син, в Когото е Моето благоволение.” “Възлюбени, сега сме Божии чада и още не е станало явно какво ще бъдем, но знаем, че когато стане явно, ще бъдем подобни Нему, защото ще Го видим, както е” (1 Йоаново 3:2). Напият Изкупител е отворил път и за най-грешния, и за най-нуждаещия се, и за най-измъчения и презрения да се доближи до Отца. *Копнежът на вековете, Гл. 11 Кръщението - Параграф 16*

Тук, точно тук, в Матей 3:17 бе тайната на сърдечния ми копнеж, копнежът ми да знам, че съм обичан от върховния Създател на вселената и че съм Му угоден. Просто чрез наблюдаването на Божия Син в прегръдката на Своя Баща, бях способен да видя себе си, чрез вяра, в тази същата прегръдка и да чуя същите онези думи, като отнасящи се и за мен. Чрез гледането към един Син, Който е наследил всичко, без да се налага да доказва на Отец, че е достоен, бях направен способен да приема цялото прекрасно наследство, което Отец копнееше да ми подари.

Как ми се искаше, да бях разбрал напълно синовността на Исус, в този момент от живота си. Нашият Баща ми позволяваше да вкуся хляба на живота и той беше толкова вкусен, но хватката на Тринитарните пипала ме караше, известно време, да се въртя напред-назад. Ще говоря за това, по-подробно, в следващата част, но е важно да спомена, че макар да вкусах от сладката любов на родения Син, не можех да видя, че все още бях доста объркан и градах на двусмислена платформа.

И въпреки това, сега щях да имам редовни периоди на пълна радост. Хващах се за живата реалност, че Отец се наслаждава в мен. Сега можех да виждам това, можех да го изисквам. Когато се спъвах и падах, можех да поглеждам в Словото на Бога. Дали Отец все още се наслаждаваше на Своя Син? Да! Значи аз съм приет във Възлюбения. Със сигурност Той се наслаждава в мен. Обещанието

за вечен живот въобще не се основаваше на това което правех и все повече виждах в Библията един Исус, който не разчиташе на Себе Си, но се осланияше на обещанията на Своя Баща.

С тези неща в ума аз прочетох целия разказ за конфликта в пустинята и кръщението, като една война за синовност и можех да видя как тя се печели. Сатана се опитваше продължително да притиска Исус, карайки Го да демонстрира Своята Синовност, извършвайки чудеса или показвайки на света силата Си. Виждах конфликта на Исус със Сатана, като битка как се дефинира синовността. Дали тя беше просто едно упование в изговореното от Отец Слово, или трябваше да се доказва, чрез нещо което извършва Синът?

Войната с Христос в пустинята, за която четях за пореден път, беше крайгълният камък на моята собствена вътрешна битка. Какъв модел за подражание имах, за да поддържам своята синовност? Дали се опитвах да извършвам велики неща или уповавах на Словото на моя Баща? При мен отново дойде потвърждението.

Мнозина гледат на борбата между Христос и Сатана като на нещо, което няма особено значение за личния им живот. Тя не е от особен интерес за тях. Но тази борба се повтаря отново във вътрешността на всяко човешко сърце. *Копнежът на вековете, Гл. 12 Изкушението - Параграф 9*

Най-добрата част от целия този процес е, че вместо просто да гледам към Исус и да се опитвам да копирам, това което Той прави, законът на наследството означава, че това което Той прави ми е предложено безплатно.

Нека този, който се бори със силата на апетита, погледне към Спасителя в пустинята на изкушението. Чуйте Го как в Своята агония на кръста казва: “Жаден съм!” Той издържа всичко, което е възможно да ни уплаши.

Неговата победа е наша. *Копнежът на вековете*, Гл. 12
Искушението - Параграф 28

Този празник в Божието Слово почти ме накара да избухна. Какво скъпоценно откровение! Неговата победа е моя, чрез вяра. Много пъти преди това бях опитвал да се държа за тази истина, но разчитащият на себе си Исус на Когото все още се покланях, продължаваше да ме измества от скалата на истината, без да си давам сметка, че всичко това трябваше да дойде по наследство!

Виждайки малоценността от загубата на синовност, като ключова част от падението на човека, сега вече възприемах конфликта на Исус в пустинята, след Неговото кръщение, като крайъгълен камък на спасителния план. Вдъхновението отново потвърждаваше това.

Сцената на изпитанието с Христос в пустинята беше основата на спасителния план, и на падналия човек той осигурява ключа на победата в Христовото име.
Конфронтация – с. 63.

Ключовата победа се намира в конфликта на Христос в пустинята и той е основата на спасителния план. Спомням си, когато за първи път прочетох това и възкликнах: КАКВО?! “Основата на спасителния план е в пустинята на изкушението?!”. Но сега всичко това наистина имаше смисъл.

С това ново разбиране за начина по който Исус е възвърнал нашата идентичност, като синове и дъщери на Бога, вече бих могъл да започна да виждам този елемент във вестта на Илия.

Ето, Аз ви изпращам пророк Илия, преди да дойде великият и страшен Ден на ГОСПОДА. 6 И той ще обърне сърцето на бащите към синовете и сърцето на синовете към бащите им, за да не дойда и да поразя земята с проклятие. Малахия 4:5,6.

Хлябът на живота

В сърцето на Илиевата вест стои обръщането на сърцата на децата към бащите и на бащите към децата. Това ме доведе до следния пасаж:

Синовете на синовете са венецът на старците и славата на синовете са техните бащи. Притчи 17:6.

И цялата тази славабеше осъзнавана с една ценностна система, която твърди:

Така казва ГОСПОД: Мъдрият да не се хвали с мъдростта си и силният да не се хвали със силата си, богатият да не се хвали с богатството си, а който се хвали, нека се хвали с това, че разбира и познава Мен, че Аз съм ГОСПОД, който върша милост, правосъдие и правда на земята, понеже в това имам благоволение, заявява ГОСПОД. Еремия 9:23-24.

Като истински син на Бог, няхах нужда да се хваля с мъдрост, мощ или богатства. Нуждаех се само от славата да познавам моя Баща, чрез Христос. Спомням си когато представях тези принципи на публика в Сидни, как радостта просветляваше лицата на хората, които започваха да улавят отблясъци от царството на Отец.

Събудих се рано на следващата сутрин, от звука на пеене. В мислите си чувах известния химн на Чарлз Уесли.

И възможно ли е да се ползвам аз
от кръвта на Спасителя?

За мен ли умря Този на Когато причиних болка -
за мен ли умря Този Когато преследвах до смърт?

Удивителна любов! Как е възможно,

Ти, Боже мой, да умреш за мен?

Удивителна любов! Как е възможно,

Ти, Боже мой, да умреш за мен?

Докато размишлявах за тези думи и за сигурността на моята синовност към Отец чрез Христос, както и за това, че моят небесен

Баща действително беше славата ми. Усетих как прииждащото чувство на любов, радост и мир ме залива. Докато извирах сълзите на радост, чувството на любов, което изпитвах беше толкова велико, че не можех да говоря. Наистина не мога да опиша напълно това преживяване. У мен се отпечата следната открояваща се мисъл:

“Занеси тази вест на света”

Наистина това беше вест, която всеки трябва да чуе. Не се опитвах да предизвиквам тази мисъл, а само се молих да имам сила да споделя скъпоценната вест за това, какво означава да бъдеш син на Бога, чрез Христос. Докато стоях там и си припомнях всички аспекти на вестта, които бях научил за толкова кратко време, виждайки какво благословение бяха донесли те в живота ми, аз просто се поклоних на нашия Баща и нашия Господ Исус Христос, с благодарност за тези прекрасни неща. Цялото това сладко познание изгрываше, чрез личността на Божия Син.

От този момент нататък, силно желяех да вървя напред и да споделям намерената от мен радост. Но дори и при тази неизбежност, имаше да уча още някои неща, които щяха да ме направят наистина способен да вляза в преживяването на Най-святото място.

Интерлюдия II

Аз Го чакам в спокойствието на разсъмване, Чакам Го. Моят Любим се движи с бързина по планините, изправя изкривения път. Дружбата ни е сладка. Шепотът Му идва от Неговите наследени съкровища; думите Му падат като мед върху устните ми. Колко сладки на вкуса ми са думите Му.

Като дълбок извор, Любимият ми излива кристални потоци от жива вода за душата ми. Радвам се да вкусвам от тази жива вода, но има неща, които ме объркват. Скъпи мой Любим, прости ми за мудността на сърцето ми, което не успява да улови всяка капка знание, което ми даряваш. Моля те позволи ми да си поема въздух и да осмисля тези наслади.

Ако само те познавах Любими мой, ако само, действително, те познавах, моите сънародници! Тогава щяха да знаят защо те обичам, защо приятелството ти е толкова сладко. Изливам сърцето си в благодарност, че ми показва пътя към Отец чрез Твоята синовност. Усещам любовта на Отец към Тебе в сърцето си, имам доказателството, че съм сънаследник с теб, Любими мой. Ти си целият прекрасен.

Ще ме заведеш ли, Любими, в Най-святото място? Копнеех да намеря вход, но се спъвах и падах със сълзи от срам. Като син на първия Адам, аз съм спял и не мога да намеря входа. Ще ме заведеш ли Любими мой? Ще ме заведеш ли в тайното място на Всевишния? Знам че съм недостоеен, но се доверявам на Теб, Любими мой, защото ти си Пътят към живота.

Аз станах, за да отворя на любимия си, и от ръцете ми капеше смирна и от пръстите ми — бистра смирна върху дръжките на ключалката. 6 Отворих на любимия си, но любимият ми се беше обърнал и си беше отишъл. Сърцето ми примря, когато ми говореше. Потърсих го, но не го намерих; повиках го, но не ми отговори. Песен на песните 5:5-6.

Трета част

Колебание между две мнения

11. Война между плътта и Духа

Беше толкова разочаровашо! При цялото това прекрасно познание за моя Любим, аз все още бях така лесно заблуждаван от изкусителя, по различни начини. Изкусителят се възползваше от детството и юношеството ми и отпечатваше в душата ми любов към лесния живот, развлеченията и апетита. Чрез обществото в което живеех, чрез образованието и любовта към спорта, той ме бе обучил в духа на себеупованието.

Когато моят Любим започна да ми показва повече от Себе Си и аз се почувствах по-дълбоко влюбен в Него, бившият ми любовник се опитваше да задържи почвата, която все още имаше в мен и отново се постара да отнеме от моя Любим, онова което вече бе изгубил. Въпреки че обичах много Исус, аз не съзнавах колко голяма част от плътското ми естество, все още претендираше за върховенство. Най-лошата част от падналото естество е добре изчислената черта да се използва логика в комбинация със заблуда, за да може истинските мотиви и желания да останат скрити.

Кой осъзнава прегрешения? Очисти ме от тайните грехове.
Псалм 19:12.

Сърцето е измамно повече от всичко и е безсилно; кой може да го познае? Аз, ГОСПОД, изследвам сърцето, изпитвам вътрешностите, за да дам на всекиго според пътищата му, плода на делата му. Еремия 17:9-10.

По време на моите празници със Словото в Святото място, аз се сблъсках лице в лице с няколко изкушения от предишния си живот.. От време на време бях силно подтикван да гледам някои спортни събития по телевизията. Много пъти се поддавах и гледах, но бързо установявах, че това никак не ме удовлетворява. Чувствах се като хванат в капан и не разбирах защо. Бях се молил за победа, но желанията се връщаха. В по-ранните си години бях мотивиран да изглеждам праведен и много от моите съученици в групата бяха мотивирани по същия начин. Това ми позволяваше да изглежда, сякаш имах победа над няколко изкушения, но това бе илюзия и изкусителят го знаеше.

Много победи в живота ми бяха толкова трудни за постигане. Стоях пред Най-святото място с желание да вляза, но нещо блокираше пътя ми и аз не разбирах какво е то. Моето изследване на Данаил и Откровението ме убеди, че застъпническото дело скоро ще приключи, и че само онези които са избелили дрехите си в правдата на Исус ще влязат в града. Видях как някои от другарите ми престанаха да се опитват да влязат в Светая Светих, и учеха, че поради голямата любов на Исус към грешниците, Той ще им прости и ще държи покрити греховете им чак до Второто пришествие. Учението за победата над греха се превърна в учение за зрелостта на християнина, понеже на Божия закон не се гледаше като на такъв, който можеше да бъде спазван.

Това което четях в Писанието противоречеше на казаното от многото мои другари, но опитът ми сякаш показваше, че те имат право. Как можех да изповядвам победа над греха, когато имах такава непоследователна опитност? Какво право имах да предлагам надежда за победа в живота, когато самият аз не бях способен да я преживея?

Когато се поддавах на изкушение, знаех че нашият Баща ме обича и, че, чрез Христос, добивах прошка, но исках да ходя с моя Спасител

през цялото време и да не Го наранявам с безгрижните си думи и с безсмислените си действия, които често бяха егоистични. Да, Бог ни прощава, но грехът все още причинява болка в отношенията ни. Библията ми обещава, че мога да престана да наранявам другите около себе си и все пак, колко често се провалях в това.

А на Онзи, който може да ви пази от препъване и да ви представи непорочни пред Своята слава с голяма радост, Юда 24.

И така, понеже Христос пострада по плът, въоръжете се и вне със същата мисъл, защото този, който е пострада по плът, се е оставил от греха. 1 Петр. 4:1.

Никой, който стои в Него, не съгрешава; никой, който съгрешава, не Го е виждал, и не Го е познал. Дечица, никой да не ви заблуждава! Който върши правда, е праведен, както и Той е праведен. 1 Йоан 3:6-7.

В това се усъвършенства любовта в нас, че имаме дръзновение в съдния ден, защото, както е Той, така сме и ние в този свят. 1 Йоан 4:17.

Тук е нужно търпението на светиите; на тези, които пазят Божиите заповеди и вярата в Иисус. Откровение 14:12.

Моят мъдър и прекрасен Спасител ми позволи да преживея естествените последици от фалшивото разбиране за Него, към което все още се придържах. Тези периоди на борба, изкушения и идолопоклонство, засилиха моето проучване за липсващите парчета. Всеки път, когато коленичех пред моя Баща и Го умолявах за мъдрост и разбиране чрез Исус, бях довеждан все по-близо до светлината.

Някой би могъл да си помисли, че познанието ми за Исус като Спасител на света от греховете трябва да е било достатъчно и че не е трябвало да се безпокоя за тези неща. Проблемът е, че изкушението продължаваше да идва всеки ден, а проявите на

плътското ми естество все още нараняваха хората. Факт бе, че моето познание за Исус бе все още объркано. Гласът на моя Любим и гласът на изкусителя все още се смесваха в ума ми, при определени случаи.

В усилията си да се покланям на моя Спасители да Го въздигам, несъзнателно включвах аспекти, които не бяха разкрити в Писанието. Несъзнателно възприемах Христос в един скрит контекст на себеупованието. Тези допълнителни неща идваха от духовните ми предци и имаха естествен резонанс в мен. Вкусът на себеупованието, в който се бях влюбил като дете и който бе поощряван от изкусителя, бе връзан в сърцето на този Исус, на Когото твърдах че се покланям.

Единственото ми познание за Исус беше достигнало до мен чрез това, което бях учен като дете, от моето семейство и от църквата ми. Бяха ме учили, че Исус е Бог, и Отец е Бог и Духът е Бог. Бях учен, че всички те са божествени и следователно равни. Моят контекст за това равенство, изглежда естествено беше този на себеупованието, произтичащ от присъщата сила, способности и знания.. Затова аз никога не поставях под въпрос дали Отец, Синът и Духът са равни. Просто предполагах, че това означава, че всички те имаха една и съща сила и позиция. В света това означава равенство, и по този начин си мислех, че стоят нещата и при Бога. Никога не ми идваше на ум, че ако Бог беше три същества, които са равни по сила, тогава значението на самите думи ще е различно. Особено думите *Отец* и *Син* биха престанали да означават това което показват. Ако Отец и Син бяха равни по сила, възраст и позиция, тогава би било невъзможно втората личност да дойде от първата личност, защото това би направило втората личност зависима или подчинена на първата.

Лъжата на змията към Ева, заявяваше, че ние сме същества, които разчитат на себе си; тя е отпечатана в самата ни природа и се

предава от поколение на поколение. Гласът на изкуителя е подготвял този дух на себеупование в мен, чрез семейството ми, образованието и преживяванията в обществото. Когато Исус ми беше представен като някой, който уповава на себе си, но в същото време демонстрира подчинение и послушание единствено в наша полза, аз се поддадох на това. Моето възприемане на Божеството, като най-могъщото, най-величественото и най-уповаващото на себе си същество, свършено пасваше на тази доктрина за Триединството, която представяше три могъщи същества като единство от едно корпоративно божествено семейство.

Не можех да видя, че чрез един хитро измислен план, реалният Бог и Неговият Син бяха сливани с един фалшив бог, който зовеше плътското ми естество. От време на време се съсредоточавах върху отношенията на Отец и Сина и бях привличан към тях. След това пропадах отново в аспектите на силата и самоувереността и това ме караше до ставам точно такъв същият и аз.

Този дух на себеупованието хармонираше с много филми и спортове. Когато гледах как някой олимпийски шампион разкриваше своето юначество, умение и ловкост за спечелване на златен медал, бях привличан към това, защото част от бога, на който се покланях разкриваше, сила, юначество и способност в проява на самоувереност. Когато наблюдавах как мъжки отбор се втурваше през барикада от други мъже, за да отнесат топката до линията, усещах силата и аплодирах тази проява. Това хармонираше свършено с плътта ми. Но този дух беше във война с кроткия и смирен Исус, който винаги правеше това, което бе угодно на Неговия Баща. Той не вършеше нищо от Себе Си, но поверяваше всичко в ръцете на Своя Баща. Този дух не беше естествен за мен, но чрез срещите ми с моя Любим, аз започнах да вкусвам от Него и да копнея да Го притежавам. Това причини невероятен вътрешен конфликт в мен.

Моят Любим

Защото плътта силно желае противното на Духа, а Духът – противното на плътта; понеже те се противят едно на друго, за да не правите това, което искате. Галатяни 5:17.

Окаян аз човек! Кой ще ме избави от това тяло на смъртта? 25 Благодаря на Бога чрез Иисус Христос, нашия Господ! И така, сам аз с ума слугувам на Божия закон, а с плътта – на закона на греха. Римляни 7:24-25.

Войната в сърцето ми беше между две различни разбирания за Христос, когото обичах. Любовта на детството ми бе по същество една проекция на самия мен като самоуверена, и силна личност, която печелеше адмирациите и уважението на околните. Втората личност беше кроткият и смирен Исус, който обичаше Своя Баща и имаше доверие, че всичко което притежава е дошло от Него. Без да е загрижен за Своите умения, таланти или способности, този Спасител беше благословен и обичан от Отец, просто защото бе произлязъл от Него.

Бях затворен в тази борба между двата възгледа за Христос, защото внимателно изразената формула на Триединството правеше разграничението, за мен, много трудно. Имаше и много елементи от културата, които допринасяха за трудността, при осъзнаване на разликата. Точно на тях ще обърнем внимание в следващата част.

12. Драмата на преобразената идентичност

Като дете, за мен Коледа винаги беше забавно време. Спомням си как хората се обличаха като дядо Коледа и раздаваха подаръци на децата в търговските центрове, в които пазарувахме. Също така живо и цветно помня историята за бебето Исус в яслата, вярно изиграна от съботно училищния клас.

Когато пораснах, гледах филмови звезди облечени по определен начин и играещи ролята на каубои или спасяващи герои в града. Моето детството и юношеството ми бяха наситени с театър. Цялата идея, дадена личност да възприеме идентичността на друга, с цел извличането на определена морална поука, стана част от тъканта на живота ми. След стотици часове прекарани в гледане на хора, които възприемат идентичностите на други, за да разкажат история с определен смисъл, мозъкът ми бе промиван с идеята, че цялата вселена функционира по този начин. Не бях учен на това, а по-скоро го възприех от културата в която живеех.

Навикът да се наблюдават хора, които възприемат друга идентичност, се превърна също и в един прозорец за бягство, през който можех да си представя себе си в състояние на по-могъщо съществуване от това което имах към онзи момент. Гледането на филми се превърна в пристрастеност, чрез която можех да възприемам друга идентичност, за да си представям как печеля уважението и вниманието, които желая.

Докато преминавах от детство към юношество и детските ми амбиции станаха по-трудни за осъществяване, прозорецът на предполагаемата идентичност се превърна в жизнено важен фактор

за поддържане на лъжата за самоувереност и независимост. Тайната беше да слея моята идентичност с личността, на която желаех да подражавам. Чрез подготовката от моята първа детска любов, прозорецът към силата дойде чрез отказа от моята идентичност. Никога не си давах сметка, че този процес ще ми струва моята идентичност, защото единственото нещо, което имаше значение беше силата. Използването на театър и филми представляваше основна част от методите на изкусителя, да ме заробват в лъжата за себеупование.

Това също ме заслепи напълно за идолопоклонството на Триединството.

Триединството беше съвършеният израз на предполагаема идентичност с морална цел; три същества възприели ролите на Отец, Син и Дух, с цел да направят силно морално изявление за спасението. Това вписваше перфектно с моята подготовка от театъра. Историята отново резонираше с мен, защото беше така естествена, като дишането.

Точно, както никога не успях да видя, че възприетата идентичност причинява загуба или объркване, относно това коя е личността, по същия начин никога не виждах, че вярата в три божествени същества, приемащи други идентичности, всъщност са причинили загуба или объркване на това кои са те. Това се превърна в мистерията (тайната) на Бога! За естествения ми ум, това беше напълно смислено.

Не трябва да се пропуска, че централната лъжа, измамила Ева, била представена чрез същество, преобразило се в друга, напълно различа идентичност. Нека никога не забравяме, че човешкото естество, наследено от Адам, белязано с вестта за самоувереност, ни е предадено чрез посредничеството на трансформирана идентичност.

Драмата на преобразената идентичност

Тази вест е била отпечатвана още повече в мисленето ми, чрез гледането на преобразяващи се супер герои като Супермен, Спайдърмен и други. Тези герои притежаваха вътрешни сили, които можеха да използват, когато се трансформират. Тези сили, обикновено, бяха използвани за морални цели и за доброто на обществото. Развитият от това ключов принцип бе *достигането на вътрешна сила, чрез преобразуване на идентичността*. Този урок ми беше повтарян отново и отново. Вместо да падна на колене и да моля моя небесен Баща, ми беше показано, че истинските герои призовават вътрешните си сили, като се преобразяват. Отново бях опиван от духа на преобразяващата се самоувереност.

В ранните ми тийнейджърски години бях изложен на един друг метод на преобразяващата се самоувереност. Поредицата *Междувездни войни*, написана от Джордж Лукас, представяше своите най-добри герои като майстори на медитацията. Чрез изкуството на концентрацията и следването на вътрешните чувства, човек би могъл да извърши големи подвизи в битка и да спечели похвалата на всички свидетели. По този начин, тънко и коварно бях въвлечан в източния мистицизъм.

И така, поради всички тези причини, често се оказвах привлечен към телевизията, за да участвам в практиките на бога на моето детство, а това подхранваше лъжата на себеупованието, чрез преобразена идентичност. Представях си се като главния герой на филма и усещах проявената от него сила. Докато се покланях на един бог, който участваше в самоуверена трансформация, никога не бих могъл действително да се освободя от любовта към филмите, спорта и фантастичните истории.

Друго измерение на обучението ми от телевизията бе философията за привличащите се противоположности. Цялата идея за черно/бяло, ин/ян, пресъздадена чрез любовна история,

предоставяше постоянни теми на сливащи се в едно противоположности за постигането на по-велика сила, удоволствие и удовлетворение. Това обучение предоставяше перфектен просpekt за сливане на могъщия самоуверен небесен Исус с покорния, смирен и послушен земен Исус, в един обект на поклонение.

Когато сега поглеждам назад, виждам, че голяма част от излагането ми на общественото влияние по време на детството ми, е оформило рамката, която ме подготви да приема Триединния бог, като нещо естествено, очевидно и несъмнено. Акцентът при гледането навътре, чрез един дух на себеупование, съвършено пасваше на илюстрацията на тези три велики същества, които се преобразяваха в героите Отец, Син и Дух.

Когато гледах навътре в себе си, характерът на моя Любим, Който се доверяваше на Своя Баща, покоряваше Му се, беше сигурен в Него и разчиташе на Него, се сливаше с множеството ми представи на самоувереност и се поглъщаше от тях. В същото това време аз се преобразявах в силата на Божеството. Колко простички биха били нещата, ако можех да разбера тези думи:

Исус Христос е същият вчера, днес, и до века. Евреи 13:8.

Тогава много неща биха били по-семпли, ако бях продължил да чета Библията по един буквален начин. Но моето домашно и училищно възпитание отново поставяха люспи на очите ми, за да ми попречат да правя точно това.

13. Игри на ума

Един ден, когато играех с приятелите си в училище, някой започна да вика много настойчиво: “Ейдриън! Имаш цепка на панталоните”. Сърцето ми започна да тупти бързо, докато се обръщах, за да видя къде беше цепката. Тогава чух един хор от смях и думите “Хвана се!” Добре дошъл в света на шеговитата подигравка.

Животът ми често се превръщаше в игра на избягване и изстрелване на тези стрели на измамата.

Както е луд, който хвърля главни, стрели и смърт, 19 така е и човекът, който измамва ближния си и казва: Не се ли пошегувах! Притчи 26:18-19.

Беше тревожно да се хванеш и целият клас да ти се смее. Преживяното с моите съученици ме научи никога да не ставам уязвим, никога да не се доверявам на който и да е и най-важното, да внимавам да не приемам на сериозно всичко, което казват хората.

Най-основният елемент на шегата е да посочи обратното на това, което е вярно, и да вкара лековерното, буквално мислещо лице, в състояние на объркване, за да предизвика смях.

В тийнейджърските си години, бях погълнат от този измамен дух, от объркването и развлечението на изкривяване на думите, така че да означават нещо различно от буквалното им значение. Но едно от първите неща за които моят Любим ме убеди, скоро след обръщането ми, беше принципът да казвам точно това, което имах предвид.

Но говорът ви да бъде: да, да; не, не; а каквото е повече от това, е от лукавия. Матей 5:37.

Тези измамни стрели се опитваха да осуетят опита ми да вляза през тясната порта⁶ в двора на Светилището. Наистина се убедих по този въпрос, когато научих, че подигравателното шегуване бе форма на фалшиво свидетелство и следователно нарушение на деветата заповед.

Не свидетелствай лъжливо против ближния си. Изход 20:16.

Научих също, че едно от нещата, които последователите на Исус ще престанат да вършат е упражняване на измама.

Защото за това сте призовани; понеже и Христос пострада за вас, като ви остави пример, за да следвате по Неговите стъпки; 22 който грях не е сторил, нито се е намерило лукавство в устата Му; 1 Петр. 2:21-22.

Те са онези, които не са се осквернили с жени, защото са девственици. Те са онези, които следват Агнето, където и да отива. Те са били изкупени измежду хората като първи плодове за Бога и за Агнето. 5 И в устата им не се намери лъжа, те са непорочни. Откровение 14:4-5.

Дефиницията за лъжа е:

да впримчваш; сравняваш (Гръцки 1185); трик (стръв), т. е., (фигуративно) хитрина: - лукавство, заблуда, лъжа, коварство.

За мен бе особено интересно, че мястото, където най-много преживях този дух, бе в семинарното ми обучение за пастор. Намирах се в постоянна битка срещу притегателната сила

6 "На малко разстояние от тази порта се издига укрепен замък, чийто капитан е Веелзевул: от там, той и онези които са с него, изстрелват стрели към онези, които се възкачват към портата, надявайки се да ги убият преди да са влезли през нея. Тогава Християнин казал: „Радвам се и потрепервам.“ *Пътешественикът* Част втора.

присмехулния дух, чрез изкуствата на шегата. Наложих се усърдно да се моля за помощ, за да не бъда въвлечан в тази практика. Когато показвах склонност да чета библейски текст в неговото буквално значение, до ушите ми често достигаше звука от смях и презрителни реакции.

Системното обучение на изкушителя в подигравателното шегуване, ме учеше да не взимам на сериозно думите и да търся скрито значение. Присмехулното шегуване подпомагаше моето оценяване на ключовите принципи на Александрийския алегоричен метод за изучаване на Библията. Реалното значение на думите не е в буквалния прочит. Подигравателното шегуване беше една игра на ума, която повлияваше прочита ми на Библията и истинската идентичност на моя Любим.

Обикновените разказвателни методи на телевизията ме учеха на концепцията за паралелните реалности. При различни случаи от живота си, бях под влиянието на телевизионни програми, представящи семейства, които вършеха доста типични неща. Тези програми бяха серийни, което означава, че имаха седмични и ежедневни епизоди. За кратък период от време, опознах героите и започнах да се идентифицирам с тях. Тези герои станаха част от живота ми в такава степен, че аз често си представях, че съм между тях; започна да ме е грижа за нещата, с които се занимаваха те и понякога дори си мечтаех за тях, като че бяха част от моя свят.

Тези серийни програми ми позволиха да стъпя в различна от моята реалност, чрез въображението си. Но можех по всяко време да изляза от тази реалност. Например, когато гледах нещо страшно, аз си казвах: “Това е само един филм”. Тази практика ми позволяваше да преживявам всички чувства на паралелната реалност, но когато ми станеше некомфортно, можех да изскоча от нея. Въпреки че този процес беше най-мощен при серийните програми, той беше един и същ за всеки филм. Употребата на визуализации и звуци от хора

участващи в дейностите на реалния живот, създаваше един виртуален свят, който ме извеждаше от моя собствен свят.

Независимо от съдържанието, процесът на живот в паралелна, или виртуална реалност, оказваше влияние върху начина по който четях Библията. Това създаваше една перфектна рамка, позволяваща на Исус, като човек на земята, да се движи в паралелна реалност. Извършваното от Него на земята, в действителност, не беше, това което Той наистина е. В реалността Той не беше зависим, доверяващ се Син - просто беше влязъл в тази алтернативна реалност, за да даде един морален урок; също като при филмите, които гледах. Много от тях се опитваха да направят някакво морално изявление, чрез една паралелна реалност, на моята собствена.

Един от най-често срещаните изрази на тази паралелна реалност е: "Това беше само по време на въплъщението". Дяволската комбинация от паралелна реалност и трансформирана идентичност, правеше този вид мислене много лесно. Можех да прочета библейски изрази като тези по-долу и да ги поставя в паралелна реалност, което по същество беше измислица.

Затова Исус им каза: Истина, истина ви казвам: Синът не може да върши от само Себе Си нищо, освен това, което вижда да върши Отец; защото това, което Той върши, същото върши и Синът. Йоан 5:19.

Защото, както Отец има живот в Себе Си, също така е дал и на Сина да има живот в Себе Си; Йоан 5:26.

А това е вечен живот – да познаят Теб, единствения истинен Бог, и Исус Христос, когото си изпратил. Йоан 17:3.

Бог, който много пъти и по много начини е говорил в миналото на бащите ни чрез пророците, 2 в края на тези дни говори на нас чрез Сина, Когото постави Наследник на всичко, чрез когото също направи световите, 3 който, бидейки сияние на Неговата слава и отпечатък на Неговото

Игри на ума

същество и държейки всичко чрез словото на Своята мощ, след като извърши (чрез Себе Си) очистване на греховете, седна отдясно на Величието във висините 4 и стана толкова по-горен от ангелите, колкото Името, което е наследил, е по-горно от тяхното. Евреи 1:1-4.

Винаги когато умът ми се убеждаваше, че тези стихове трябва да бъдат прочитани буквално, моето разбиране, че Исус бе равен на Отец, чрез самоуверената Си сила, поставяше тези текстове в една паралелна, измислена реалност, с цел предаването на морален урок. Правех това автоматично, без дори да го осъзнавам. Умът ми е бил програмиран, по този начин, в продължение на години и цялото това обучение действаше перфектно, възпрепятствайки моето бягство от бога „три в едно“, наречен Триединство.

Всеки път, когато гледаме филм или серийна история от всякакъв тип, независимо от съдържанието, ние сме програмирани за паралелна реалност, достъпна или изоставена, по всяко време. Дори истински истории, представени във филмов формат, могат да създадат този ефект, защото движението на актьорите и наблюдаваното взаимодействие автоматично създават тази паралелна реалност, позволявайки ни да влизаме в нея.

Това е много различно от процеса на четене на библейски истории, позволявайки на Божия Дух да ни разкрие тяхното значение. Когато сме учени да четем буквално Библията и да не отиваме отвъд границите на Писанията, можем да извлечем поуки от историите, но по този начин не влизаме в паралелна реалност, която ни кара да напускаме своята собствена. Много пъти след гледането на филм, сигналът че съм влязъл в различна реалност често бе един период на объркване, относно това къде се намирах, колко бе часът и какво трябваше да правя след това.

Спомням си, по-специално, един филм, който ме остави в такова състояние в продължение на почти три дни. Аз просто продължавах да живея в паралелната реалност и не можех да изляза от нея.

Отново и отново сцените се разиграваха в ума ми и аз минавах наново през всичките емоции. Този процес е много различен от обикновения и ясен прочит на Библията. Никога не загубваме усещане за настоящата реалност и обстоятелствата в които се намираме. Умът ни не е бомбардиран с двадесет и пет до тридесет изображения в секунда, причинявайки претоварване от информация и принуждавайки ума да изостави всичко около себе си. Това е делото на унищожителя.

Тези които не могат да скъсат с желанието да гледат филми, сапунени опери, серийни програми и така наречените „reality“, ще открият, че е почти невъзможно да четат буквално Библията, без да са подчинени на паралелни реалности. Най-лошите от тези филми са тези изобразяващи самия Исус. Степента на объркване, създавано от този вид паралелна реалност, (да не говорим за заложените в сценария заблуди и чувствения начин на живот на актьорите) е неизмерима.

Сигурно бихте сметнали, че и тези фактори са достатъчни, но аз се срещах с този феномен на паралелната реалност и в различни компютърни игри. Игрите за търсене на съкровища, игрите основаващи се на приключения или задачи и особено състезателните ралита, в които се преминаваше през различни нива, ме въвеждаха в паралелна реалност по подобен начин, както това правеха филмите. След прекарване на часове с тези игри, получавах едно кратко усещане на объркване, относно това каква беше реалността. Добре помня усещането, което имах след победа в една игра и завършването на всичките ѝ нива. Преживявах едно чувство на въодушевление, което по-късно отстъпва място на тъгата, че всичко свършва. Принципите на присмехулното шегуване,⁷ в комбинация с вътпяването на филмите, игрите и

7 Тези принципи се разкриваха там където буквалното значение на думите е подигравано и често се предпочита тяхното обратно значение.

телевизионните истории, ме изкарваха от моята реалност на съществуване и ме въвеждаха в друга.

Тези неща се превърнаха в основен инструмент на големия Измамник, чрез които той ме държеше извън преживяването с моя Любим, в Най-святото място. Всички тези неща бяха замислени по такъв начин, че да могат да превърнат реалностите на евангелието в една къща от карти, изградена на пясъчна основа. Всяка част от възпитанието ми е била внимателно изчислена, за да програмира мисленето ми далече от това, което моят Любим належащо се опитваше да ми каже в Библията.

14. Къща от карти

Помня един от първите пъти, когато светлината дойде в ума ми и започнах да виждам как теолозите са в състояние да изричат такива абсурдни твърдения. В продължение на години се чудех как хората, които изповядваха, че вярват в Библията, могат да отричат сътворението в шест буквални дни, да отричат съботата или да вярват, че когато човекът умре, веднага отива в небето. Още по-лоши бяха твърденията на адвентни учени, които отричаха изследователното дело на Исус в Най-святото място и очистването от греха, преди завръщането Му на земята.

Слушах една лекция върху книгите Данаил и Откровение. Не беше заявено като факт, но се загатваше, че това което Данаил е видял във видението описано в 7-ма глава, било метафора. Метафора означава:

начин на изразяване чрез който даден термин или фраза се прилагат за нещо, което **не е буквално приложимо**, с цел да се внуши отражение,...⁸

Когато схванах мисълта, че илюстрацията в Данаил 7-ма глава била метафора, усетих как се отваря земята и как цялата адвентна система на вярата рухва.

Внушаваше се, че понеже Данаил и Откровение са пълни със символи, то и видяното от Данаил относно Човешкия Син, Който е доведен при Древния по дни, също е символ. Имаше логика в този аргумент. Звучеше разумно, но от изследването което бях направил,

разбирах, че това (употребата на метафора) би превърнало доктрините на Адвентизма в една платформа от карти на пясъчна основа, която се намираше точно на ръба на разрухата.

Употребата на метафора може да се намери на много места в Библията. Въпросът е кога смятаме нещо за метафора, т. е., че значението не трябва да се възприема буквално, и кога четем ясно текста с буквалното му значение?

Епохата на мисленето на адвентните пионери се основавала на няколко прости правила, и позоваваляят се на този въпрос казвал:

ПРАВИЛО XI. Как да знаем кога една дума е използвана фигуративно. Ако има добър смисъл, така както си е, и не нарушава простите закони на природата, тогава трябва да се разбира буквално, а не фигуративно.⁹

Метафората има сила, само когато е прикрепена към буквална реалност. Ако вземете основата и приложите за нея фигуративно разбиране, тогава цялата система ще се разпадне, понеже няма нищо солидно върху което да се гради метафората. Библейското правило, да се приема първо буквалното значение на думите, ако “то не нарушава простите закони на природата”, е защитата ни срещу превръщането на основите ни в пясък.

Естественият резултат от прилагането на метафора към нещо, което може да се разбира буквално е противоположно значение. Този малък способ за прилагане на метафори към пасажии, които са разбирани буквално, разпалваше цялото веселие на детството ми, заради подигравателното шегуване и обучаването в идеята за привличащите се противоположности. Тези смъртоносни метафори ми отвориха врата, за влизане в паралелни реалности с

противоположни значения. Спомням си как един лектор описваше, че Библията оживяла, когато разбрал силата на метафората.

Ето един от най-обикновените примери за това как една метафора може да бъде използвана, за да се появи нещо, противоположно на казаното за съботата.

Библията казва:

Помни съботния ден, за да го освещаваши. Изход 20:8.

Ако вземем думата събота и я представим със значение на почивка, можем да покажем как Исус ни дава почивка, цитирайки следното:

Елате при Мен всички, които сте отрудени и обременени, и
Аз ще ви дам почивка. Матей 11:28.

Представя се заключението, че тъй като Исус е наша почивка, Той изпълнява изискванията за почивка. Почиваме си в Христос и докато си почиваме в Него ние изпълняваме тази заповед духовно. Този процес превръща буквалната дума *събота* в една метафора за почивка в спасението на Исус. Но ако първо използваме правилото за буквално тълкуване, откриваме, че съвършеният смисъл на твърдението трябва да се приеме така, както е написано. По този начин се предотвратява опитът да се приеме метафорично значение, което би направило твърдението да изглежда с точно обратен на заповедта смисъл.

Ако отворим на Данаил 7-ма глава, ще открием много символи. Вместо да се спекулира със значението на тези символи, ние ще последваме друго важно правило, което гласи:

ПРАВИЛО V. Писанието трябва да бъде тълкувател на себе си, тъй като то е правило само за себе си. Ако зависи от някой учител, който да ми го обяснява, и той ще трябва да отгатва значението му, или пък ще иска да го представи в светлината на своето сектантско вероучение, или, така че да бъде сметнат

за мъдър, тогава неговото гадаене, желание, вероучение и мъдрост са мое правило, а не Библията.¹⁰

Не е необходимо да се спекулира относно значението на думите лъв, мечка, леопард и звяр; Библията ни казва какво означават те.

Тези големи зверове, които са четири, са четирима царе, които ще се издигнат от земята. Данаил 7:17.

В центъра на даденото на Данаил видение стои наблюдаването на един велик съд и две ключови фигури, описани като Древният по дни и Човешкият Син. Ето разказа:

Гледах, докато се положиха престоли и Старият по дни седна. Облеклото Му беше бяло като сняг и косата на главата Му — като чиста вълна, престолът Му — огнени пламъци и колелата Му — горящ огън. Огнена река изтичаше и излизаше отпред Него, хиляди по хиляди Му служеха и десетки хиляди по десетки хиляди стояха пред Него. Съдът седна и се отвориха книги. Тогава гледах заради гласа на големите думи, които рогът говореше; гледах, докато звярът беше убит и тялото му погубено и предадено на горящ огън. А колкото за другите зверове, тяхното владичество беше отнето и животът им се продължи до време и година. Гледах в нощните видения, и ето, с небесните облаци идваше един като Човешки Син и стигна до Стария по дни; и Го доведоха пред Него. И на Него се даде владичество и слава, и царство, за да Му служат всички народи, племена и езици. Неговото владичество е вечно владичество, което няма да премине, и царството Му е царство, което няма да се разруши. Данаил 7:9-14.

Явно е, че описанията на зверовете и малкия рог са символични и те намират своето обяснение в други части на тази глава, както и в останалата част на книгата Данаил. Всичко останало в тази история

10 Правилата на Уилям Милър за тълкуване на Библията

може да бъде прочетено буквално, без да се извършва насилие спрямо законите на природата.

Тази съдебна сцена с Древния по дни и Човешкия Син е основополагащ разказ за адвентната вяра. Докато стоях на библейската лекция, внушението, че видението на Данаил е само символ на Божията справедливост и отражение на способността Му да приключи проблема с греха, превърна целия разказ в нещо противоположно на действителния смисъл. Когато правилото за буквалното тълкуване не се прилага приоритетно, това позволява основополагащата реалност за Човешкия Син, Който действително идва при Древния по дни, за да приеме царството, да стане на пепел. Защо? Защото тогава излиза, че това не се е случило в действителност; то е просто символ. Това е резултат от пренебрегването на правилото за първостепенното прилагане на буквалното тълкуване.

Точно в тази точка бях изпитан във връзка с библейското учение за Отец и Неговия Син. Чудя се как така съм бил в състояние да вярвам, че Исус е Божият Син и същевременно да вярвам в Триединството. Този процес става много лесен, когато понятията *Отец* и *Син* се представят като метафори на Божията любов във вселената.

Ако разбираме, че основата на реалността на цялата вселена се върти около Бог и Неговия Син, а след това тези термини се превръщат в метафори, цялата християнска наука става като една къща от карти, построена върху подвижни пясъци. Обърнете внимание на следното твърдение:

„Друга важна идея е тази за начина по който тълкуваме Библията. Тук въпросът опира до това дали трябва да тълкуваме някои пасажки буквално или можем да ги третираме фигуративно. Навярно бихме могли да илюстрираме този подход. Макар че често наричаме Исус, Синът и многократно наричаме първата личност на Божеството Отец, дали с това наистина искаме да приемаме такива изрази по

един напълно буквален начин? Не би ли било по-подходящо да ги тълкуваме по един по-метафоричен начин, който се концентрира само върху определени аспекти на синоვნостта и бащинството” *“Триединството” от Уидън, Муун и Рийв, стр. 94.*

След като понятията *Отец* и *Син* вече не са буквални, гръбнакът на Писанието може да бъде изкривяван и оформян според желанието. Превръщането на Бог в някой по наше подобие, става нещо обикновено. Цялата представа за Бог, влизащ в роли, използвайки символичните термини Отец и Син, всъщност ни показва, че Бог е направил себе си по образа на човека. Все едно, че Бог влиза в паралелна реалност, за да направи морално изявление. Истинският смисъл на всички твърдения, разкриващи любовта на Отец към Неговия Син не трябва да се приемат буквално, защото според адвентната църква Исус не е действителен Син на Бога; това е една роля, която Той е възприел за спасителни цели.¹¹

Когато поглеждам назад в живота си и виждам комбинацията от присмехулно говорене, филми, паралелни реалности, преобразени идентичности и смъртоносната употреба на метафорите, виждам също, че тези неща са били насочени към една основна цел, и тази цел е била унищожаването на способността ми да влезна в сладката връзка на Бог и Неговия Син, в Най-святото място на небето. Докато не започнех да разбирам тези измами и не се отдалечах от тях, за мен щеше да е невъзможно да намеря вход към Най-святото място и да бъда с моя Любим. Най-святото място е там където се осъществява бракът. За мен би било невъзможно да съм част от невястата, ако в действителност не познавах моя кандидат за Съпруг.

11 Или с други думи, за да предаде морален урок

Единственият възможен начин да продължа да се радвам на сладката дружба е като позная истината за това кои наистина бяха Бог и Неговия Син.

А това е вечен живот – да позная Теб, единствения истинен Бог, и Исус Христос, когото си изпратил. Йоан 17:3.

Това, което сме видели и чули, него възвестяваме и на вас, за да имате и вие общение с нас, а пък нашето общение е с Отца и с Неговия Син Исус Христос. 1 Йоан 1:3.

Исках това приятелство с Отец и Сина по един толкова лош начин. Освен това познанието ми за Исус беше така обърквано от гласа на изкушителя и неговата подготовка. Обучението ми от филмите, присмехулното шегуване и метафоричната теология даваха възможност на тези двама любими¹² да ходят с мен като една личност. Принципите на самоувереността, преобразените идентичности и печеленето на уважение, чрез постижение, получаваха поклонение по един тънък начин в паралелната реалност на кроткия и смирен Спасител на света. Моят Любим не можеше да ми позволи да вляза в тайното място на Всевишния, докато все още имах привързаност към любовника от детството ми. Трябваше да има някакъв изход от тази битка в ума ми.

Интерлюдия III

Песен на песните 5:7-9 Намериха ме стражите, които обхождат града, биха ме, раниха ме; пазачите на стените ми взеха покривалото. 8 Заклевам ви, ерусалимски дъщери, ако намерите любимия ми, какво да му кажете? — че съм ранена от любов. 9 Какво повече е твоят любим от друг любим, о, най-прекрасна между жените? Какво повече е твоят любим от друг любим, че ни заклеваш така?

Римляни 7:21-24 И така, намирам този закон, че при мен, който желая да върша доброто, злото присъства. 22 Защото, колкото за вътрешното ми естество, аз се наслаждавам в Божия закон; 23 но в частите на тялото си виждам различен закон, който воюва против закона на ума ми и ме заробва под закона на греха, който е в частите ми. 24 Окаян аз човек! Кой ще ме избави от това тяло на смъртта?

Откровение 3:17-20 Понеже казваш: Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо, а не знаеш, че си окаян, нещастен, беден, сяп и гол; 18 то съветвам те да си купиш от Мен злато, пречистено през огън, за да забогатееш; и бели дрехи, за да се облечеш и да не стане явен срамът на твоята голота; и очен мехлем да помажеш очите си, за да виждаш. 19 Онези, които любя, Аз ги изобличавам и наказвам; затова бъди ревностен и се покай! 20 Ето, стоя на вратата и чукам; ако някой чуе гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той — с Мен.

Четвърта част

Спасен чрез моя Любим

15. Илия

Както споменах в 9-та глава, идеята, че Исус е наистина Син на Бога извежда пред погледа едно същество, което е получило всичко от Своя Баща и Неговият Баща Го обича просто защото Той е Негов Син, а не заради дарбите, силата и положението, които притежава. По един ясен начин, тази реалност открива две царства.¹³

	Божие царство	Сатанинско/световно царство
Управление	Семейство	Най-силният
Валута	Любящи отношения	Придобивки
Гражданство	Деца на Бога	Изпълнение и постижение успешно номинирано от самия себе си и другите

¹³ Виж моята книга *Войни на идентичността*, глава 8-ма, за повече във връзка с тези царства.

Въпреки факта, че бях учен в изкуствата на шегата, метафората и драмата, които от своя страна ми повлияха да избегна буквалното четене на Библията и желанието да избягам в различни реалности, Словото на моя Любим относно това, което ни прави ценни, бавно се развиваше в ума ми. Започнах да осъзнавам следната истина:

Защото Моите помисли не са като вашите помисли и вашите пътища не са като Моите пътища, заявява ГОСПОД. Защото, както небесата са по-високи от земята, така Моите пътища са по-високи от вашите пътища и Моите помисли — от вашите помисли. Исаия 55:8-9.

Така казва ГОСПОД: Мъдрият да не се хвали с мъдростта си и силният да не се хвали със силата си, богатият да не се хвали с богатството си, а който се хвали, нека се хвали с това, че разбира и познава Мен, че Аз съм ГОСПОД, който върши милост, правосъдие и правда на земята, понеже в това имам благоволение, заявява ГОСПОД. Еремия 9:23-24.

Този нов крайъгълен камък започна да разкрива ученията в които вярвах, в една напълно нова светлина.¹⁴

	Божие царство	Сатанинско/Световно царство
Закон	Дар, който ни защитава	Инструмент за изява на добри дела
Събота	Благословен дар за съвместно прекарване на времето	Време за възстановяване от тежката работа или инструмент за демонстриране на

¹⁴ За повече подробности виж моята презентация “Доктринални изводи на двете царства”.

Моят Любим

		праведност
Съд	Време за приближаване до Бога, доверявайки се на Неговата благодат	Време за по-усърдна работа, за да се постигне оценка

Изгряването на моето схващане за Исус като Един, Който е наследил всичко, като дар на любов и благословение, доведе до израстване в разбирането, че много учения също са дар на любов от Отец, чрез Христос. Силата да се спазва закона и съботата или да се изправиш в съда, не идва отвътре, а отгоре. Въпреки че преди разбих това с ума си, аз се държах за един уповаващ на себе си Исус, като мой Спасител и затова несъзнателно гравитирах към този метод за справяне със закона, съботата и съда. Но всеки път, когато размишлявах над тези думи: „И ето глас от небето, който казваше: „Този е моят възлюбен Син, в Когото благоволя“, (Матей 3:17) все повече бях в състояние да разбера, че способността да върши това, което Бог изисква, идва от Него, като дар. Когато се придвижвах от едно изследване на Библията към друго, виждах любовта на Отец към мен, чрез Неговия Син.

Един ден ми дойде следната мисъл. Ами Триединството? Не трябва ли да изучаваме Писанията в светлината на това, което сме научили за двете царства? Тогава веднага дойде една друга мисъл. Не искаш да вървиш в тази посока! След това и друга още по-проникваща мисъл — Един истински протестант ще отхвърли ли призива за изучаване на Писанията, за да изпита всяко нещо? Самият факт, че изпитвах страх да проучвам този въпрос ми казваше, че трябва да го изследвам. Знаех че всяко вярване, което сътрудничи на страха не беше солидна основа. И така започнах да изучавам този въпрос.

По някаква причина думите от Йоан 5:26 ми привлякоха вниманието.

Защото, както Отец има живот в Себе Си, също така е дал и на Сина да има живот в Себе Си; Йоан 5:26.

Преди не бях в състояние да прочета буквално този текст, защото ако направех това, щеше да се унищожи принципът на самоувереността. Ако самоувереността е същина на божествеността, тогава е невъзможно този текст да означава, че Отец е дал на Своя Син да има живот в Себе Си, защото това предполага самосъществуващ живот. А сега беше толкова лесно да се прочете, както е. Втората причина, поради която бях в състояние да повярвам, че Бог е дал това на Своя Син е защото стойността на Христос, като Божествен Син не се намираше в наследените Му качества, а в отношенията Му с Неговия Баща. Този изблик на светлина изобличи напълно фалшиво обединения Исус, Който толкова дълго поддържах в ума си. Изведнъж фалшивият Христос, Който ми беше проповядван, Когото обичах и на Когото се покланях, беше изобличен. Исус не беше израз на пълна самостоятелност, Той бе Син, Който обича Баща Си и бе получил всичко от Него.

Изведнъж текстовете, навсякъде, започнаха да пръскат светлина.

Никой никога не е виждал Бога. Единородният Син, който е в лоното на Отца, Той Го изяви. Йоан 1:18.

А това е вечен живот – да познаят Теб, единствения истинен Бог, и Иисус Христос, когото си изпратил. Йоан 17:3.

Защото думите, които Ми даде Ти, Аз ги предадох на тях и те ги приеха и наистина познаха, че излязох от Теб, и повярвах, че Ти си Ме пратил. Йоан 17:8.

Началото на благовестието на Иисус Христос, Божия Син; Марко 1:1.

Моят Любим

За нас има само един Бог — Отец, от Когото е всичко, и ние за Него; и един Господ — Иисус Христос, чрез Когото е всичко, и ние чрез Него. 1 Коринтяни 8:6.

Симон Петър в отговор каза: Ти си Христос, Синът на живия Бог. Иисус в отговор му каза: Блажен си, Симоне, сине Йонов, защото плът и кръв не са ти открили това, а Моят Отец, който е на небесата. Матей 16:16-17.

ГОСПОД ме имаше като начало на пътя Си, преди древните Си дела. От вечността бях поставена, от началото, още преди създаването на земята. Родих се, когато ги нямаше бездните, когато нямаше извори, изобилстващи с вода. Притчи 8:22-24.

Бог, Който много пъти и по много начини е говорил в миналото на бащите ни чрез пророците, в края на тези дни говори на нас чрез Сина, Когото постави Наследник на всичко, чрез Когото също направи световите, Който, бидейки сияние на Неговата слава и отпечатък на Неговото същество и държейки всичко чрез словото на Своята мощ, след като извърши (чрез Себе Си) очистване на греховете, седна отдясно на Величието във висините и стана толкова по-горен от ангелите, колкото Името, което е наследил, е по-горно от тяхното. Евреи 1:1-4.

Разпален от думите чути при кръщението на Христос и разгарян от значимостта на конфликта със Сатана, относно Неговата Синовност, умът ми експлодира в едно интензивно писателско преживяване, чийто резултат беше книгата *Завръщането на Илия*. Няколко потока на мисълта се съединиха, за да се установят върху този единствен истински крайъгълен камък на родения Син – блаженият Син, Синът в Когото се наслаждава Отец, Синът на Когото бе дадено всичко, което Отец притежава, един уповаващ Син, Който обича послушанието към абсолютно доброжелателната власт на Своя Баща. Чувствах се като Исак Нютон, който схваща истинската значимост на една падаща на земята ябълка.

След завършването на книгата, живо си спомням, как вдигнах главата си към звездното небе, заявявайки подобно на учениците:

Намерихме Месия, което се превежда: Христос. Йоан 1:41

Сълзите се стичаха от очите ми, когато започнах да осъзнавам реалността, че съм Го намерил! Наистина Го бях намерил! Истината е, че Той ме намери и само колко радостен бях, че съм намерен. Роденият Син на Бога стоеше пред мен, като могъща Канара и там, и тогава, аз реших да построя моя дом върху този скъпоценен крайъгълен камък. Гъстата мъгла на изкусителя, която бе обгръщала моя Любим и Го бе държала далеч от мен, бе премахната, чрез славната светлина на този Син на Наследството. Гласът на Илия дълбоко зовеше душата ми:

Ето, Аз ви изпращам пророк Илия, преди да дойде великият и страшен Ден на ГОСПОДА. И той ще обърне сърцето на бащите към синовете и сърцето на синовете към бащите им, за да не дойда и да поразя земята с проклятие. Малахия 4:5-6.

Действително духът на Илия беше дошъл и обърна сърцето ми към Отец и Неговия Син. Моят копнеж и моето търсене на свобода от безкрайното измерване и представяне, намериха своя завършек в родения Син на Отец, Който стои пред Него, като Негова наслада, без никакво упование в сила, мъдрост или богатство, но уповаващ просто в Неговото благословено слово на приемане, любов и наслада.

Когато истинският характер и личността на моя Любим се оформиха, в светлината на ясното свидетелство на Писанието, чувството на срам, от осъзнаването на моята любов към незаконните отношения, с уповаващия на себе си позъор, ухажвал ме през целия ми живот, се увеличи толкова много. Приклещен в хватката на „три-в-едно“ конструкцията, наречена Триединство, аз несъзнателно бях избрал Варава пред моя Любим. Занесох пред Отец жилещия срам на това идолопоклонство и Го помолих за прощение, чрез пролятата кръв на моя Любим. Мир, радост и любов се вляха в душата ми, но също така бях подтикнат да помня откъде съм дошъл, за да мога да бъда милостив към другите, които имаха същата участ като мен.

През тези дни се чувствах, както през времето на първото ми любовно преживяване. Когато стоях пред жертвения олтар и виждах как моя Любим умира там заради мен, усещах всичко това отново. Сега контекстът на тази жертва ми се представи като истинският дар на Отец, да спечели грешните си деца.. Преживяванията ми в Святото място, като учащ се със свещника и присъствените хлябове, в комбинация с непрекъснатото ходатайство на моя Любим, направиха възможно Илия да изравни пътя за нозете ми, за да намеря любящата прегръдка на моя Любим.

Копнеех да вляза в Най-святото място при моя Любим, но трябваше са се отстранят още препятствия и да осъзная още по-пълно идолопоклонството, от което се бях повлиял.

ГОСПОДИ, кой ще обитава в Твоята скиния? Кой ще живее на святата Ти планина? Онзи, който ходи непорочно и върши правда, и истина говори от сърцето си, с езика си не клевети, нито прави зло на приятеля си, нито хвърля позор върху ближния си. В очите му подлецът е презрян, но почита онези, които се боят от ГОСПОДА. Ако се е заклел в своя вреда, не се отмята, не дава парите си с лихва, нито приема подкуп против невинния. Който прави това, няма да се поклати до века. Псалм 15:1-5.

В продължение на толкова много години съм се опитвал да изградя къщата си, както върху моя Любим, така и върху самоуверения изкусител. В основата ми имаше дървесина и плява, която трябваше да бъде почистена, за да мога да ходя изправен, да извършвам правда и да говоря истина от сърцето си. Тези изпитания щяха да бъдат естествения изход от моето желание да изповядам пред моите братя любовта си към Любимия ми. Но преди да споделя с вас нещо от тези изпитания, искам да ви разкажа за някои от причините, поради които се наслаждавам на моя Любим.

16. Целият прекрасен

Любимият ми е бял и румен, личи между десет хиляди. Главата му е като най-чисто злато, къдриците му са буйни, черни като гарван. Очите му са като гълъби при водни потоци, окъпани в мляко, красиво поставени. Бузите му са като лехи с аромати, възвишения с благоуханни растения. Устните му са кремове, от които капе бистра смирна. Ръцете му са като златни рула, покрити с хрисолит. Тялото му е като изваяна слонова кост, украсено със сапфири. Краката му са като мраморни стълбове, основани на подложки от чисто злато. Изгледът му е като Ливан, превъзходен като кедрите. Устата му е пълна със сладост и той целият е желателен. Този е любимият ми и този е приятелят ми, о, ерусалимски дъщери. Песен на песните 5:10-16.

Изненадващо е да си помислим, че би било невъзможно за Бог, нашият Баща, директно да сътвори вселената. Моля? Бог може да прави всичко, ще каже някой. Законът на живота за вселената диктува, че Онзи, Който ни дава директно живот, е Този към Който се стремим, за да бъдем като Него.

А ние всички, с открито лице, гледайки като в огледало Господната слава, биваме преобразявани в същия образ от слава в слава, като от Господния Дух. 2 Кор. 3:18

Ако управлението на вселената почиваше на плещите на Отец, какъв би бил резултатът? Цялото ангелско множество и сътворените светове щяха да се опитват да потвърждават на Отец. Да, ние можем да се стремим да бъдем като Него в характер, но на едно по-дълбоко ниво, това желание да бъдем като Него, би ни спънало и ние бихме паднали. Как така? Отец не се подчинява на никого, не е послушен на никой, нито е обучаван и инструктиран от някого.

О, колко дълбоко е богатството на мъдростта и познанието на Бога! Колко непостижими са Неговите съдби и неизследими пътищата Му! Защото: „Кой е познал ума на Господа или кой Му е бил съветник? Или кой от по-напред Му е дал нещо, та

Моят Любим

да му се отплати?“ Защото всичко е от Него, чрез Него и за Него. На Него да бъде слава до века. Амин. Римляни 11:33-36.

Ако Отец ни беше представен като крайъгълният камък за това как трябва да живеем, ние бихме се опитвали да Го копираме и да станем такива, които не се подчиняват, не са послушни и не приемат инструкция. В усилията си да бъдем като Него ние естествено бихме станали противоположното и това се е доказало в живота на Сатана, който искал да бъде като Всевишния.

Решението за това било Отец да положи крайъгълен камък за Вселената, върху Който да може да гради – Един, Който цялата Вселена да наблюдава и да е пример за това как да живеем.

Затова, така казва Господ БОГ: Ето, Аз полагам в Сион камък за основа, избран камък, скъпоценен крайъгълен камък, здрава основа; който вярва в Него, няма да бърза страховито. Исаия 28:16.

В безкрайната Си мъдрост, Бог родил един Син в Своя точен образ. Той е мисълта на Бога, направена доловима и разбираема. Цялата пълнота на божествеността на Отец обитава в Него. Дадено Му е да има живот в Себе Си, както Отец.

ГОСПОД ме имаше като начало на пътя Си, преди древните Си дела. От вечността бях поставена, от началото, още преди създаването на земята. Родих се, когато ги нямаше бездните, когато нямаше извори, изобилстващи с вода. Притчи 8:22-24.

Въпреки че Синът на Бога притежавал цялата сила на Своя Баща, при Него забелязваме следното :

Затова Иисус им каза: Истина, истина ви казвам: Синът не може да върши от само Себе Си нищо, освен това, което вижда да върши Отец; защото това, което Той върши, същото върши и Синът. Йоан 5:19.

Фактът че Божият Син може да гледа към Своя Баща с едно любящо покорство, без желание да подражава на Неговата позиция, е едно

от най-големите доказателства за Неговата божественост. Ако Синът беше сътворено същество и нямаше други примери на покорство, които да следва, Той естествено би се опитвал да бъде като Всевишния, в сила и позиция, а също и в характер. Вечното Му посвещение на Неговия Баща е достатъчно доказателство, че Той е мисълта на Бога, направена достъпна и че в Него обитават цялата пълнота на Отец.

На този крайъгълен камък Бог би могъл да изгради вселената. Всяко творение, което е излязло от ръката на Неговия Син, щяло да се изпълни със същия покорен, послушен и уповаващ дух на Този, който ги е създал.

Но обръщайки се от всички по-малки представители, виждаме Бог в Исус. Гледайки към Исус ние виждаме, че е слава на нашия Бог да дава. "Аз не върша нищо от само себе Си," казал Христос; "живият Отец Ме изпрати и аз живея чрез Отец." "Аз не търся моята собствена слава," но славата на Онзи който ме изпрати. Йоан 8:28; 6:57; 8:50; 7:18. С тези думи е представен великият принцип, който е законът на живота за вселената. Христос получи всичко от Бога, но Той прие, за да дава. Така в небесните дворове чрез Неговата служба за всички сътворени същества се влива животът на Отца, чрез възлюбения Син. Чрез Сина вълната от любов се връща с хвала и радостна служба към великия Източник на всичко. И така, чрез Христос се затваря цикълът на благотворителността, отразяващ характера на великия Дарител, законът на живота. *Уайт, Елън, Копнежът на вековете – Гл. 1 Бог с нас – Параграф 6.*

Роденият Син е ключът за сплотяването на цялата вселена. Покорният, доверяващ се Дух на Сина е това, което Отец изпраща в сърцата на всички сътворени същества.

Защото ни се роди Дете, Син ни се даде; и управлението ще бъде на рамото Му; и Името Му ще се нарече: Чудесен,

Моят Любим

Съветник, Бог могъщ, Отец на вечността, Княз на мира. Исая 9:6.

И понеже сте синове, Бог изпрати в сърцата ви Духа на Своя Син, който вика: Авва, Отче! Галатяни 4:6.

Духът на родения Син обръща сърцата на цялото творение към Отец – великият източник на всичко. Това е едно от най-скъпоценните неща в моя Любим. Неговият характер е характер на доверие и любящо подчинение на Отец.

Когато позволявам на моя Любим да притежава живота ми, аз съм привлечен към Отец. Усещам постоянно нуждата си от Него. Всичко това е едно съкровище, един дар от моя Любим. Ето защо Отец възвишава Сина Си и Му дава името, което е над всяко друго. Ето защо моят Любим е вечният Баща на всички онези, които се покоряват на единствения истинен Бог. Това е живата вода, която Той ни предлага да пием. В тази вода има Дух, който се опира на Отец при всякакви обстоятелства и това е Духът, който сплотява вселената под Божието управление.

Той е образ на невидимия Бог, Първородният на цялото творение; защото в Него беше създадено всичко, което е на небесата и на земята, видимото и невидимото – било престоли или господства, или началства, или власти – всичко беше създадено чрез Него и за Него; и Той е преди всичко и всичко чрез Него се крепи. И Той е главата на тялото, тоест на църквата; Той е Началото, Първородният от мъртвите, за да има първенство във всичко. Защото в Него благоволи Отец да обитава цялата пълнота. Колосяни 1:15-19.

Докато размишлявам за тези неща, сърцето ми се стопля и не мога да не се усмихна. Съкровищата на моя Любим са сладки. Той поддържа сърцето ми в безопасното доверие към Неговия Баща и ме изпълва със задоволство и мир.

Второто съкровище, което открих в моя Любим, е Неговото благословение. Отец е благословил Своя Син и в сърцето на

Целият прекрасен

Любимия ми живее сигурността, че Отец се наслаждава в Него. Колко бихме дали, за да имаме този Дух на почивка в насладата на Отец?

И ето, глас от небесата, който казваше: Този е възлюбеният Ми Син, в когото благоволих. Матей 3:17.

Насладата на Отец става моя, чрез сгодяването ми с Неговия Син.

За похвала на славата на Своята благодат, с която ни е направил приети във Възлюбения Си. Ефесяни 1:6.

Няма нужда да се боря, да постигам или да показвам на Отец каквото и да, за да спечеля одобрението Му. Имайки моя Любим, аз имам насладата на Отец. Усещам Божията любов към Неговия Син в сърцето си.

О, Адамово дете, как се оказах така обичан? Нямам думи, с които да изразя чувствата на сърцето си. Отец се наслаждава в мен! Да, Той се наслаждава в мен, и аз съм приемлив за Него, защото Неговият Син е приемлив за Него.

Зададен ми е въпросът:

Какво повече е твоят любим от друг любим, о, най-прекрасна между жените? Какво повече е твоят любим от друг любим, че ни заклеваш така? Песен на песните 5:9.

Моят Любим е повече от всеки друг, защото споделя с мен насладата на Отец в Него. Моят любовник от детството ми не би могъл да ми даде това съкровище. Той можеше само да ми обещава свободата да правя всичко, без ограничения, но всичко това се оказа лъжа. Той изобщо няма съкровище, и богът, който ми представя е толкова солиден, колкото подвижните пясъци на пустинята.

Моят Любим

Като жената при кладенеца, аз търсех неща, които не задоволяват, и тогава чух моя Спасител да говори “начерпи си от Моя кладенец, който никога няма да пресъхне.”¹⁵

В тези две неща открих най-сладките съкровища на моя Любим. Първото е покорният, уповаващ и послушен Дух, Който идва като естествено наследство при онзи, който е роден. Второто е насладата и благословието на Отец към Неговия Син, което Любимият ми споделя с мен. Това също е една естествена последица от Неговото наследство от Отец. Тайната на тези две съкровища се намира в наследството на моя Любим от Отец, като Негов Единороден Син от вечността.

Каква цена бихте поставили на тези съкровища? Те струват повече от всичкото злато и сребро във Вселената. Това е перла с голяма цена. Не е ли достоен Той да продадем всичко, за да Го получим?

Ти си ме оградил отпред и отзад и си положил върху мен ръката Си. Това знание е пречудно за мен, високо е, не мога да го стигна. Къде да отида от Духа Ти? Или къде да избягам от присъствието Ти? Псалм 139:5-7.

Устата му е пълна със сладост и той целият е желателен. Този е любимият ми и този е приятелят ми, о, ерусалимски дъщери. Песен на песните 5:16.

17. Огънят който пречиства

Когато някой е влюбен, това не може да се скрие. Макар да съзнавах, че ако споделя с моята църква мислите си относно моя Любим, това би имало сериозни последици, то несподелянето на новината за Него би имало още по-големи последици.

И така, всеки, който изповяда Мен пред хората, ще го изповядам и аз пред Моя Отец, който е на небесата. 33 Но всеки, който се отрече от Мен пред хората, ще се отрече и аз от него пред Моя Отец, който е на небесата. Матей 10:32, 33

Бях убеден също, че трябва да представя открития си на моята църква, както заради любовта към тях, така и за да бъда изпитан дали не съм пропуснал нещо. Имаше моменти в които изкусителят ме нападаше с подигравателни думи: “За кой се мислиш, че заемаш такава позиция? Никой от ръководителите, а дори и от онези които не са ръководители, не вярва в този Син на Бога, пред Когото благоговееш. Ами ако си пропуснал нещо? Ами ако се окаже, че всичко това е една грешка?”

Трябваше да позволя моето разбиране да бъде оспорвано, чрез процес на подчинение на моите старейшини. Трябваше да изслушам, всичко което щяха да кажат, и да го сравня с Писанието. След това трябваше да изпитам съвестта си във връзка с това дали все още бих могъл да обичам моя Любим или Той беше съкровище само в ума ми. Искях да бъда сигурен. Човешкото преживяване е уязвимо на много изкушения и заблуди.

Бях уверен, че тези мисли идваха от моя Любим. Той знаеше, че тръгвам по път, по който малцина са пътували. Трябваше да бъда изпитан дали наистина желаех да вървя с Него през тази мрачна долина на отделяне, неразбиране и раздор.

Занесох моята книга *Завръщането на Илия*, на църковните ръководители и ги помолих да я проучат. Добре си спомням деня; беше денят преди четиридесетият ми рожден ден. Бях служил на

Триединството в продължение на четиридесет години. Предавайки този документ, аз заявявах своята любов и привързаност към моя Любим. Неговата стойност бе достатъчна, за да понесе последиците от разкриването ми пред моите братя.

Скоро след предаването на документа, получих известие, че според други източници, аз съм бил отхвърлил Триединството, а някои съобщения сочели, че вече на вярвам в Светия Дух. Някои хора отиваха при приятелите ми и ги информираха за моето „отстъпление“. Чувствах се наистина, като разкъсан. Обичах приятелите си, но ако опитах да им обясня, това щеше да изглежда така, сякаш се опитвам да подкопая църквата. Разказах на някои от близките си приятели каква е ситуацията. Двама-трима други мои приятели ми звъннаха, за да разберат какво се случва.

Това беше истински изпит за мен. Знаех че за моите вярвания и мотиви се носеха неверни слухове, но не можех да звънна на приятелите си, за да им кажа какво се случва. Коленичих пред Господ и казах: „Предавам всичките си приятели на теб. Ако те наистина са ми приятели, един ден ще ме потърсят“. Трябваше често да изричам тази молитва, особено когато получавах известия за твърдения, които очевидно бяха насочени срещу мен.

Бавно, но сигурно, стана ясно, че моята репутацията и позицията ми в църквата станаха на пух и прах. Мълчанието прорязваше дълбоко сърцето ми. Докато, ден след ден, времето минаваше, без никакво известие, контакти или запитване, имах време да обмисля цената на влюбването в Божия Син. Отново размишлявах: *Ами ако си сбъркал?* Отивах при Писанията, при Духа на пророчеството, при историческите статии и убеждението се връщаше отново, още по-твърдо от преди. Знаех че това е правилно, доказателството е поразително. Съвестта ми се хвана здраво за това, което Библията учеше по един ясен начин. Знаех, че можех да бъда щастлив, само следвайки съвестта си и когато правех това, което съм убеден че е право.

Само по-малко от дванадесет месеца от предаването на книгата си, аз получих отговор. Имах две срещи на живо с един църковен водач. Основният въпрос, който ми зададе беше свързан с това дали вярвам, че има време, когато Синът не е съществувал. Отговорих, че Библията ми казва, че Исус е както роден, така и вечен. Приемам и двете неща като факт, без се опитвам да проникна в тайната на вечността, за да отхвърля яснотата на наследството на Божия Син. От вида и количеството на въпросите, които ми бяха отправяни, разбрах, че сърцевината на моята презентация или не беше важна за водачите, или не се разбираше.

Когато получих официалния отговор на моето становище, там ми се казваше, че комисията не е намерила светлина в това, което предлагам. Прегледах отговора за библейски препратки, които бих могъл да изучавам и върху които да размисля. Не открих нито един текст от Библията, нито един цитат от писанията ми, който да показва къде може да съм сгрешил, а само заявления относно дейността ми.

Напълно бях настроил сърцето си за изучаване на всяко библейско ръководство, което можеше да ми се предложи, но нямаше нищо такова, абсолютно нищо. Въпреки че не бях наивен, относно възможността за такъв резултат, подобно, както раждането, когато събитието дойде, бях поразен с голяма сила. Почувствах няколко емоции, които в момента избухнаха в душата ми. Помолих се да имам мир, благодат и любов в сърцето си. Накрая мирът дойде и радостта на моя Любим се върна. Помолих се: “Отче, желая да изучавам всяко нещо от Библията, което може да ми се даде от онези, които имаха власт, но ако съм допуснал грешка, отговорът трябва да дойде от Библията”.

В умът ми отново дойде въпроса: *Ами ако всичко това е грешка, ами ако си сбъркал?* Помислих си за времето, когато бях пастор и загубените контакти с предишните ми колеги. Част от мен искаше просто да забрави какво чета в Библията и да призная, че съм

сгрешил. Но знаех, че това не бе пътят към свободата. Не можех да се отрека от моя Любим. Той отиде на кръста за мен доброволно. Той се изправи пред най-унизителното и най-срамно отношение, заради мен. Аз не бих ли могъл да понеса малко унижение, заради Него?

Отне ми известно време да се моля и размишлявам. Писах в отговор на църковните водачи, като ги помолих за библейски отговор на моята разработка. Молах се усърдно за дух на благодат и покорство. Молих се да пиша по начин, който няма да е обиден.

Върховното ми преживяване, при намирането на моя Любим, сега представяше реалностите на връщането ми в долините на живота.

Тогава започна да върви напред; но Благоразумен, Набожен, Благотворителен, и Разумен го придружиха надолу до подножието на хълма. И така, те продължиха заедно, преговаряйки предишните си разговори, докато не стигнаха до подножието на хълма. Тогава каза Кристиян: Колко беше трудно да се изкача, така че доколкото виждам, е опасно да слизаш. Да, каза Разум, така е; защото е трудно човек да слиза в долината на Унижението, както ти сега, без подхлъзване по пътя; затова, казаха те, ние излязохме да те придружим надолу по хълма. И така той започна да слиза много внимателно; но се подхлъзна един два пъти. *Джон Бънян, Пътешественикът – първа част, глава четвърта.*

Шест месеца по-късно, удовлетвориох молбата ми за библейски отговор. В този отговор ми беше представен списък с текстове, от чието значение, очевидно, трябваше да схващам, че Исус не е Син по наследство, а „роден“ означава уникален. Бяха ми представени също някои цитати от Елън Уайт. Докато размишлявах и се молих над този отговор, бях изправен пред следното заявление:

...дълбоко убеждение на членовете на комитета е, че разбирането на Адвентистите от Седмия Ден за Божеството, така както то е изразено в Тринитарните твърдения на фундаменталните ни вярвания и подкрепено от много

библейски препратки, е в съгласие с библейската истина. Твоят обобщен апел, относно тези фундаментални вярвания, в последното ти издание не ни убеди. Цитатите от Елън Уайт, които използваш, като референция за промяна, според нас, просто не казват това, което ти твърдиш. *Южно океански департамент на библейския изследователски институт, Писмо до Ейдриън Ибънс, 3-ти април, 2009 г.*

Също ми беше казано, че може би изявявам дух на независимост. Как се отговаря на едно такова твърдение? Не бях ли аз този, който предизвика всички свои ръководители и ментори? *Не е ли това просто едно желание да бъдеш известен? За кой се мислиш Ейдриън, та изявяваш такава гласност, причиняваш толкова много болка и конфликт, не само за себе си, но и за своето семейство и приятели? Дали този Исус, Когото обичаш е наистина толкова достоен за всичко това?*

Тези мисли се блъскаха в ума ми напред-назад, напред-назад. Често си мечтаех за детството си и дните свободни от всяка грижа, когато животът беше толкова по-лесен. Всъщност, семейството ни се премести в дома на моето детство, за известен период от време, отчасти заради ползите от планинския въздух, но също и за да мога да мечтая за по-добри времена, както и да се опитам да избягам от емоционалния си конфликт.

Ако не ме беше грижа много за моята църква и моите братя, душата ми не би била измъчвана от колебливи мисли, във връзка с това, доколко правилен е пътя ми. Беше ли този Син, този Син по наследство, наистина толкова достоен? Аз съм бил в грешка и по други въпроси, не може ли да съм сбъркал и в това? Част от мен наистина копнееше да се окажа в грешка, да заспя и да се събудя така, както съм бил две или три години по-рано, без да помня нищо от настоящите изпитания и конфликти.

След това си помислих за моята съпруга и децата ни, и как те биха били повлияни от пътя по който вървах. Когато си помислих за тях си спомних:

И ще познаете истината и истината ще ви направи свободни.
Йоан 8:32.

Помислих си за моя Любим и всичко което Той бе направил за мен. Докато вървах и разговарях с Него, разбрах че никога не бих могъл да се отрека от Него. Ден и нощ Той ме изповядваше пред Отец. Как бих могъл да покажа такава низка неблагодарност към Него, отказвайки да приема срама, който следва онези, които изповядват родения Син?

Напразно се трудих да открия библейска стабилност в представените ми аргументи. С чиста съвест, не бих могъл да отрека това, което бях открил. Да вървя срещу съвестта си не би било нито правилно, нито безопасно. Реших да следвам пътя на истината, така както я разбирах, заради моя Господ Исус и заради моето семейство, което би пострадало ужасно, ако поемех по пътя на популярността и удобството. Заедно с Павел реших:

Но това ти изповядвам, че според учението, което те наричат ерес, така служа на бащиния ни Бог, като вярвам всичко, което е писано в закона и в пророците, Деян 24:14.

Един месец по-късно писах в отговор на църквата:

Постарах се да бъда отворен за всичко, което ми представиха моите братя и го обмислих с молитва. Колкото и да искам, не мога да се съглася с това... Разбирането ми за Отец и Сина, в съвсем реално отношение, сега е самият център на моята теология и прониква във всеки аспект на системата ми от вявания и по този начин стои в основата на всичко, което представям... Моля ви, да се молите за мен... помнейки, че съвестта ми е най-скъпоценният ресурс, който притежавам и че не мога да я осквернявам при никакви обстоятелства.

Огънят, който пречиства

*Ейдриън Ибънс до Южно океански департамент на
библейския изследователски институт – 3-ти май, 2009 г.*

Макар че не бих могъл да подчиня съвестта си на друг човек, моята позиция и репутация, в църквата, бе изцяло в ръцете на църковното ръководство. Бях убеден, че най-безопасният за следване път бе в подчинението ми на всяка църковна дисциплина, от която те чувстваха че имам нужда. Обичах моята църква и вярвах, че нашият Баща, Който надмогва всички неща, ще позволи нещата да се случат точно по начина по който Той ще определи. Моят Любим с кротост, нежност и благосклонност подчини Себе Си на онези, които имаха власт над Него. Почувствах се подтикнат да постъпя по подобен начин.

Към края на 2009 г. получих известие, че църквата обмисля отнемането на правата ми като служител. Отново паднах на колене и се молих усърдно за моя път. Отново четох Библията, Духът на пророчеството и исторически статии, и умът ми бе по-сигурен от всякога за това че съм избрал истинския Син на Писанието. Когато се помолих, поисках от Господ, ако е възможно да запазя позицията си, тъй като считах за голяма привилегия да бъда служител в църквата на остатъка. Но ако се изискваше да се откажа от това, щях да го направя с радост и без оплакване. При мен дойде Словото:

Ще ви отлъчат от синагогата; даже настава час, когато всеки, който ви убие, ще мисли, че принася служба на Бога. 3 И това ще ви сторят, защото не са познали нито Отца, нито Мен.
Йоан 16:2-3.

Само да можеха да познаят моя небесен Баща и моя Любим, тогава щяха да разберат защо трябва да ходя по този път, но те не Ги познаваха. Затова в края на декември, 2009 г. получих известието, че вече не съм пастор на Църквата на Адвентистите от Седмия Ден. Когато новината дойде, не почувствах болка, нито скръб, нямаше сълзи. Всичко това се беше случило предварително. По време на това смиряване, унижение и огнена мъка, това което ми остана

беше само моят Любим и моят Баща в небето. Колко сладко беше тяхното общение, колко радостен се чувствах да познавам нещата, които сега разбирах.

Бях установил твърдо своя курс, въпреки изпитанията и конфликтите. Бях се изправил пред приятелите и църквата си и изповядах моя Господ Исус. Този процес бе разкрил някои слабости и черти на характера ми, които трябваше да бъдат изгорени от пречистващия огън. Въпреки че установих твърдо посоката си към родения Син, любовта на детството и юношеството ми, нямаше просто ей така лесно да се предаде, без протест, пред това решение.

18. Аполион

АПОЛИОН: Откъде идваш, и накъде се носиш?

ХРИСТИЯН: Идвам от град Унищожение, който е мястото на всяко зло и отивам в град Сион.

АПОЛИОН: От това схващам, че ти си един от моите поданици: защото цялата тази страна е моя, а аз съм княз и бог на нея. Как тогава си избягал от своя цар? Не се ли сещаш, че аз се надявам да ми служиш още, бих те повалил, още сега, с един удар на земята.

ХРИСТИЯН: Аз наистина се родих в твоите владения, но служба ти беше тежка, и надниците ти такива, с които човек не може да живее; защото заплатата на греха е смърт, Римл. 6:23; затова, когато станах на години, подобно на други разумни хора и аз погледнах навън, да видя дали не мога да намеря поправление за себе си.

АПОЛИОН: Няма такъв княз, който така лесно да пуска своите поданици, нито аз ще те пусна; *Пътешественикът* – четвърта част.

След като получих известие, че вече не съм служител на църквата, реших да запазя мълчание. Когато се опитвах да устоя на възможността да изразя самосъжаление и да се опитам да привлека внимание към създаденото от самия мен, положение, не се осланях на себе си. Продължих по този начин около месец, но една сутрин добих дълбоко убеждение, че общественият характер на службата ми изисква едно публично извинение от моя страна за греха ми, затова че съм вярвал и лансирал Триединството. В светлината на моя Любим и моя Баща, този грях изглеждаше много оскърбителен за мен и реших да направя каквото е необходимо, за да поправа своя курс. Написах едно извинително писмо и изповедта си, относно моя Любим. Изпратих го на всичките си абонати в моя сайт Maranatha Media. Усещах, че им дължа извинение. Писах също и до църквите на които бях пастор, като ги молих да приемат моето извинение, че съм ги учил на фалшива доктрина.

При едно по-разпространено публично знание за моята позиция, усетих нуждата да напиша няколко статии, които обясняват решението ми за моя Любим. Мнозина приветстваха решението ми и прославиха Господ, до момента в който не обясних, че все още вярвам, че адвентната църква беше Божията заветна църква. Решението ми за моя Любим доведе до загуба на повечето от приятелите ми в църквата, а решението ми, в полза на Неговата заветна църква, доведе до отчуждаването на мнозина, които изповядваха, че вярват в родения Син.

Няколко пъти се питах, дали е необходимо това отчуждаване от всеки. Със сигурност трябва да има и някой скрит мотив, който дори не познавах! Щом като желаех мир, любов и приятелство, защо изглеждаше сякаш вървя в обратната посока на всички тези хора? Усещах че мога напълно да разбера тези, които наблюдаваха моя случай, размисляха и стигаха до заключението, че аз съм просто един човек, който разцепва и създава проблеми, без с това да направи нещо по-добро за себе си. Бях сериозно притискан да избегна това заключение, при различни обстоятелства. Но това беше последица от сладката радост, мир и любов, които преживявах с моя Любим. Не търсех начин да воювам срещу някого; желаех само да следвам мелодичния зов на моя Любим.

По това време, предизвикателствата на по-малкия ни син, с аутизма, изглежда се усилиха. Той стана особено възбудим и агресивен. По същото това време открих, че ми е все по-трудно да оставам спокоен, в условията на притискащите ситуации. Без да знаем, цялото ни семейство бе хванало паразит от контейнер с вода. Това имаше особено тежко въздействие върху по-малкия ми син и мен. В същото това време открихме, че къщата която бяхме наели, има проблем с мухъл. Това предизвика няколко проблема за нас, като семейство. Решихме да се преместим на място с по-сух климат, преди още да разберем за паразита. Стресът от отношенията с църквата, в комбинация с ефекта от паразита,

напълно срина нервната ми система. Докато бях в това състояние, по-малкият ми син бе така погълнат от същия проблем, че разочарованието и болката, които изпитваше, изригнаха в гняв, което от своя страна доведе до няколко агресивни и гневни прояви.

В моето здравословно състояние и с многото нива на сложност при справянето ми с отговора на църквата, спрямо моята любов към Любимия ми, навлязох в много мрачен период, продължил повече от година. През това време бях принуден да се моля усърдно за сила, за да мога да издържа до следващия ден. Отнесох се към Псалмите и се молих на Господ да ми помогне. Изглеждаше, като че ли всичко около мен се разпада. Достигнах до мястото, където усещах живота си, като безсмислен. Но дори в целия този невероятен конфликт, сладката утеха от Иисусовия Дух идваше, особено в събота, за да ни помогне. О, колко скъпоценна е утехата на Исус. Той е моят сладък Утешител във времена на изпитание.

Всеки път, когато се опитвах да напиша статия или да споделя нещо за това, което бях научил, изглежда сякаш къщата се обръщаше с главата надолу. Падахме на коленете си и се молихме за помощ, и тогава идваше облекчението.

След много месеци в тази смазваща ситуация, аз се почувствах потънал в дълбоко отчаяние, от което си мислех, че няма да мога да избягам. В това затъмнено състояние на ума, чувах как гласът на изкуителя ми говореше. Той ми внушаваше, че щом изглежда, че Бог ме е забравил, тогава защо и аз да не Го забравя? Веднага познах този глас, хванах се за текстовете от Писанията и се доверих на Исус. Бях готов по-скоро да умра отколкото да се откажа от любовта си към моя Любим. Виждайки състоянието ми на слабост, Аполион ми внушаваше да изоставя моя Любим. Теглото ми спадна по-ниско от това на моята съпруга, но аз все още се държах за милостите на моя Бог и за обещанието:

Моят Любим

Чаках търпеливо ГОСПОДА и Той се приклони към мен и чу вика ми. Изведе ме от рова на погибелта, от тинята и от калта; на скала постави краката ми и стъпките ми утвърди. И сложи в устата ми нова песен, възхвала на нашия Бог; мнозина ще видят и ще се убоят, и ще се уповават на ГОСПОДА. Псалм 40:1-3.

И аз и жена ми бяхме изпитани доста повече от това, което смятахме, че е възможно и все пак останахме влюбени в Божия Син. Малко след тези събития, открихме паразита, получихме подходящо лечение и започнахме да възстановяваме здравето си. Всеки ден ставаше малко по-лесно и малко по-добре. Научихме от опит, че ако притежаваме каквото и да е нещо в къщата ни, което не беше за слава на Бога, ще имаме трудности в дома. С молитва проучихме всяко нещо от притежанията си и премахнахме всичко, което по някакъв начин отразяваше духа на света.

Макар този период да бе пълен с предизвикателства, ние открихме, че от живота ни бе изгорена доста шлака. Въпреки че врагът се опита да ни изкара от пътя на истината, нашият Любим Спасител направи така, че обстоятелствата да съдействат за добро.

Сега знаем, че всеки ден в който имаме мир се дължи на това, че ангелите на нашия небесен Баща ни защитават и пазят от зло. Нашите изпитания ни направиха особено чувствителни за тази любяща защита. Никога не приемаме тези неща за даденост, както преди.

Ако можехме да предвидим пътя пред нас и конфликтите, които трябваше да издържим, сърцата ни биха прималели от скръб. Бяхме милостиво преведени през тези огнени изпитания, без да знаем какво стои пред нас. Приемайки всеки ден сам за себе си, ние се държахме за нашия скъп Баща и Неговия Син, уповавайки, вярвайки и искайки избавлението да дойде в определеното време.

Тогава Аполион, възползвайки се от възможността, започна да приближава към Християн, и борейки се с него, го повали по един ужасен начин; мечът на Християн изхвърча от ръката му. Тогава Аполион каза: Сега си ми сигурен: и казвайки това той почти го смаза до смърт, така че Християн започна да се отчайва за живота си. Но, както Бог желаше да стане, докато Аполион се подготвяше за последния си удар, така че да постигне окончателния край на този добър човек, бързо протегна ръка, за да хване меча си, и го хвана с думите: Не се радвай за мен, о, враже мой: когато падна, ще стана (Михех 7:8); и с това му нанесе смъртоносен удар, което накара онзи да се оттегли назад, като някой, който е получил смъртоносната си рана. Виждайки това, Християн се отправи отново към него, казвайки: Но във всички тези неща, ние сме повече от победители, чрез Онзи, който ни възлюби. Римл. 8:37. При това Аполион разпери драконовите си криле, и бързо отлетя, така че Християн повече не го видя. Яков 4:7.

Никой не може да си представи тази битка, докато не е видял и чул, така както аз, какъв вой и рев надаваше Аполион през цялото време на битката; той говореше като змей: а от другата страна, само какви въздишки и стонове излизаха от сърцето на Християн. През цялото това време ни веднъж не го видях с весело лице до като не усети, че с двуострия си меч е наранил Аполион; след това, действително, се усмихна, и погледна нагоре! Но това беше най-ужасната гледка, която някога съм виждал.

И така, когато битката свърши, Християн каза: Тук ще отдам благодарност на този който ме избави от устата на лъв, на този който ми помогна срещу Аполион. *Пътешественикът, Четвърта част.*

19. Утешителят

Докато вървахме по този поклоннически път и срещаме различни изпитания, имаше едно нещо, което повече от всичко друго ни носеше утеха.

Затова трябваше да стане във всичко като братята Си, за да бъде милостив и верен Първосвещеник пред Бога, за да извърши умилоствение за греховете на народа. 18 Защото в това, в което Самият Той пострада, като беше изкушен, може и на изкушаваните да помага. Евреи 2:17-18.

Библията ни казва, че понеже Исус пострада, бивайки изкушаван, във време на нужда, Той е способен да се притичва на помощ на онези, които са изкушавани. И все пак, ако Исус сега е на небето, ходатайствайки за нас, как може да бъде и Този, Който ни помага? Исус обяснил това по един много внимателен начин на учениците Си, когато им казал, че трябва да ги напусне.

Симон Петър Му каза: Господи, къде отиваш? Иисус отговори: Където отивам Аз, ти не можеш сега да Ме последваш, но ще Ме последваш после. 37 Петър Му каза: Господи, защо не мога да Те последвам сега? Живота си ще дам за Теб. Йоан 13:36,37.

Петър обичал своя Господ и не искал да се разделя с Него. В мъката си, той попитал Исус защо не би могъл да Го последва. В следващите глави на Йоан, Исус им обяснява как Той все пак щял да бъде с тях, въпреки че физически ще ги напусне.

Исус казва на учениците си да не се смущават в сърцата си; Той отивал да им приготви дом и щял да се върне. И тогава в Йоан 14:4-11, Исус обяснил какво е отношението Му с Неговия Баща и как Той е Негов изразен образ.

В стих 6-ти, Исус прави едно много важно заявление, което е познато на повечето хора. Казва, че Той е Пътят, Истината и

Утешителят

Животът. Фактът, че Исус говори за Себе Си като истината, е много важен за разбирането на следващите стихове.

Когато Исус обяснява близостта на отношенията Си с Неговия Баща, след това казва на учениците да помолят Отец, в Негово име за всичко от което биха могли да се нуждаят.

Ако поискате нещо в Мое Име, ще го направя. Йоан 14:14.

Нека си спомним, че целият този разговор между Исус и Неговите ученици се случва, понеже те се безпокоят, че Той ги напуска. Точно в тази връзка Исус иска да успокои умовете им, а след това заявява:

Ако Ме любите, ще пазите Моите заповеди. 16 И Аз ще помоля Отца и Той ще ви даде друг Застъпник, който ще бъде с вас до века – 17 Духът на истината, когото светът не може да приеме, защото нито Го вижда, нито Го познава; но вие Го познавате, защото Той пребъдва с вас и ще бъде във вас. 18 Няма да ви оставя сираци, ще дойда при вас. Йоан 14:15-18.

Исус говори за един друг Утешител, който щял да дойде от Отец. Обърнете внимание какво казал Исус:

1. Утешителят е Духът на истината
2. Светът не Го познава
3. Учениците вече Го познават
4. Той сега е с тях
5. Той ще бъде в тях
6. Исус няма да ги остави безутешни¹⁶ (сираци)
7. Той Самият щял да дойде при тях.

Ако Исус е истината, тогава Духът на истината е Духът на Исус. Исус не бил споменавал за Утешителя преди това и все пак Той заявява, че учениците вече Го познават, защото Той пребъдва с тях. Кой

16 Това е думата в английския превод на Библията

беше Този, който пребъдваше с тях? Това бе Исус! Следователно тук Исус е ясен. Той заявява, че няма да ги остави безутешни, и че при тях ще дойде по-скоро Той самият.

По-нататък в тази глава, Исус нарича Утешителя - Свети Дух.

А Утешителят, Светият Дух, когото Отец ще изпрати в Мое Име, Той ще ви научи на всичко и ще ви напомни всичко, което съм ви казал. Йоан 14:26

Защо Исус понякога говори сякаш самият Той идва да ги утеша, а при други случаи изглежда показва, че изпраща някой друг? Исус често говори за Себе Си в трето лице. Забележете тези стихове:

А когато излезе, Исус каза: Сега се прослави Човешкият Син и Бог се прослави в Него. Йоан 13:31.

Казвам ви, че ще им отдаде правото скоро. Но когато дойде Човешкият Син, ще намери ли вяра на земята? Лука 18:8.

В тези стихове Исус нарича Човешкия Син „той” и “него”, но с това Той има предвид Себе Си. За Исус това била една обичайна практика.

Какво друго можем да научим за Светия Дух? Обърнете внимание на следните паралелни стихове.

Защото не сте вие, които говорите, а Духът на Отца ви, който говори във вас. Матей 10:20.

А когато ви поведат, за да ви предадат, не се безпокойте предварително какво ще говорите, а каквото ви се даде в онзи час, това говорете! Защото не сте вие, които говорите, а Светият Дух. Марко 13:11.

Забележете, че Светият Дух в Марко 13:11 е наречен Духът на нашия Баща в Мат. 10:20. Исус обяснил още на учениците:

Утешителят

А когато дойде Утешителят, когото Аз ще ви изпратя от Отца, Духът на истината, който изхожда от Отца, Той ще свидетелства за Мен. Йоан 15:26.

Светият Дух изхожда от Отец и носи личностното присъствие на Отец и Неговия Син. Точно, чрез действието на Светия Дух, Исус идва лично при нас и ни утешава. Забележете как Библията използва успоредно думите Дух и присъствие.

Къде да отида от Духа Ти? Или къде да избягам от присъствието Ти? Псалм 139:7.

Поради тази причина Павел използва няколко взаимнозаменяеми понятия.

Вие обаче не сте плътски, а **духовни**, ако наистина живее във вас **Божият Дух**. Но ако някой няма **Христовия Дух**, той не е Негов. Но ако **Христос** е във вас, тялото наистина е мъртво поради греха, но **духът** е жив поради правдата. Римл. 8:9-10.

Вижте връзките:

Дух = Божият Дух = Христовия Дух = Христос = Дух

Всички това ни показва, че чрез Светия Дух, Исус може да ни утешава и да ни помага по един директен начин. Този чуден дар извира от Божия трон като могъща река и протича надолу в сърцата на всички, които са жадни за Христос.

След това ми показва реката с водата на живота, блестяща като кристал, която извираше от престола на Бога и на Агнето. Откр. 22:1

А в последния ден, великия на празника, Иисус застана и извика, като каза: Ако някой е жаден, нека дойде при Мен и да пие. 38 Ако някой вярва в Мен, както казва Писанието, реки от жива вода ще потекат от утробата му. А това каза за Духа, който вярващите в Него щяха да приемат; защото (Светият) Дух още не беше даден, понеже Иисус още не се

Моят Любим

беше прославил. Затова някои от множеството, като чуха тези думи, казаха: Наистина Този е Пророкът. Йоан 7:37-39.

А който пие от водата, която Аз ще му дам, няма да ожаднее до века; а водата, която ще му дам, ще стане в него извор на вода, която извира за вечен живот. Йоан 4:14.

Живата вода, за която Исус говори на жената при кладенеца, била специалният дар на Неговото присъствие чрез действието на Божия Дух.

Разбираме ли как действа това?

Вягърът духа, където си иска, и чуваш шума му, но не знаеш откъде идва и накъде отива; така е всеки, който се е родил от Духа. Йоан 3:8.

Ние не знаем как Исус ни утешава чрез Светия Дух; ние просто знаем, че Той е Този, Който идва при нас. Защо Исус е наш Утешител? Библията ни казва:

Защото в това, в което Самият Той пострада, като беше изкушен, може и на изкушаваните да помага. Евреи 2:18.

Тази проста истина бе така скъпоценна за мен. Ето така аз наистина бих могъл да позная моя Любим. Без Духът на истината, не бих могъл да позная Него, който е Истината. Ако Духът бе едно отделно същество, както се твърди при Триединството, тогава цялото дело на Духа би било един процес на научаване как да познаваме и обичаме това същество. Тогава не Исус ни утешава, но някой друг. Но само Исус знае как се чувствам аз и затова само Той може наистина да ме утеша.

Триединството усложнява много целия този процес. Исус казал:

А когато дойде Онзи, Духът на истината, ще ви води в цялата истина; защото няма да говори от Себе Си, а каквото чуе, това ще говори, и ще ви извести за идните неща. Йоан 16:13

Духът не говори от Себе Си, което означава, че както и да работи Духът, това няма да ни фокусира към една отделна от Христос личност, Христос е нашият фокус и Христос е нашият Утешител.

Спомням си, когато за първи път ми просветна, че Исус бе Този, Който в действителност присъстваше при мен, а не някоя безформена, мистериозна личност, която никога не бе ходила в плътта ми, нито бе разбрала изкушенията ми. Пред лицето на тази простота, аз заплаках от радост. Точно както Исус беше казал на учениците да не позволяват безпокойство в сърцата си, защото Той щял да дойде да ги утеши, така и сега Христос идва при нас и ни утешава, за да може да вечеряме с Него и да имаме общение с Него.

Чрез моето пречистващо изпитание при изповядването на Любимия ми и при срещата с Аполион, най-сладката ми утеха беше в това да знам, че Исус е с мен, насърчава ме, подкрепя ме, помага ми, подсилва ме, обича ме и ме благославя. О, какви скъпоценни мисли! О, каква славна истина!

Идването на Илия сочеше към двамата любими, които искаха ръката ми, и благодарение на пречистващите огнени изпитания, бариерите в моето пътуване към Най-святото място бяха премахнати. Исус казва:

Зная твоите дела. Ето, поставих пред теб отворена врата, която никой не може да затвори, защото ти имаш малко сила, и пак си опазил Моето слово и не си се отрекъл от Моето Име. Откровение 3:8

За тези, които не отричат името на Божия Син, вратата към Светая Светих остава отворена.

Интерлюдия IV

Сърцето ми ще пее, Любими мой, че ми подари разбиране за това защо продължавах да те губя. Наследството ми от Адам и измамните ухажващи практики на изкустителя ме съблазняваха, объркваха и натъжаваха сърцето ми. Макар че Те бях загубил, все още се надявах.

Къде е отишъл твоят любим, о, най-прекрасна между жените?
Къде се е отбил твоят любим, за да го търсим с теб? 2
Любимият ми слезе в градината си, в лехите с ароматите, за да пасе стадото си в градините и да бере кремове. 3 Аз съм на любимия си, и любимият ми е мой; той пасе стадото си между кремовете. Песен на песните 6:1-3.

В пречистващият огън, моето сърце се променя и умът ми се обновява. Чрез вяра чувам твоите думи към мен.

Но една е гълъбицата ми, съвършената ми, едничка на майка си, избрана на онази, която я е родила. Видяха я дъщерите и я нарекоха благословена; цариците и наложниците — и я похвалиха. Коя е тази, която поглежда като зората, красива като луната, ясна като слънцето, страшна като войска със знамена? Слязох в градината с орехите, за да видя фиданките на долината, да видя дали е напъпило лозето и дали са разцъфтели наровите. Без да усетя, душата ми ме отнесе на колесниците на благородния ми народ. Обърни се, обърни се, Суламит, завърти се, завърти се, за да те погледаме! Какво ще видите в Суламит? — Нещо като танца на Маханаим. Песен на песните 6:9-13.

Върнах се, Любими мой, вярвайки, че градината на моя характер е процъфтяла и че ти се наслаждаваш от мен. Луната е свидетел под нозете ми и светлината на слънцето е моята дреха; на главата ми има корона от дванадесет звезди. Змееят се опита да ме погълне, но твоят жезъл и твоята тояга ме утешават в долината на смъртната сянка. Седнал съм на твоята трапеза в присъствието на враговете ми и „знамето ти над мен бе любов”. “Наистина благост и милост ще ме следват през всички дни на живота ми.”

Утешителят

През пламъците на скръбта изплува моя дълбок вътрешен страх от Баща ти.. Чудех се дали Той ще ме приеме, дали ще благослови любовта, която изпитвам към теб? Научих, че ти желаеш да ме заведеш да видя Твоя Баща в Най-святото от всичките места, но страховете ме заливаха и отнасяха.

Когато чух стъпките на Баща Ти, отправящи се към съдебния престол, сърцето ми чезнеше. Уплаших се, че Той ще ни раздели заради греховете ми! Но чрез утешаващите думи на гласа в пустинята, научих, че Твоят Баща е точно като Теб; защото Ти си наследил всичко от Него.

Сега стъпките на Твоя Баща към съда не са стъпки на осъждане, но стъпки към Неговия блуден син. Обятията Му са широко отворени за мен, Любими мой! Твоят Баща ме обича, Любими мой! Твоят Баща ме приема Любими мой! Наистина Той ще благослови любовта ни един към друг; наистина Той ще ме сгоди за теб.

Аз съм на любимия си, и неговото желание е към мен. Ела, любими мой, нека излезем на полето, нека пренощуваме в селата. Нека осъмнем в лозята, нека видим напъпила ли е лозата, отворили ли са се цветовете ѝ, разцъфтели ли са наровете. Там ще ти дам любовта си. Песен на песните 7:10-12.

Пета част

Най-святото място

20. Сгоден от Древния по дни

Способността ми да си почивам напълно в любовта на моя Спасител зависеше не само от обещанията Му към мен, но също и от приемането и одобрението на Неговия Баща. През годините на изучаването ми на Писанията, бях научил, че точно по време на съда, аз

трябваше да застана пред Бога и в действителност да се срещна с Бащата на моя Любим в Най-святото място.

Моята тревога от срещата с Бащата на Любимия ми често бе скривана от другите и дори от самия мен, но се проявяваше по различни начини. Всеки път, когато падах в грях, аз се покаявах, но понякога започвах да се нося в едно състояние на отричане. Моят дълбоко стаен страх ме влечеше, по-силно, към забавление, себеугаждане и самосъжаление.

Когато започнах да изучавам Библията и да оценявам моя Спасител, пътят към Най-святото място започна да се очертава. Тогава

осъзнах, че от 1844 г. моят Любим е започнал едно специално застъпническо дело, по време на съда, в Най-святото място.

Утешавах се с мисълта, че Исус ме представя пред Отец. Дори можех да видя доказателство, че Отец ме обича. Но семето, което беше посято от изкустителя, във връзка с нуждата от уважение и одобрение, чрез моите постижения, се сблъска челно с реалността за това Същество на трона, което даваше живот и дишане на всичко.

Дотогава докато в сърцето ми все още се намираше дори само една следа от привързаност към идола на изкустителя, никога не бих могъл да застана пред Източника на всяко съществуване и Изворът на целия закон и да се почувствам способен да си почина. Ето защо мнозинството от християнският свят напълно отрича делото на съда, който започнал през 1844 г. Много християни емоционално не желаят да се срещнат с Отец; искат да имат само своя образ за Този Когото предполагат, че е Исус.

Единствената причина да желаем да отидем в Най-святото място е, защото наистина обичаме нашия Спасител. Подобно на Естир, можем да кажем:

... и момичетата ми ще постим също така. И после ще вляза при царя, което не е според закона, и ако загина, нека загина!
Естир 4:16.

Нашият сладък Любим ни подтиква да се изправим пред всичко, което е нужно, за да се държим за Него. Другото удивително нещо относно способността ни да се приближим до Отец в Най-святото място е, че само когато наистина обичаме Исус, наистина ще познаем сърцето на Отец и Неговата любов към нас. Целият процес е непогрешим.

Когато Илия¹⁷ дойде при мен и ми показа ялната разлика между „Триединството“ и „Отец и Сина“, видях, че фигурата наречена Отец в Триединството бе всъщност недостижима за сърцето ми. Той не беше истински Баща на Исус, и следователно Той не е дал Своя Син, в действителност. Когато Той изговори думите: „Ти си моят възлюбен Син“, част от мен се радваше, но една друга неизказана част усещаше, че това не беше най-дълбоката реалност.

Когато гледах към реалния Син на Бога, Той ми отваряше път към Отец; Неговото приближаване към Отец, стана крайъгълен камък за моето приближаване. Любовта на Отец към Неговия Син стана крайъгълен камък на любовта Му към мен. Само в това реално отношение на Баща и Син можех наистина да знам, че Отец ме обича и приема.

Само чрез наследствения принцип бих могъл да имам утеха в думите:

...Който е видял Мен, е видял Отца; как казваш ти: Покажи ми Отца? Йоан 14:9.

Когато гледах как моят Любим бе точно подобие на Своя Баща, сърцето ми се окуражаваше в обещанието:

За похвала на славата на Своята благодат, с която ни е направил приети във Възлюбения Си. Ефесяни 1:6. (KJV)

Толкова пъти съм чел тези думи, казвайки си, че трябва да им вярвам и да се привързва към тях. И все пак се отклонявах от пътя към Най-святото място и отивах в друг път. Ако Илия не ми беше разкрил моята тайна любов към Аза, чрез извращението на

17 Чрез идването на Илия при мен, имам предвид вестта на Илия, която разграничава ясно между Отец и Сина и Триединството.

Триединството, никога не бих се почувствал уверен да се приближа към Бащата на моя Любим.

Много църковни членове вече са изоставили този процес. Те заявяват: “Исус пое моя съд”, или смятат, че 1844 г. е просто една малко значима церемония, чрез която се прилагат ползите от изкуплението и на вселената се разкрива това, което Бог вече е знаел. Всичко това опровергава реалността, че такива човешки сърца няма да се предадат семето на змията, което отрича истината, че Отец е великият източник на всичко.

Нито един от тези теологични способности не премахва реалността за нуждата ни от истинско усещане, че сме приети от Бащата на Младоженеца. Само реалността на един Баща, който е дал Своя Син за греховете ни, може да държи достатъчно здраво душата, така че да тя да е способна да издържи преживяването в Най-святото място.

В това се състои любовта – не че ние възлюбихме Бога, а че Той възлюби нас и прати Сина Си като умилоствение за нашите грехове. 1 Йоан 4:9-10.

Пред лицето на великия съдия на Вселената, всяка паралелна реалност, която превключва към идеята, че Бог всъщност е три съвечни същества, ще убие отколешната реалност, че Бог е дал Сина Си, защото ни обича. Един метафоричен дар, означава едно метафорично приемане, което е напълно изобличено при съдебното проучване.

За душата, която е намерила радост в родения Син, стъпките на Отец към съдебния престол в небето са реални стъпки. За обичащия Аза, тези стъпки са още една метафора на великата любов на Тринитарния бог проектирана в душите на човечеството, за да му осигури източник на надежда. От Тринитарния ум често се изисква да направи стъпките на Отец към Най-святото място метафорични,

понеже действителните стъпки към съда са възприемани, като твърде страшни.

При онези които дълго са се взирали в очите на нашия Спасител, стъпките на Отец разкриват силното Му желание да сгоди Своя Син с невястата. Процесът на съда разкрива кой действително обича Неговия Син и оттук кого Той би могъл да запечата, за да живее завинаги с Него. Само онези, които наистина познават Отец, чрез Неговия Син могат да намерят тайното място на Всевишния.

Ние не трябва да се страхуваме от Божия съд. Той копнее да ни разкрие как ни приема с любов. Ключът е просто в признаването на това кой е Той и кой е Неговият Син, и в това признаване ние имаме вечен живот.

А това е вечен живот – да познаят Теб, единствения истинен Бог, и Иисус Христос, когото си изпратил. Йоан 17:3.

Няма ли да се приближим към трона на милостта с увереност и дръзновение, знаейки, че всичките ни нужди ще бъдат посрещнати и че Отец наистина одобрява любовта ни към Неговия Син?

21. Пред ковчега на завета

Реалността на любовта на Отец, чрез Христос, подсилва душата, за да може да се приближи към съдебния престол. Когато приближаваме към съдебния престол, присъствието на закона ни кара да усещаме голямата си

нужда. Голямата ни нужда ни кара да молим за сила да победим; животът е оформян повече от молитва и по-малко от говорене. За грешника, делото на посредника заема централна позиция. Нашата вяра, че молбите ни са чути, почива здраво на увереността ни в Христос, като наш посредник.

Ако планирахме пътуване в джунглите на Африка, за да се срещнем с царя на дадена държава, щяхме ли да се чувстваме в безопасност да молим нашия съсед, който си е взел от библиотеката книга за тази държава, да ни бъде преводач? Очевидно, квалификацията на съседа ни да разбира маниерите в двора на чуждестранния цар, не биха утвърдили в нас някакво усещане за увереност.

Ако отивайки в тази страна се доверим на един от служителите на царя да ни бъде преводач, бихме ли се чувствали по-уверени? Не, защото този човек, който познава добре обичаите на царя, не знае нищо за нашата страна, нашите обичаи и нуждите. Увереността ни, че този преводач може да разбере молбите ни, ще бъде много слаба.

Когато дойдем при Божия трон, имаме спешна нужда да знаем, че нашият застъпник наистина разбира, както пътищата на Бога, така и тези на човека. Вестите на Евреи, първа и втора глава, са дадени специално, с цел разкриването на Исус, като посредник, Който наистина може да посредничи.

Нека внимателно разгледаме това:

Бог, който много пъти и по много начини е говорил в миналото на бащите ни чрез пророците, 2 в края на тези дни говори на нас чрез Сина, когото постави Наследник на всичко, чрез когото също направи световите, 3 който, бидейки сияние на Неговата слава и отпечатък на Неговото същество и държейки всичко чрез словото на Своята мощ, след като извърши (чрез Себе Си) очистване на греховете, седна отдясно на Величието във висините 4 и стана толкова по-горен от ангелите, колкото Името, което е наследил, е по-горно от тяхното. Евреи 1:1-4.

Можем ли да имаме увереност, от този пасаж, че Исус познава ума и сърцето на Бога? Когато осъзнаем, че Исус е изразен образ на Неговия Баща и че Неговото наследство от Отец Го прави толкова по-квалифициран от ангелите, ние можем да кажем: "Слава на Бога!". Можем да бъдем уверени, че Исус ще бъде способен да ни представи пред Отец, а от друга страна, да каже точно какво има в Неговия ум.

А после, когато отворим на втора глава от Евреи, четем:

И така, понеже децата са участници в плът и кръв, то и Той подобно взе участие в същите неща, за да унищожи чрез смъртта този, който има властта на смъртта, тоест дявола, и да избави всички онези, които чрез страха от смъртта през целия си живот са били подчинени на робство. Защото наистина Той не взе на себе си естеството на ангелите, но взе това на Авраамовото потомство. Затова трябваше да стане във всичко като братята Си, за да бъде милостив и верен Първосвещеник пред Бога, за да извърши умилоствение за греховете на народа. Защото в това, в което Самият Той пострада, като беше изкушен, може и на изкушаваните да помага. Евреи 2:14-18. (KJV)

С тези думи научаваме, че Исус взе на Себе Си самото ни естество. Той бе направен, като нас, във всяко отношение. Той знае какво е да се чувстваш много изморен и да си притискан от многото

разгневени хора. Той познава чувството да си изоставен. Той бе изкушен във всичко, като нас, но без грях. Когато разберем, че Исус е наистина Човешкият Син и че наистина е Божият Син, можем да имаме пълна увереност, че Той ще представи молитвите ни пред Отец и че в отговор на това ще ни достави сила, утеха и насърчение от Отец.

Повечето протестантски църкви учат, че Исус се застъпва за нас в небето. Но понеже го няма убеждението, че Исус се премества в Най-святото място, за да извърши едно дело на финално умилоствение, няма нужда душата да се смирява и да се отхвърля целия грях. Това може да се сравни с едно спокойно минаване през Моста Златна Порта (Golden Gate Bridge). Ако вярваме, че Исус ще продължи да се застъпва за греха, без да преустанови това дело, тогава ще се задоволяваме с мисълта, че можем да се опитваме да живеем добър живот, но няма нужда да бъдем ревностни, защото винаги бихме могли да се помолим за прошка; това никога няма да приключи.

Обаче, когато видим, че посредничеството за грях ще прекъсне, преди второто идване на Христос, тогава идва необходимостта от изоставянето на целия грях. Нуждата от служенето в Най-святото място може да бъде обяснена по следния начин. Може да бъде сравнена с едно пътуване по жица над Ниагарския водопад. Щом веднъж разберем, че застъпничеството за грях ще прекъсне преди Второто идване, ние сме като човека, който доброволно скача в ръчната количка, позволявайки на ходещия по въже, Чарлз Блондин, да го прекара през пролома на Ниагарския водопад. Докато тече историята, жицата започва да се люлее малко преди да стигнат до другата страна. Блондин казва на мъжа да се изправи в количката. Това изисква безрезервно доверие, но все пак, човекът се изправя. Бивайки седнал в ръчната количка за известно време, той е бил достатъчно близо до Блондин, за да наблюдава уменията

му от първа ръка. Блондин маневрира внимателно с човека на гърба си и го пренася, през останалата част от пътя.

Ако вярвахте, че пътят към небето е просто една разходка през Моста Златна Порта, щяхте ли да усещате нуждата от това да се придържате към гърба на посредника, за да спасите живота си? Не! Бихте могли да се движите на 10 метра от него без да ви постигне нещо лошо. Не бихте имали нужда да сте толкова близо до вашия Спасител, така че не бихте имали чак дотам съзнание за греховете си и за нуждата да научите повече за Отец, чрез Сина. Преживяването в Най-святото място поставя една жица пред нас, по която ще ни преведе нашият Спасител, ако желаем това. Преживяването в Най-святото място няма да позволи нищо от Аза да стигне до небесния Ханаан. Преживяването в Най-святото място изисква от нас да се оставим напълно на нашия посредник, доверявайки се на Неговото застъпничество в наша полза и силата която ще ни даде, за да победим. Както казва Библията:

И аз ще се приближа до вас за съд; Малахия 3:5.

Бог ще се приближи към онези, които участват в съда, за да помогне на истинските търсачи и за да разкрие фалшивите изповеди на онези, които презират пътя на спасението. Библията ни казва:

За нас има само един Бог — Отец, от когото е всичко, и ние за Него; и един Господ — Исус Христос, чрез когото е всичко, и ние чрез Него. 1 Коринтяни 8:6.

Защото има само един Бог и един Посредник между Бога и хората – Човекът Христос Исус, 1 Тимотей 2:5.

Виждаме, че има един Бог, Отец и един посредник между Бога и хората, човекът Христос Исус. Ако приема доктрината за Триединството, тогава съм принуден да вярвам, че има един Бог, съставен от Отец, Син и Дух и един Посредник Исус Христос. Това превръща човека Исус Христос едновременно в посредник и в един,

за когото се извършва посредничеството. Възможно ли е действително някой да посредничи, докато в същото време той е и една от страните, които имат нужда от посредничество? Тази ситуация, не е ли уязвима за обвинение в пристрастие?

Ако Исус е Бог по същия начин, както Отец, тогава защо Отец се нуждае от посредничество, повече от Сина? Как може Исус наистина да представя Отец, ако не идва от Отец? Посредничеството би могло да бъде само символично, защото не съществува разлика между Отец и Сина, с изключение на титлата.

Истинският и ефективен посредник се нуждае от позиция на ясно идентифицирано разграничение на двете страни, които изискват посредничество. Наследството, което Исус получил от Отец, изяснява разликата между тях. То също позволява на Христос да представя напълно Бога, по естество. Той е отделен от Бога, но е с Бога и следователно е наистина Бог по наследство. Като Човешки Син, който е взел на Себе Си нашата плът, Той е отделен от нас, но едно с нас, чрез Неговото наследство. Точно отделеността (отличимостта) на Христос, чрез двойното Му наследство от Бога и от човека, Го квалифицира като истински посредник между Бога и човека.

Щом веднъж разберем тези неща за нашия Спасител, можем да положим пълната си тежест върху Него и да се доверим, че Той ще ни окаже помощта, от която се нуждаем, за да пресечем тънката жица. Истинският посредник осигурява истинско посредничество, за истинско спасение. Символичният посредник на Триединството осигурява символично представяне на един символичен Баща, Който осигурява символична сила и символично спасение, което е равно на смърт.

Това е още една критично важна причина, заради която избрах моя Любим, пред Триединството. Само Роденият Син на Отец може да осигури истинско посредничество, чрез истинско представителство.

Моят Любим

Увереността ми в моя сладък посредник укрепва вярата ми да заста на пред Отец в съда.

ГОСПОД няма да го остави в ръката му и няма да го осъди, когато бъде съден. Псалм 37:33.

Само моят Любим, онзи когото избрах, ми позволи да извървя целия път през Светилището, защото Той действително е единственият Път към Отец.

Коя е тази, която идва от пустинята, като се опира на любимия си? Аз те събудих под ябълката; там те роди майка ти, там тя беше в родилни мъки и те роди. 6 Положи ме като печат на сърцето си, като печат на ръката си — защото любовта е силна като смъртта, ревността е жестока като Шеол; пламъците ѝ са огнени пламъци, като ГОСПОДНИЯ пламък. 7 Дори и много води не могат да угасят любовта, нито порои да я потопят. Ако човек би дал цялото богатство на дома си за любов, съвсем биха го презрели. Песен на песните 8:5-7.

22. Радостта на моя Любим

Има още много мисли, които бих могъл да споделя с вас, защото се наслаждавам на моя Любим, но няма да има достатъчно място за изразяването на всички това, както казал Йоан:

Има още и много други дела, които извърши Иисус; но ако се напишеха едно по едно, струва ми се, че цял свят нямаше да побере написаните книги. (Амин.) Йоан 21:25

Но има едно нещо, което трябва да споделя с вас, във връзка с това защо съм избрал моя Любим и защо Той е по-сладък от целия свят.

Днес има много християни, които са възприели следната идея за Божията любов:

“Любовта е на някой, който обича, и при любовта нещо е обичано.” Августин. Де Тринитите “За Триединството” Книга VIII

Извiraщото от тази идея за любовта, която се смята, че съществува в Триединството, ни открива следното:

Ако Бог наистина е – в самата Си същност—Богът на „любовта“ (Йоан 3:16 и 1 Йоан 4:8), тогава трябва да обмислим следните импликации. Би ли могъл някой, който е съществувал през цялата минала вечност и който ни е направил по собствения си любящ образ—би ли могъл този Бог да бъде наречен наистина любов, ако Той е съществувал само като едно единствено същество? Не е ли любовта, особено божествената любов, възможна само ако онзи, който е направил нашата вселена е бил едно множествено същество, което е упражнявало „любов“ вътре в своята божествена множественост през цялата минала вечност?...[следват цитати от Брус Метсгер]“ Унитаристът изповядва, че е съгласен с твърдението, че ‘Бог е любов.’ Но тези думи: ‘Бог е любов,’ нямат реално значение докато Бог не е най-малкото две Личности. Любовта е нещо, което една личност има към друга личност. Ако Бог беше една единствена личност, тогава преди да бъде сътворена вселената, той не е бил любов.

Защото, ако любовта е същината на Бога, той трябва да е притежавал вечен обект на любов. Нещо повече, съвършената любов е възможна само между равни. Точно както човекът не може да задоволи или реализира своите сили да обича, обичайки по-нисшите животни, така и Бог не може да задоволи или реализира своята любов като обича човек или друго творение. Бивайки безкраен, той трябва да е притежавал един вечен обект на своята любов, едно *друго аз* (*алтер его*), или, ако използваме езика на традиционната християнска теология, косубстанциален (единосъщен), съвечен, и съравен Син. *Триединството, Уидън, Муун и Рийв, с. 115, 116.*

Първото нещо, което трябва да се забележи е препратката към 1Йоан 4:8, която ни казва, че “Бог е любов”. Поддържащите Триединството биха искали да повярваме, че препратката “Бог е любов” се отнася за три личности, с равен статус, които се обичат едни други, но ако прочетем този стих в неговия непосредствен контекст, ще открием нещо различно.

1 Йоан 4:7-12 Възлюбени, да се любим един друг, защото любовта е от Бога; и всеки, който люби, е роден от Бога и познава Бога. Който не люби, не познава Бога, защото **Бог е любов. В това се яви Божията любов към нас, че Бог изпрати на света Своя Единороден Син**, за да живеем чрез Него. **В това се състои любовта – не че ние възлюбихме Бога, а че Той възлюби нас и прати Сина Си като умиловение за нашите грехове.** Възлюбени, понеже Бог така ни възлюби, то и ние сме длъжни да любим един друго. **Никой никога не е виждал Бога;** но ако любим един друго, Бог обитава в нас и Неговата любов е съвършена в нас.

Това което разбирам от този пасаж е, че Йоан дефинира любовта на Бога чрез даването на Неговия Син да умре за нас. Затова, в края на стих 8-ми, той дефинира Бога, като любов и след това разширява тази идея, като разкрива, че Бог е този, Който изпраща Сина Си. Не би ли трябвало, последователната употреба на този пасаж да сочи

към факта, че Богът споменат в 8-ми стих е същият, за който говорят стихове 9-12? Това не показва ли, че Богът в стих 8-ми е Отец и че Неговата любов е разкрита в даването на Неговия Син?

Второто нещо което бих желал да спомена е, че гръцката дума за *любов* в 1 Йоан 4:8 е *агапе*. Моето разбиране от личните ми изследвания е, че *агапе* е любов, която инвестира стойност вместо да я търси. Бог, Който дава Сина Си за нас, инвестира стойност в нас и наистина е *агапе*. И все пак, когато гледаме любовта, описваща Троицата, виждаме, че този Бог се нуждае от обект, равен на Себе Си, за да бъде изразена пълната Му сила на любовта. Този вид любов търси стойност и удовлетворява потребност. Това не са описания на *агапе*, но на друг тип любов.

Агапе често е поставяна в контраст с Ерос, която не се открива в Новия завет, макар че е много известна в гръцката философия. Ерос може да се отнася за една вулгарна, плътска любов, но в контекста на елинистичната мисъл тя възприема формата на духовна любов, която се стреми да постигне най-висшето добро. **Ерос е желанието да притежаваш и да се наслаждаваш;** [Нуждата от, или желанието за някой друг] агапе е желанието да се служи безрезервно.... **Ерос е привлечена от, онова което има най-голяма стойност;** [нуждата от равен статус или съравенство] агапе е изразявана към най-малко достойното. **Ерос разкрива стойност** [търси равенство] докато агапе създава стойност. [прави равен] Агапе е даряваща любов, докато **ерос е нуждаеща се любов.** **Ерос извират от дефицитът, който трябва да бъде задоволен.** Агапе е преливащото изобилие на божествена благодат. (*Бог Всемогъщи': Сила, Мъдрост, Святост и Любов'*, Д. Блоеш, 2006, с. 147.)

Въпреки че може да е изненадващо за много адвентисти да мислят, че някой би могъл да свързва Ерос с любовта на Бога, това е добре разбрано в Римокатолическата църква.

Бог е абсолютният и крайният източник на всяко същество; но този универсален принцип на сътворението—Логосът,

първичната причина—е в същото време и любовник с всичката страст на една истинска любов. По този начин **Ерос е върховно облагородена, но в същото време тя е така пречистена, че да стане едно с агапе.** *Папа Бенедикт IX Енциклика, 2005 г., Деос каритас ест “Бог е любов.”*

Ето една от големите разлики между Триединството и Отец и Неговия Син и аз наистина искам да подчертая тази значима идея.

Триединството търси равенство, докато Отец създава равенство.

Неописуемо тъжната реалност на Триединството е, че щом съвършената любов може да се намери само в стремежа към някой равен, тогава всеки който е по-малко от равен на Бога никога няма да може да получи съвършена любов. Ако разбирането ни за Бога е три личности с равна сила/власт, които се обичат, тогава ние никога не можем да бъдем достойни за тяхната съвършена любов. С такава идея за Бога ставаме уязвими в търсенето на начин да се отворят очите ни, да станем като боговете (Бит. 3:5), за да бъдем достойни за съвършената Божия любов. Триединството ме поставя на платформа, която ме принуждава да се опитам да бъда като Всевишния, за да спечеля тази съвършена любов.

Сладката реалност на моя Любим е, че всичко е предадено в ръцете Му от Отец.

Защото, както Отец има живот в Себе Си, също така е дал и на Сина да има живот в Себе Си; Йоан 5:26

Щом Бог е дал на Своя Син да има живот в Себе Си, тогава това не е ли един израз на *агапе*? Бог Отец влага стойност в Своя Син и Го прави равен. Не показва ли 1Йоан 4:8 точно това? Не показва ли това и Елън Уайт?

“Бог е Бащата на Христос; Христос е Синът на Бога. **На Христос бе дадена възвишена позиция. Той бе направен равен с Отец.** Всички съвети на Бога са открити пред Неговия Син.” *Свидетелства към църквата – том 8, с. 268 /*

бълг. Гл. 43 Един личностен Бог, Подзаглавие:
Свидетелството на Писанията – Параграф 3

Тъй като на моя Любим всичко е било дадено от Неговия Баща, когато гледам Божия Син, аз виждам Един, в Когото е вложено всичко. Вече не виждам картина на един, който е приет заради това че е равен, но по-скоро виждам един, който е бил направен равен, защото е приет.

Знам че моят Господ Исус Христос е наследил всичко, което има Отец и е напълно божествен, чрез това наследство, и в това наследство съм способен да чуя любящите думи на един реален Баща, който говори на Сина Си. Думите Отец и Син имат смисъл само, чрез наследство, което *агапе* позволява, а *Ерос* отрича.

В тези скъпоценни думи на Отец към Неговия Единороден Син, намирам своята увереност за синовността си. Божията *агапе* протича чрез Неговия Син и ми говори.

и ето, глас от небесата, който казваше: Този е възлюбеният Ми Син, в когото благоволих. Мат. 3:17

И думите, които бяха изговорени на Исус край Йордан: “Този е възлюбеният Ми Син, в Когото е Моето благоволение”, обхващат цялото човечество. Бог говори на Исус като на наш представител. С всички наши грехове и слабости ние не сме отхвърлени като недостойни. Той обаче “ни е направил приети във Възлюбения Си” (Еф. 1:6). Славата, която обгръщаше Христос, е клетва за любов от страна на Бога към нас. Тя ни разкрива силата на молитвата, как човешкият глас може да стигне до Божието ухо и нашите молби да бъдат приети в небесните дворове. Чрез греха земята бе откъсната от небето и отчуждена от близостта с Бога. Но Исус отново я свърза с небесната слава. В любовта Си Той включи и човека и тя достигна до най-висшите небеса. Светлината, която дойде от отворените небеса върху нашия Спасител, ще бъде дадена и на нас, когато се молим за помощ да устоим на изкушението. Гласът, който говори на Исус, казва на всяка вярваща душа: “Този е възлюбеният Ми Син, в Когото е

Радостта на моя Любим

Моето благоволение.” “Възлюбени, сега сме Божии чада и още не е станало явно какво ще бъдем, но знаем, че когато стане явно, ще бъдем подобни Нему, защото ще Го видим, както е” (1 Йоаново 3:2). *Копнежът на вековете – с. 113 / бълг. Гл. 11 Кръщението – Параграф 16, 17*

Тъкмо пълното наследство на Христос е това което разкрива, че Отец има *агапе* към Своя Син. Ако Христос не беше получил наследство, тогава ние не можем да бъдем сигурни, че Бог има *агапе* към Неговия Син. Ако Синът притежаваше цялата сила от Себе Си и просто бе дал Себе Си, тогава в признание на това което Синът вече има, Той щеше да *филос*¹⁸ Сина. Но Отец казал, че има *агапе* към Своя Син. Това може да бъде реалност само, чрез наследството на Христос. Само давайки всичко на Своя Син, Отец би могъл наистина да Го *агапе*, защото само тогава можем да бъдем сигурни, че любовта на Бога не се основава на някакво вродено качество на Сина и точно тази любов е любовта, която ни освобождава.

Чрез *агапе* от 1Йоан 4:8 мога да се хвана за думите в Матей 3:17, защото *агапе* влага стойност в мен и ми позволява да вярвам, че съм Негов Син, чрез Христос, докато *ерос* ме осъжда, защото тя търси стойност, каквато в мен не се намира. *Агапе* ми говори с пълна увереност, когато чета това:

...но иди при братята Ми и им кажи: Възнасям се при Моя Отец и вашия Отец, при Моя Бог и вашия Бог. Йоан 20:17

18 “‘филеос’: любовта на дружбата между приятели, с които се радваме да бъдем заедно. Тя се основава на принципа на водата, която намира своето собствено ниво – привлечени сме от хората на които се възхищаваме, харесваме, и с които споделяме общи неща.” Ким Джоунс, www.agapetruth.com

Бащата на Исус е мой Баща и Богът на Исус е мой Бог и аз притежавам всичко това, чрез Христос – уникалният Син на Бога, Който е най-великата демонстрация на *агапе*, която вселената би могла да наблюдава някога. Ето защо Отец възвишава Своя Син и Му дава име, което е над всички други имена, защото Христос е най-висшето откровение на Божията *агапе* любов.

В продължение на години, по едва доловим начин, Триединството ми е забранявало радостта да знам, че наистина бих могъл да бъда обичан от Бога. Съравният и съвечен статус на неговите членове гравира в ума ми тъжната лъжа, че Бог търси стойност и копнее за онези, които са равни. Сега с пълна радост, мога да проглася пред вас, че познанието ми за Единородния Син ме освободи от тази ужасна лъжа. Сега мога да виждам моя небесен Баща, като Такъв, Който има съвършена любов към мен и че в мен Той е инвестирал всички богатства на небето, защото е дал Своя Син да умре за мен. Вече няма нужда да се опитвам да бъда “подобен на Всевишния”, Неговата съвършена *агапе* любов е всичко от което се нуждая, за да бъда доволен в сферата в която съм създаден.

Така че в Христос Исус, радостта ми е пълна. Когато гледам към моя могъщ принц и Го виждам облечен с *агапе* любовта на Неговия Баща, аз се изпълвам с наслада. Намерих почивка за душата си и действително виждам, че Неговото иго е лесно и бремето Му леко!

Послеслов

Скъпи небесни Татко, прославям Те, почитам Те и се прекланям пред Теб за Твоите нежни милости и изобилната ти любов, изразена в осигуряването на Твоя Син, Свещеник и Принц, като умилостивение за мен. Благодаря ти затова, че ме спасяваш от сигурна смърт и че ми разкриваш опасностите и уловките на изкусителя. Ти ми показва ясно, че неговите обещания са празни и че основата му, като подвижни пясъци.

Благодаря ти затова, че ме водиш стъпка по стъпка към Твоето Най-свято място. Ти взе бронзовите ми възприятия за истината и ги очисти, за да ме направиш, като чисто злато. Сега виждам красотата на разцъфналите цветя и палмовите дървета, върху тези свещени стени (3 Царе 6:29). Ти ме нахрани с небесен хляб и освети пътя ми с чиста светлина. Ти изпрати Илия да ме утеши и позволи моите огнени изпитания да ме пречистят. Но докато минавах през всички това, Ти изпрати Духа на твоя Син в сърцето ми, Който вика, “Авва Отче”.

Скъпи Татко, хващам се за уверенията на Твоето Слово. Емоциите ми преливат в мен, при мисълта за тези неща. Затова съм закотвен в сигурността на твоите думи. Кой би могъл да си представи, че един беден, слаб и глупав човек, като мен, би могъл да спечели благоволенieto на моя Господ и дара на Неговия Син.

Тронът Ти владее с правда, справедливост и истина. Но над всички тези Ти си коронясан с милост, търпение и любов – Агапе любов, която влага и създава стойност, вместо да търси стойност за себе си.

Отче, нека остана при теб в това Най-свято място; нека бъда очистен от цялата си шлака. Нека Духът на Твоя Син пребъдва винаги в мен, учейки ме на Твоите заповеди. Копнея закона Ти да бъде написан в сърцето ми и това да бъде моето размишление ден и нощ.

Уверен съм, че моят Любим приготвя място за нас в твоята голяма къща. Трогнат съм до сълзи, че Ти би ме приветствал с такава любов в дома Си и че копнееш да бъда там.

От сърцето си представям тези неща на Теб, в името на моя Любим, Твоят Единороден Син. Амин.

Да тръгнем на едно пътешествие! Тази книга се отнася изцяло за пътешествието и пътуването в живота, една разходка през светилището, един път по стъпките на Исус. Но това пътешествие си има паралел. То минава покрай Християн и неговото странстване до златния град. Върви рамо до рамо с преживяванията, които всички ние споделяме в реалния живот, изправяйки се пред решения, търсейки приемане, почит и любов.

Приканват ни, както гласът на Любимия, така и този на Измамника. Звучат така еднакво! По един особено личен начин, Пастор Ибънс описва своето пътуване и разкритие в търсенето на Онзи, който цял е прекрасен, чувайки Неговия глас, гласът на Сина и гласът на Неговия Баща. Гласът е тих и спокоен, тънък в очите на хората, които толкова лесно са привлечани от лъскавите ленти и блясъка, прославата и акламацията, обвързващи всеки от нас, ежедневно, по толкова различни начини. Гласът говори ясно чрез прочита на Неговото Слово, и тази книга е пълна с текстове от Писанието, просветляващи пътя ни през Святото място, за да стигнем накрая до Най-святото!

Кой е Любимият? Защо е Любим? Кой Го е възлюбил? Изключително важни въпроси, които получават ясни отговори в страниците на тази книга. Критичната разлика между това Кой е той и Какво прави е голямото разделение, на което богът на този свят е посветил цялата си енергия, за да скрива, да замъглява и да измамва целия свят, а ако е възможно и избраните. Вечният ни живот зависи от познаването на тази разлика. Това което ще прочетете, ще направи тази разлика реална и чудна. Така че, поеми

първата стъпка в пътуването на радостта, мира и любовта—за да откриеш твоя Любим.